

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Τραγικό διήγημα

Όταν η γρή Αιολάντα πέθανε βρή-
κανε στο βάθος ενός μικρού μπαούλου
της, δίπλα σ' ένα κοριτσάκι φορεμα-
τάκι από άσπρη μπατίστα κεντημένη
και σ' ένα ζευγάρι παπουτσάκια. Ένα
φάκελλο με τη φράσι άπάνω: «Η έξο-
μολόγησίς μου».

Μέσα στο φάκελλο αυτό βρίσκονταν
μερικά φύλλα χαρτί: στα όποια ήταν
γραμμένη η ακόλουθη φρικτή Ιστορία:
«Με λένε τρελή και προσέβουν μά-
λιστα εις τρελή των παιδιών! Και
με λένε έτσι, γιατί δεν μπορώ ν' αντι-
κρύσω ένα παιδί χωρίς να «θυμηθώ»,
χωρίς να συγκινηθώ, επειδή τα χέρια
μου άναζητούν διαρκώς παιδικά μαλλά-
κια, για να ταϊδέψουν, πράγμα που ά-
ποτελεί για μένα τη μεγαλύτερη χαρά
στον κόσμο αυτό...»

«Τα καυμένα τα παιδάκια μ' άγαπού-
νε και με λένε, η «γιαγιά». Μου χαμο-
γελούν, παγινιδίζουν μαζί μου και δέ-
χονται με χαρά τα χάδια μου. Δεν ξέ-
χονται τα καυμένα τα μικρά, ότι εδώ
και μερικά χρόνια τα χέρια μου έφρι-
ξαν δυνατά ένα άλλο τρυφερό πλάσμα,
ένα παιδάκι σαν κι αυτό, και το θα-
νώσαν άγρια. Τί θα λέγανε τα παι-
δάκια αν μάθαιναν αυτή την Ιστορία;
Πόσο τρώος θα ζωγραφίζονταν στα ά-
όθα τους ματάκια;

«Κανείς δεν την ξέρει λοιπόν αυτή
την Ιστορία κανένα άλλος εκτός από
την Άννα Ρόζα. Μόνον εκείνη κι' η
μπατίστα της Λιδιέττας που με είδαν,
άλλα καμιά από τις δυο δεν θέλησε
να με καταγγείλει. Η μπατίστα ίσως και
νύχτη παρηγορηθή, ίσως κατάλαβε τί
ήταν εκείνο, που μ' έστρωσε στο άπο-
τρόπιο εγκλημαί μου. Ίσως πάλι ό
πόνος της να είνε μεγαλύτερος απ' τον
πόνο της έκδικήσεως και γι' αυτό δεν
θέλει να μιλήσει.

«Η Λιδιέττα! Τό καυμένο τό πλα-
σματάκι! Μήκη στη ζωή μου, εδώ και
έικοσι χρόνια, έαφνικά, άπροσδόκητα,
άπότομα. Ήταν μία μέρα βροχερή.
Μήκη μεσ' στον κήπο μου μουσκεμέ-
νι, δακρυμένη και γελαστή συγχρό-
νως. Τό φορέμά της ήταν σχισμένο σε
πολλά μέρη. Ήρθε κοντά μου και μου
είπε:

«—Ήθελε να με ταιπήσει και της
φεύγα!»

«Έννοούσε την παρανομία της.
»Επειτα από λίγη ώρα είχε άπο-
κοιμηθί, ήσυχα ήσυχα στην άγκαλιά
μου. Κανείς δεν μπορεί να φανταστεί
τί είνε για μία γυναίκα που έχει χή-
σει δολοφονική όλη τη ζωή της και που
έφτασε στο κατάφλοι το τάφο, χωρίς
καμιά άγάπη και χωρίς καμιά σπο-
νή, τό να μπορεί να σείσει στην άγ-
καλιά της τρυφερά, ένα γλυκό πλα-
σματάκι, ένα χαριτωμένο άγγελούδι.

«Η μπατίστα κοιμόταν κι' εγώ φι-
λούσα άπαλά τα έαυθα μαλλάκια της,
όταν άεσφα ήρθε η Άννα Ρόζα να
την πάρει. Η Άννα Ρόζα ήταν μία νέα
χωριστοπούλα, στην όποια είχαν έμ-
πιστευθί τη μικρή Λιδιέττα οι γονείς της.

«Μου έλεπε πως στην άρχή της έστελ-
ναν ένα ποσό για τη διατροφή της μι-
κρης, μα δώ και τρία χρόνια η μπατί-
στα της Λιδιέττας δεν έστελνε πιά τί χρή-
ματα. Μπορεί και νύχ πεθάνει!... Ω-
στόσο ό άνδρας της Άννας Ρόζας έν-
κοιναίε τώρα για την παρουσία το-
υ κοριτσιού αυτό στο σπίτι του. Δεν άνε-
χόταν να τρώει δωρεάν τό ψωμί των δι-
κών του παιδιών.

«—Είπατε, βλέπετε, φτωχοί άνθρω-
ποι, μου είπε, η Άννα Ρόζα.

«Τότε έγώ την παρακάλεσα ν' άφήσει
σ' εμένα τη Λιδιέττα, για πάντα. Και
η Άννα Ρόζα μου την άφησε.

«Ήταν ώρα η Λιδιέττα. Είχε ά-
σπορόδυν επιθερίμια, δυο μάτια γε-
μάτα τρυφερότητα και δυο μπρασάκια,
που όταν έφθιγγαν τό λαμό μου μ' έ-
καναν να πλέω σε πελάγη ευδαιμονίας.
«Εμεινε μαζί μου καμψουά χρόνια. Τη
θεωρούσα δική μου πιά, δική μου, ό-
πως τα λουλούδια του κήπου μου, όπως
τα έπιπτα του δωματίου μου.

«Άλλα μία μέρα ήρθε στο σπίτι μου
η Άννα Ρόζα μαζί με μία κυρία, που
έμοιαζε καταπληκτικά με τη μπατίστα
μου, τη Λιδιέττα. Ήταν η μπατίστα της
κι' έρχόταν να την πάρει, να μου
την πάρει!...

«Μου μίλούσε μά έγώ ήμουνα σαστι-

σμένη, άπολιθωμένη και δεν καταλά-
βαινα τί μου έλεγε. Όταν όμως πήρε
στην άγκαλιά της τη Λιδιέττα, που ή-
ταν ή χαρά της ζωής μου, τό καμάρι
μου, ή μόνη μου παρηγοριά όταν κί-
νησε με τη Λιδιέττα στην άγκαλιά της
να κατέβη τις σκάλες κι' άκούρα τη
μικρούλα να ξεφωνίζει άνήσυχα τό ο-
νόμαί μου, τότε... τότε τινάχτηκα ά-
πάνω φρενιασμένη.

«Η μπατίστα αυτή που είχε άφήσει
τόσα χρόνια, μακριά της τό κοριτσι-
της, μου φάνηκε σαν μία διεστραμμένη,
μία στρίγγλα, μία μέγαιρα που έρχό-
ταν με τό χαμόγελο στα χείλη να μου
συνηρίνη την καρδιά. «Ωμησης σαν
τρελή, άρπαξα τη Λιδιέττα απ' τα χέ-
ρια της την άνασθηκωσα ψηλά, πάνω
από τό κεφάλι μου, για να μην την
φάνη και της φώναξα:

«—Φεύγα από δω!... Έδωα έξω
απ' τό σπίτι μου! Φεύγα, φεύγα!...

«—Είσαστε τρελή, γερόντισσα, μη
αποκριθίτε εκείνη. Η Λιδιέττα είνε δι-
κή μου, είνε κόρη μου. Άν δεν θέλετε
να μου την δώσετε με τό καλό, θα σας
την πάρω με τό ζόρι. Νά, έτσι...

«Και προχώρησε άγρια, με τα χέρια
απλωμένα για να μου άρπάξει τη Λι-
διέττα. Μία λάμψη τρέλλας άστραψε
τότε στο μυαλό μου. Μία τρελή, μία
φρικαλέα σκέψις μου ήρθε. Τό παρά-
θυρο δίπλα μου ήταν δολοφονικό. «Ήθε-
λαν να μου πάρουν την κορούλα μου...
«Ε, λοιπόν όχι, όχι... Καλύτερα να την
έσλεπα νεκρή, παρά να μου την άρ-
πάξουν, έτσι σκληρά κι' άσπλαχνα.
Τρελή λοιπόν όπως ήμου από την ά-
πελπισία μου πέταξα τό άγγελούδι μου
—Θέε μου! Θέε μου! —πέταξα τη Λι-
διέττα μου έξω από τό παράθυρο!...

«Αχ! ή δυστυχισμένη εγώ!... Νο-
μίζω πως άκούω ακόμα την κραυγή
της κορούλας μου στην τραγική αυτή
στιγμή. Τό άγγελούδι μου έπεσε κά-
τω, στην πλακόστρωτη αύλη, κι' έγινε
κομμάτι!...

«Τό εγκλημαί μου ήταν άπαίσιο, τρο-
μακτικό, αλλά και ή τιμωρία μου είνε
άκόμη πιο τρομακτική. Βασανίστηκα
τόσο για ό,τι έκαμα!...

«Λιδιέττα!... Μικρή μου Λιδιέττα,
κορούλα μου ποτ'όχι ξενισατή και
χαρούμενη στα λειβάδια και που δεν
είχε βέβαια καμιά διάθεση να πεθά-
νις... Λιδιέττα... Λιδιέτοσλα μου,
με συγχώρησε άραγε για ό,τι σουκα-
να; Άγγελε, που βρίσκεσαι στους ού-
ρανούς, με τού Θεού τους άγγέλους,
συμπάθω με για τό κακό που σουκάμα
απ' την πολλή μου άγάπη!...»

Αυτά γράφανε τα κτηνισμένα χαρ-
τιά που βρέθηκαν στο μπαούλο της νε-
κρης γρηούλας, ποίχε σκοτισθεί ό,τι ά-
καπούσε στον κόσμο αυτό, ποίχε σκο-
τώσει από υπερβολική άγάπη...

ΜΑΡΙ ΤΖΙΑΜΕΛ

Ο Χίτλερ άρχηγός των
Κού - Κλουέ - Κλάν!

Στάς 20 Άπριλίου, ό ραδιοφωνι-
κός σταθμός της Μόσχας άνήγγειλε
ότι ό Χίτλερ, χή κι' ό,τι κατέφυγε
στη Βόρειο Άμερική, όπου έγινε
άνωτάτος άρχηγός των Κού-Κλουέ-
Κλάν! Κατά τους Ρώσους, ό Χίτλερ
κι' ό Μουσσολίνι διατηρούσαν πάν-
τοτε στενές σχέσεις με τη μυστική
αυτή άμερικανική όργάνωση. «Όλοι
οί Γερμανοί πρόξενοι στην Άμερι-
κή υπήρχαν μέλη της κι' έπηρεζε-
ζαν τις ενεργειές της σύμφωνα με
τις οδηγίες του Βερολίνου. Στην
τελευταία άναζωώνησης της δρά-
σεως της Κού - Κλουέ - Κλάν οι
Ρώσοι βλέπουν στο πρόσωπο
που άγαπούν. Καμμία θυσία δεν θα
τους φαίνεται αρκετά μεγάλη, αν ή-
ξεραν πως μ' αυτήν θα της άποσπού-
σαν την έννοια. Τον παράδεισο δρα-
ματίζονται κοντά της, την εύτυχία
βλέπουν στην άγκαλιά της.

Και λέτε πως ό ρωμαντισμός πέθα-
νε... Ρωμαντισμός τό καλό καιρό.
Ρωμαίοι όλοι που καλούν την 'Ιουλιέ-
τα τους, Λέανδρο έτοιμοι να πέσουν
στη θάλασσα, φτάνει από την άντικρυ-
νή άκτή να τους καλέσει ή 'Ηρώ τους.
Νά, όμως, που ή 'Ηρώ δεν τους
καλεί και ή 'Ιουλιέττα άρνεείται να
κρεμάσει στο μπαλκόνι της τη σχοινέ-
νια σκάλα... Μάταιες οι έκκλησεις
τους, άδική ή έπιθυμία, χαμένες οι τα-
πεινώσεις τους. Άντικρύζουν την άρνη-
ση που κάποτε συνδοξάσαν με την περι-
φρόνησι και με τό σαρκασμό. Άλλες
τό ευνενγκες — κάνουν πως δεν κα-
ταλαχίζονται. Μερικές, φιλονεικούν α-
τέες, άρνούμενες των έρωτα, θα ήταν
διαθεσώμενες να δεχθούν τη φίλια. Η
φίλια όμως στην όποια στέργουν α-
τέες δεν ικανοποιεί τα παιδιά που νοιά-
ζονται μέσα τους τό βασικό του έρωτι-
κού ήσαστείου. Ήπαρχουν οι άμα ελ-
μαίνεις και άποκρίνουν ατάκες που

Οπισχυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΟΡΗΣΙΣ

Ίδιοκτησία — Γ. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διεύθυνσις

ΡΑΦΕΙΑ ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ • ΤΗΛΕΦΩΝΑ 27.135 - 29.961 • ΤΙΜΗ ΤΕΥΧΟΥΣ ΔΡΑΧ. 600

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Μή ρωτάς γιατί

«Όλες αυτές οι έπιστολές των άνα-
γνωστών που λαμβάνω, θα υπορούσαν
ν' άποτελέσουν την όγκώδη Μαύρη Βί-
βλο, ή τό βιβλίο παραπονοών εναντίον
του έρωτα. Πάνω στο έρωτικό θέμα είνε
όλες γραμμένες. «Έρωτας όμως
είνε πολύμορφος. Μέσα στην πολυμορ-
φία αυτή θα μπορούσε κανείς να χω-
ρίσει δυο μεγάλες κατηγορίες περιπτώ-
σεων που έμπνέουν τό γραπτό παρά-
πονο. Η μία άποτελείται από τα γράμ-
ματα εκείνων που άποκρούονται στην
έρωτική προσφορά τους. Νέες ή νέοι.
Οι περισσότεροι όμως νέοι.

Πράγμα περίεργο. Θέλεγε κανείς
πως τό άνδρικό φιλότιμο δεν θα έπέ-
τρεπε στους άντρες ν' άνοιγουν την
καρδιά και να μιλούν για τ' άτυχία-
τά τους. Έν τούτοις αυτοί σηματο-
ίζουν την πλειονότητα. Αυτών ή προσφο-
ρά άποκρούεται. Αυτοί προσκρούουν ά-
πάνω στα «όχι» των άνήσων.

Σπάνιο να τύχη γυναίκα που προσ-
φέρει τον έρωτά της και άποκρούεται.
Άλλα είνε τα δικά τους βάσανα. Έ-
κείνες διαμαρτύρονται γιατί έγκαταλεί-
πονται ύστερα από την άποδοχή της
προσφοράς τους. Φωνάζουν για την
προδοσία της άγάπης τους. Παραπο-
νούνται γιατί ό άντρας έρνεεται να
νομιμοποιήσει τις παρανομες σχέσεις,
που καλλιεργεί μαζί τους. Κλαίει
γιατί άφού πολύ τον έπείσαν, και πο-
λύ του προσφέρθηκαν, πληρώνουν, μετά
την έγκατάλειψι, τό βαρύ φόρο της
επιτοπίας τους. Ό άντρας δυσκολεύε-
ται ν' άρchiσει. Η γυναίκα δυσκολεύε-
ται να συγκαταστή εκείνον στον όποιο
δυστοπούσε ν' άπαντήσει όταν έκανε
τις άρχικές κρούσεις του.

Ανάλογος με τις περιπτώσεις που
παρουσιάζονται στην έρωτική ζωή των
άνθρώπων είνε και ό τόνος των έπιστο-
λών τους. Θα περιτρισβό σήμερα στην
πρώτη περίπτωση, στην περίπτωση των
άποκρουομένων. Είνε απ' αυτές που έ-
παναλαμβάνονται πιο συχνά απ' όλες.
Φωνή διαμαρτυρίας εκείνων που δε
βρίσκουν άνταπόκρισι στην άγάπη τους.
Τό παράπονο δωαν κρούουν τις πύλες
του έρωτα και μένουν χωρίς άπάντησι
οι κρούσεις τους. Κραυγές δόδυνης που
προέρχονται απ' όλες τις ηλικίες, κυ-
ρίως όμως από τα πρώτα νεατά, από
τον κόσμο του θρανίου, από φοιτήτες,
από νέους που μόλις έσκασαν απ' τ'
αυγό τους και δοκιμάζουν τό πρώτο
ποτήρι της έρωτικής άπογοητεύσεως.

Είνε όλοι τους παιδιά όνειροπαρέ-
να, που καθαρά και πάναγα προσέρ-
χονται στο βωμό της όμορφιάς. Άπο-
δίτες. Προέρχονται με όλη την φλό-
γα και με όλους τους ένθουσιασμούς
των. Τη θεότητα βλέπουν στο πρόσωπο
που άγαπούν. Καμμία θυσία δεν θα
τους φαίνεται αρκετά μεγάλη, αν ή-
ξεραν πως μ' αυτήν θα της άποσπού-
σαν την έννοια. Τον παράδεισο δρα-
ματίζονται κοντά της, την εύτυχία
βλέπουν στην άγκαλιά της.

Και λέτε πως ό ρωμαντισμός πέθα-
νε... Ρωμαντισμός τό καλό καιρό.
Ρωμαίοι όλοι που καλούν την 'Ιουλιέ-
τα τους, Λέανδρο έτοιμοι να πέσουν
στη θάλασσα, φτάνει από την άντικρυ-
νή άκτή να τους καλέσει ή 'Ηρώ τους.
Νά, όμως, που ή 'Ηρώ δεν τους
καλεί και ή 'Ιουλιέττα άρνεείται να
κρεμάσει στο μπαλκόνι της τη σχοινέ-
νια σκάλα... Μάταιες οι έκκλησεις
τους, άδική ή έπιθυμία, χαμένες οι τα-
πεινώσεις τους. Άντικρύζουν την άρνη-
ση που κάποτε συνδοξάσαν με την περι-
φρόνησι και με τό σαρκασμό. Άλλες
τό ευνενγκες — κάνουν πως δεν κα-
ταλαχίζονται. Μερικές, φιλονεικούν α-
τέες, άρνούμενες των έρωτα, θα ήταν
διαθεσώμενες να δεχθούν τη φίλια. Η
φίλια όμως στην όποια στέργουν α-
τέες δεν ικανοποιεί τα παιδιά που νοιά-
ζονται μέσα τους τό βασικό του έρωτι-
κού ήσαστείου. Ήπαρχουν οι άμα ελ-
μαίνεις και άποκρίνουν ατάκες που

τις πλαιοιάζουν για να καταθέσουν στα
πόδια τους τη λατρεία τους:

— Φύγε, δεν σε θέλω!

Ήπαρχουν άλλες που προσπαθούν ν'
αμβλύνουν τις δούτητες και να χρυσά-
σουν τό χάπι που περιέχει τό όχι τους.
Θα συναντήσετε ακόμα και μερικές
που από άβουλία ή από φιλανθρωπία
δεν λένε μεν τό όχι, κάνουν πως δέ-
χονται τον έρωτα που τους προσφέρε-
ται, είνε όμως τόσο ψυχρές, τόσο ά-
διάφορες, τόσο ξένες προς εκείνους που
δεχονται κοντά τους, ώστε να τους ά-
πελπίσουν όσο σχεδόν και εκείνους οι
όποιοι άποκρούονται νέτα - σκέτα.

Όλοι αυτοί οι άποκρουόμενοι έκ-
πέμπουν τους θρήνους των. Μιλούν για
την έκταση της άγάπης τους, άφηνούν-
ται καθέννας στην περιπτώσι του και έκ-
φράζουν την άπορία και την όργη τους
κάποτε εναντίον αυτών που άρνούται
να τους δεχθούν συνδοξάπου στην έ-
ρωτική τους πορεία.

Ένα τεράστιο «γιατί» άντηχεί σε
κάθε γραμμή των έπιστολών τους. «Εί-
μαι νέος, είμαι γιγής, είμαι τίμιος, εί-
μαι έργατικός. Γιατί δε με θέλεις;»

Άλλος: «Από παιδιά ηγαλάσαμε μα-
ζί στο δημοτικό. Μαζί τελείωσαμε τό
γυμνάσιο. Δώδεκα χρόνια φίλοι. Και
τόρα που σπουδάζουμε μαζί στο Πα-
νεπιστήμιο και της προτιμώ τον έρω-
τά μου, αυτή με άποκρούει. Γιατί;»
Άλλος: «Έην αγαπά όσο μπορεί ν' ά-
γαπήση μία άνθρώπινη καρδιά. Την
καλά να γίνη γυναίκα μου. Με άπο-
κρούει και τρέχει πίσω από έναν που
διασκεδάει μαζί της. Γιατί;»

Δεν θα τελειώσα ποτέ αν συνέχιζα
τόν κατάλογο αυτό των «γιατί».

Η μεγάλη παρεξήγησις στον έρωτα.
Ρωτούν τό γιατί, εκεί που γιατί δεν
παράγει. Μήπως ξέρει κανείς γιατί ά-
γαπά και δεν αγαπάει; «Ό έρωτας δεν
είνε πράξις άρτιμηνική, δεν είνε καρ-
πός σκέψεως και άποφάσεως που εξα-
ρτάται από τη λογική και τη θέλησι
μας. Άγαπούμε πρόσωπα κατόπιν
της άγάπης μας. Άποκρούομε πρόσω-
πα που αβίζουν ν' αγαπηθούνε. Κι' αν
καμμία φορά τύχη ή άγάπη μας να
συμβαδίξη με τη λογική, ζήτημα συμ-
πτώσεως είνε.

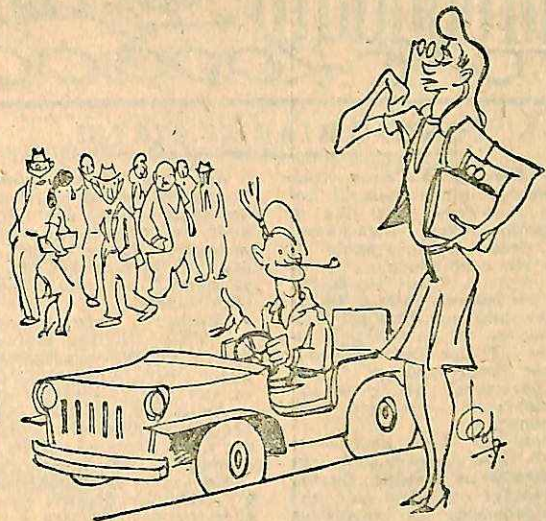
Γι' αυτό οι φρόνιμοι άνθρωποι δεν
άπαιτούν τον γιατί ούτε όταν τους ά-
γαπούν, ούτε όταν δεν αγαπιούνται. Κι'
αν μεν συμβαίνει τό πρώτο χαίρονται
την άγάπη που τους προσφέρεται. Αν
συμβαίνει τό δεύτερο, αντί να όργίζον-
ται εναντίον εκείνης που τους άπο-
κρούει, την εύχαριστούν για την ειλι-
κρινεία της που τους σώζει από τον
έμπαιγμο και προσπαθούν να έπιβλή-
θουν στον έαυτό τους και να παρηγο-
ρηθούν... «Όσοι άπελπίονται και δια-
μαρτύρονται, ός σκεφθούν ότι και α-
υτοί, αν είνε τίμιοι, ό' άρνηθούν ν' ά-
νταποκριθούν στον έρωτα μιας κοπέ-
λας όταν δεν την αγαπούνε. Τό έρω-
τικό παγγινύδι είνε τό πιο σκληρό απ'
όλα. Όσοι ρίχνονται στο σπέρ αυτό
πρέπει σαν καλοί παίκτες να δέχονται
με άειοπρέπεια τις έπιτυχίες και τις
άποτυχίες τους.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

•••

Την «έκλεψη» τό άμερικανικό
Δημόσιο!

Μία κάτοικος του Κλάιβελαντ των
Ένωμένων Πολιτειών κατηγορεί τό
άμερικανικό Δημόσιο ότι της «έ-
κλεψε» 1.800 δολάρια! «Ό σύζυ-
γος της κυρίας αυτής είχε κρύ-
ψει 3.000 δολάρια μέσα στο φούρ-
νο της κουζίνας, κι' όταν ή γυ-
ναίκα του έδωσε να ψήση τό φαγη-
τό, τό χαρτονόμισμα τότε τα
χαρτονόμισμα άπάνθρω-
κώθηκαν. Η κυρία έστειλε τότε τα
υπολείμμάτα τους στην Ουάσιγκτον,
μαζί με μία αίτηση να της τα άν-
τικαταστήσουν με καινούργια. Η
άρμόδια όμως ύπηρεσία της έστει-
λε μόνο 1.200 δολάρια, γιατί τόσα
μύρεσαν να διαπιστώσουν οι έδι-
κοι ότι είχαν κατέ. Κι' ή κυρία υπέ-
δωσε άγωνία κατά του Δημόσιου
για τό σφάλμα.

Μαντάμ Σουσου: Έπιδείξε μου ταυτότητα
ότι είσαι σθεντικός λόρδος και ουχι τσοκαρία και
εύχαρίστως να εισέλθω. Γιού άντερστέντ, σαχλέ;
(Σκίτσο Φ. Δημητριάδη)

ΕΜΜΕΤΡΕΣ ΦΑΥΑΡΙΣ

Μιά κοπέλλα 2 μέτρα

Κουρασμένος, λυπημένος
και άπογοητευμένος
είπε μέσα μου μία μέρα: «Πίσω οι γυναίκες, πίσω!
Δεν θα τις ξανακυττάξω, ούτε θα ξαναγαπήσω».

Ήξερα ό έπιμένων ότι πάντοτε νικά
κι' ήμουν άποφασισμένος για γυναίκες γενικά
να μη δώσω πιά δεκάρα
άλλ' — άνάθεμα την ώρα —
μου συστήσανε τη Νόρα

μία κοτζάμου γυναικάρα,
που μπορεί να έσπεύσκη και νεκρούς από τον τάφο
και που άλλο να τη όπτε κι' άλλο να την περιγράψω.

Όλοι όσοι τη γνωρίσουν γίνονται άμέσως ράκη,
απ' τό στήθος τους ξεφύρνει ένας στεναγμός θαδύς
και της λέμε με μεράκι:
— Τ' είσαι σύ, μωρέ παιδί μου; Όπου να μη μάς βα-
(σκαζής!)

Μα κι'ένώ,
τί όμολογώ,
τάχασα μόλις την είδα,
μ' άνοιχτό βρεμένα στόμα,
έγιν' ή καρδιά μου λυγμά
και τό μάτι μου νάρδια

κι' αν κι' απ' όλους θεωρούμαι πρότυπον άνδρος
(ήρέμω)
άσυναίσθητα της είπα και με όλο μου τό πάσο:
— Τ' είσαι σύ, κοριτσάρι μου;
όπου σου, μπας και σε ματιάσω!

Είνε βέβαια κορίτσι του σπιτιού και της δουλειάς
τό γροσέο και τό σπύτι της άρέσουν κατά κόρον —
άλλά, δίχως να τό θέλη, περπατάει σαν τσολιάς
της φρουράς των άνατόρων.

Κι' όσο για τό ντυσιμό της άστα και μνήν τα ρωτάς,
είνε πάντοτε ντυμένη, όπως λένε, στο καντίνι
και τη βλέπεις οασιτισμένος και νομίζεις πως κυ-
(τάς)

τελευταίο φιγουρίνι.
Πάνω στου χαρτίου μία κόλλα
Πώς να σάς τη ζωγραφίσω;
Όλα της ό' άρέσουν, όλα,
τί να πιάσω, τί ν' άφήσω;
Τό γλυκό χαμόγελό της,
τό σταράτο της τό δερμαί:

Τη μικρή έλάψα που έχει στο δεξι τό μάγουλό της;
Τό κορμί της τό φειδίσιό που θαρρείς δεν έχει τέρ-
(μα);

Την κομψή ευφάνησι της πούνε σκ και άσοορτί;
Τόν καλό της χαρακτήρα και τη χάρη της την τόση;
Τέτοια χρώματα, νομίζω, πάνω στ' άχερο χαρτί
και του βέμπραντ τό πινέλλο δεν μπορεί να τ' ά-
(ποδώση).

Έγινε μέσ' την καρδιά μου, σαν την είδα, κάποια
(πάλι),
στην άρχή να της μιλήσω έσκαπτόμουν πανερά,
μα κατάλαβα σε λίγο πως την φώνισα και πάλι,
όλασά μ' αυτή τη Νόρα έτοιμηπλάκα γερά
κι' από τη στιγμή την πρώτη μούκει φύγει τό κα-
(φάσι!)

Συνεπώς θα της κολλήσω κι' ό,τι βρέξή ός κατέ-
(βάρη!)

ΓΙΩΡΓΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΝΕΙΡΟ ΗΤΑΝ ΚΙ' ΕΣΒΥΣΕ

Ἑπερώτησις

Δρᾶσιν ἀρχίζων ἐνεργόν
κι' οὐχι ἐπὶ ματαίῳ

Μοι τὰς κατακυρῶνετε; Λέγετε, ναι ἢ
 "Ὁχι, νὰ τὸ ξεύρετε, τὰς παρῶν με
 ὅπερ συνήθως λέγεται καὶ ἄστε-ντοῦα
 (οὐ!)
Ο ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Ἡ φωνὴ τῆς σταμάτησε ξαφνικά, τὸ κεφάλι τῆς ἔγειρε πάλιν πνοὴ βῆκε ἀπ' τὰ χλωμὰ χεῖλη τῆς ποῦ χαμογελοῦσαν — καὶ ἡ Ἄννα ἀποκοιμήθηκε γιὰ πάντα μέσα στ' ὄνειρό της, τὸ τόσο ὠραῖο, τὸ τόσο γλυκό, τὸ τόσο ψεύτικο!

Πιχάντιο ρεπορτάζ

...τους καλλιτέχνες τραγουδιστές μας
...υπὸ τὴν πῦρ φερόν, στὰ μεγαλύτερα
...[σοῦσε] τους.
...Τὴν ἴδια βραδυὰ θὰ ἐμφανισθῇ ἐπί-
...ως, ὡς ἐρασιπύχνης σὲ μιὰ καινούρ-
...για του καλλιτεχνικῆ ἐκδήλωσι, τὸ
...τραγουδι, ὁ γνωστός μακετίστας Γιώρ-
...γος Σκαλιντῶ.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Ο. Η. Γ. Ε.
(ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΥΠΩΜΕΝΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ)

Συμμορφωτές
Συμμορφωτές

Συμμορφωτές
Συμμορφωτές

Ι. ΑΘΗΝΑΙΟΥ

11ον

— Νιόβη, της είπε ο 'Ανδρέας, σ' αγαπώ τώρα, είσαι αλήθεια, στα καλά σου; Τι συμβαίνει; Από χτες είσαι παράξενη. Τό πρόσωπό σου είναι σκοτεινό. Σήμερα, ούτε καν μου είπες ότι πρόκειται να γίνεις κυρία. Μια ώρα αργότερα, και μου άπαντας, αυτό το ύφος... Έπρεπε τίποτε; Σίγουρα κάτι έπρεπε το μυαλό σου.

— Έπρεπε ότι δεν μπορού να ανεχθώ τις διαρκείς ερωτήσεις σου. Πού ήσουν; Τι έκανες; Τι έπρεπε; Δε μπορώ να ανεχώ μια αυτή τη σκεδασία.

— Ο 'Ανδρέας έσπρωξε το πιάτο του από μπροστά του. Είπε η Νιόβη ένα κόμπο στο λαιμό του, σαν να πνιγόταν. Τρόμαξε. Λίγο ακόμα και θα περτού στην αγκαλιά του ξεφωνίζοντας:

— Φέμματα! Είπε φέμματα!..

— Άλλα κρατήθηκε.

— Πολύ καλά, είπε ο 'Ανδρέας, με ύφος παγνυμένο, άφου σ' άρεσει να φέρεσαι έτσι, δεν υπάρχει λόγος να καθώμαστε να τρώμε μαζί.

Και πήγε στο γραφείο του.

Σηκώθηκε κι η Νιόβη, και πήγε στην κρεβατοκάμαρα. Κλειδώθηκε, έπεσε στο κρεβάτι, και χώνοντας το πρόσωπό της στα μαξιλάρια, άρχισε το θρήνο. Το θρήνο, που δεν είχε κάνει όταν έμεινε την κατ'δική της. Μα, τώρα ήταν κάτι χειρότερο από το θάνατο. Είχε ήδη το πρώτο χαρακίωμα της αγάπης της. Και πονούσε αφάνταστα, πιο πολύ για το θάνατο της αγάπης της παρά για τον αληθινό της θάνατο.

Γονάτισε μπροστά στο εικόνισμα, κι ένω το στήθος της ξεσηκίζονταν από τον πόνο, έκανε την προσευχή της:

— Παναγία μου! Δέ σου γυρεύω χάρη. Αν δεν γίνεται άλλοιώς, αν πρέπει να πεθάνω, ως πεθάνω. Μα σου ζητώ να μου δώσεις τη δύναμη να κάνω αυτό που πρέπει να κάνω. Σκληρύνε την καρδιά μου. Βγάλε από μέσα της την αγάπη μου για τον 'Ανδρέα. Να μη με λυγίζει η αγάπη. Να μπορώ με το μυαλό μου να διευθύνω τη λην ζωή που μου μένει ακόμα... Και πιο πολύ απ' όλα, Παρθένα μου, βγάλε γρήγορα την αγάπη από την καρδιά του αγαπημένου μου. Βάλε στη θέση της, μίση για μένα. Πρέπει να με μισώ γρήγορα, πριν πεθάνω... Δεν πρέπει να με λυγίζει... Κανένας δεν πρέπει να με λυγίζει...

Ο λυγμοί την έπνιξαν πάλι. Ήταν τρυφερή γυναίκα. Από τον καιρό που είχε αισθανθεί τον έρωτά της, η καρδιά της είχε μάθει να είναι τρυφερή. Πρώτα με τη μητέρα της, έπειτα με τον άνδρα της και με το παιδί της. Όλη της η ζωή ήταν αγάπη, καλωσύνη, τρυφερότητα. Και τώρα, η σκέψη πως θα πεθάνει αφήνοντας πίσω της το μισό στην καρδιά του αγαπημένου της, την πάγνυνε, τη γέμιζε πόνος.

Εκλάψε, έκλαψε, πολλή ώρα. Κι έπειτα έμεινε στην κλινάρα της τόσο ώρα, ώσπου να φύγουν τα ίχνη των δακρύων από τα μάτια της.

Ανοιξε την πόρτα της, με τρόμο. 'Η ιδέα πως θ' αντίκριζε το πρόσωπο του 'Ανδρέα δυσχεροποιημένο, θλιμμένο, την πάγνυνε.

Μα ο 'Ανδρέας δε βγήκε από το γραφείο του όλο το απόγευμα.

Να μπορούσε να του χτυπήσει την πόρτα του. Να πηδ να γονατίσει δίπλα του, να χυθεί το κεφάλι της στον κόρφο του, να του ζητήσει συγχώρεση. 'Ο, πόσο εύκολα θα την συνχωρούσε. 'Αλλά, τι όμορφο θα είχε; Τι θα κρινε; Θα τα χαλούσε όλα.

— Όχι, Είχε μπη σ' ένα δρόμο εφιαλτικό. Μα έπρεπε να τον περάσει. Χωρίς έλεος.

για τον εαυτό της, έπρεπε να τον περάσει. Κι' έτσι πέρασε με θανάσιμη θλίψη όλο το απόγευμα και για τους δυο τους.

Ημέρες αφάνταστης λύπης

Δεν έδωσαν εφημερίδες. Ούτε το βράδυ έκρινε, ούτε την άλλη μέρα. Λίγο - λίγο, άσκησαν πάλι να μιλούσαν φυσικά, μα έβλεπε στα μάτια του άνδρα της, και όταν έρωτησε, κάτι σαν μόνιμη άπορη.

— Πρέπει να ξαναρχίσω, συλλογίζονταν με δέος. Τι έκανα, που τον ψύχρανα μια ώρα μονάχα; Πρέπει κάθε μέρα, κάθε ώρα, κάθε στιγμή, να τον ψυχραίνω.

Τόσληπε πως έπρεπε να ξαναρχίσω. 'Αλλά, τραδίστον, σαν το άρρωστο ζώο, που καταλαβαίνει πως το μαχαίρι του γιατρού είναι απαραίτητο για να το σώσει, κι όμως τραδίστει με φοικία.

Πέρασαν δυο μέρες χωρίς να βρῖ το θάρρος να ξαναδώσει άπορη δύσχεσκεία στον άνδρα της. Πήγε από μετ'εξο στο γιατρό, έκανε την πρώτη ένεση.

Την τρίτη μέρα, άποφάσεις να ξανάκάνει πάλι το άδυνήρο πείραμα.

Έφυγε από το σπίτι, χωρίς να δώσει στην υπέρβια καμιά οδηγία για το σπνπτό. Κι' έτσι όταν νύχισε το μεσημέρι, η καπέλλα δεν είχε μαγειρέψει τίποτε.

— Τι θα φάμε; ρώτησε ο 'Ανδρέας.

— Τιποτέ! του άποκρίθηκε στεγνά.

Την κύτταξε πάλι με την ίδια κατάπληξι, με τον ίδιο πόνο.

— Έχω βαρεθεί πια να φροντίζω όλο για τα ίδια, όλο για το νοικοκυριό και το σπνπτό. Τού είπα με ύφος προκλητικό.

Ο 'Ανδρέας δεν μίλησε. Πήγε κοντά της, πέρασε τα χέρια του γύρω από τους ώμους της.

Τοσάχθηκε η γυναίκα, άποτομα, με φρίκη.

— Γιατί φεύγεις από κοντά μου; της είπε, χωρίς να χλωμάσει τα χέρια του. Γιατί, Νιόβη; Δεν νομίζεις πως αρκετά βάσταξε αυτό το παινιδί; 'Ελα, πές μου τώρα τι έξεις; Σούκανα τίποτε χωρίς να το καταλάβω; 'Εβλεψε καμιά ιδέα στο μυαλό σου; Τι έξεις;

— Δεν έχω τίποτε, του άποκρίθηκε πεισπννυμένη.

— Έλα, έλα, μη κάνεις σαν πεισπννντά-ρικο παιδί. Κάτι έξεις. Σπνπν το κεφάλι μου από προχθές να καταλάβω τι έξεις. 'Ολο συλλογίζομαι πως κάτι θα σούκανα χωρίς να το καταλάβω. 'Αλλά, πάλι, δεν είναι τρόπος αυτός για να φέρεσαι έτσι. 'Αν έχης κανένα παράπονο, να μου το πής. Πάντα δεν λένουμε ο ένας στον άλλο τα παράπονα μας;

— Δεν έχω τίποτε... 'Αποσέ με.

Σπνπνρτορπσε στην αγκαλιά του. 'Η πάλι με τον έρωτά της, για να μη γείρη άπάνω του, να μην πέσει στην αγκαλιά του, την έκανε να τρέμει συγκορμν.

— Αυτο πράγματα βάζω στο μυαλό μου, είπε ο 'Ανδρέας. 'Η κάτι σουφταίει, και το πηρες για πολύ σοδάρ. 'Η είσαι αλήθεια άρρωστη και φέρεσαι έτσι. Δεν είναι ίσορροπημένο φέρεσμο αυτό.

— Μη με βασανίζεις, του φώναξε, και έλευθερώθηκε από τα χέρια του. Σου λέω πως δεν έχω τίποτε... Μα δεν είμαι σκλάβα. Θέλω κι' εγώ να ζω όπως μ' άρεσει.

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Να φροντίζης και σύ για το νοικοκυριό. Δεν μπορώ εγώ να περάσω μια όλοκληρη ζωή έτσι...

Την κύτταζε με μάτια μεγάλα από την έκπληξι, κλωμός, δυστοχισμένος. 'Εφ'ανον κάτι πρόχειρο, και πάλι κλειότηκε στο γραφείο του ο 'Ανδρέας.

Δεν έμεινε όμως πολλή ώρα μέσα.

Βγήκε σε λίγο, ταραγμένος, σοδάρος.

— Νιόβη, τη φώναξε.

— Τι θέλεις; του άποκρίθηκε χωρίς να τον κυττάει.

— Δεν μπορώ να έργασθώ, της είπε. Δεν το καταλαβαίνεις ότι με σκοτώνεις μ' αυτό σου το φέρεσμο;...

Ήταν συγκινητικό παιδιάτικο το ύφος του, και ταπεινό. Μαζί της δεν είχε κανένα έγωισμ. Δεν έδειχνε καμιά επίφυλαξη στην εκδήλωσι της αγάπης του.

— Δεν είμαι καλά, βόγγηξε η Νιόβη. Θέλω να πλαγιαίσω.

Και, έτσι όπως ήταν ντυμένη, έπεσε στο κρεβάτι της.

Κάθισε δίπλα της ο 'Ανδρέας. Της έπιασε το χέρι.

— Έλα, τώρα, λέγε μου, την παρκαλέσε. Δεν θα είναι τίποτε τόσο φοδάρ. Τι συμβαίνει;

— Άποσέ με, βόγγηξε η Νιόβη. Θέλω να κοιμηθώ.

Τού γύρισε την πλάτη, και έμεινε εκεί κυττάζοντας τον τοίχο, ώσπου να φύγη ο 'Ανδρέας από το δωμάτιο. 'Επειτα σηκώθηκε, κλειδωσε την πόρτα, κι' άρχισε πάλι το θρήνο.

Μέσα πιο ήρωικά

— Δεν θα κάνης τίποτε, της είπε την άλλη μέρα η Ρένα. 'Απολύτως τίποτε, Νιόβη. Μ' αυτό το μέσον δε θα κάνης άπολύτως τίποτε. Μόνο κλονίζεις πιο πολύ την υγεία σου, και κλονίζεις και τη δική του. Αυτή η καθημερινή δυσχεροσκεία, δεν είναι το κατάλληλο μέσον.

— 'Η καθημερινή δυσχεροσκεία, δεν μπορεί να τον κάνει να με μισώ;

— Δεν έξω, Νιόβη. Δεν πιστεύω. Θα πεθάνει από τη στενοχωρία σου, και πριν πεθάνει θα σε μισώ. 'Εξ άλλου, το μέσον αυτό άργει να φέρη άποτέλεσμα.

Σταμάτησε η Ρένα, τρομαγμένη από τα ίδια της τα λόγια. 'Η Νιόβη όμως κατάλαβε.

— Ναι, άργει, κι' οι μέρες μου είναι μετρημένες.

— Δεν λέω αυτό, Νιόβη.

— Αυτό λές, Ρένα μου, της άποκρίθηκε μ' ένα θλιμμένο κομμένο. Τι ώφελες πια μ' ένα άπορημένο κομμένο. 'Ετσι εί- να άπορηόμαστε τα πράγματα. 'Ετσι εί- να. Πρέπει να κάνω γρήγορα, ότι έχω να κάνω... Μα ποιο μέσον να μεταχειρσθώ;

— Εσύ πρέπει να σκεφθής, Νιόβη. Αν κι' εγώ, σου όμολογώ, πως μου φαίνεται τόσο σκληρή η πάλι που άρχισες, τόσο άφύσικη, τόσο άνωτερη από τις δυνάμεις μιας καρδιάς!...

Το καλύτερο πούκεις να κάνης, μου φαίνεται, είναι να του όμολογήσης σπνπν-σπνπν την αλήθεια...

— Ποτέ! την έκοψε με τρόπο. Είναι άδύνατα τα νεύρα μου, το παρπατρώ τώρα. Δεν έξερεις πόσο υποφέρει μ' αυτό που του κάνω. Μ' αυτό, που δεν είναι τίποτε άκόμα.

— Κι' όμως, χρειάζονται μέσα ήρωικά, Νιόβη. 'Αλλοίως, όλο θα πίνε καμμένα.

— Θα σκεθθώ, Ρένα. 'Ελπίζω να μπορέσω να σκεθθώ.

Όλη τη νύχτα εκείνη βροάνισε το μυαλό της να βρῖ κανένα μέσον 'ήρωικό'.

— Αν έφτανε από το σπίτι; 'Αν έφτανε και του άφτανε ένα γράμμα πως φεύγω για πάντα;... ψιθύριζε.

— Αυτό θα τον σκότωνε, άποκρινόταν μόνη της. Θα τον σκότωνε πιο σίγουρα πορῖ αν μάθαινε πως πέθανε.

Δεν κατῶρθωσε να σκεθθῖ τίποτε όλη τη νύχτα.

Την άλλη μέρα, συλλογίστηκε πως έπρεπε να άσκηση να φέρεται άσχημα και πνπν με το παιδί. Και στην ψυχὴ του παιδιού δεν έπρεπε να μείνῖ η λύπη για το κομνός της... Μα πιο πολύ, βλέποντάς την να φέρεται άσχημα στο παιδί ο 'Ανδρέας, ίσως να τη μισούσε πιο γρήγορα.

Την πρώτη φορά που την άκουσε να κακομννν στο παιδί ο 'Ανδρέας, έπαναστάτησε.

— Γιατί μιλάς έτσι στο παιδί; τη ρώτησε και τα μάτια του ήταν σκοτεινά.

Λίγο-λίγο όμως, τη δεύτερη φορά, την τρίτη, δεν έδωκεν τόση εντύπωση. Την κύτταζε μονάχα σά να την έβλεπε για πρώτη φορά, και το πρόσωπό του γινόταν σαν φλουρί.

— Επ' τέλους, μια άλλη νύχτα, σκέφθηκε ένα μέσον 'ήρωικό'.

Ο Πέτρος Καρας

— Πως δεν φανήκατε από το σπίτι; Δεν είπαμε σά κι' έτσι. Συμωωνοι; Σας περιμένουμε.

Είχε πολλν καιρό να έλθῖ να τους έπισκεφθῖ ο χονδρός χρηματιστής. Τον είχε τόσο πολύ άπογοητεύσει η Νιόβη με τον

τρόπο της που κατάλαβε πως μοιαιόπο- νουσε, πως ήταν άδύνατο να κυριεύσει αυτό το φρούριο. Και φαίνεται, πως είχε άποφασίσει να στρέψη τις έρωτικές του έπιχειρήσεις σε άλλα σημεία.

Το τηλεφώνημα της Νιόβης τον παρα- ξένεψε, αλλά δεν του φάνηκε και πολύ άφύσικο.

— 'Ετσι είναι οι γυναίκες, σκέφθηκε με τη φθνή του φιλοσοφία. 'Όταν τις παρα- καλές, δεν θέλουν. Κι' όταν τους δεί- χνης άδιαφορία, τότε τρέχουν πίσω σου. Πάντως αυτό είναι εύχαριστο, έπειδή η έναρετη Νιόβη, είναι αλήθεια χαριτωμέ- νη.

Το ίδιο άπόγευμα χτυπούσε το κουδούνι του σπιτιού.

Ο 'Ανδρέας τον ύποδέχθηκε με χαρά. Με πραγματική χαρά, έπειδή πρώτα-πρώ- τα τον θεωρούσε καλό φίλο, κι' έπειτα ήταν εύχαρισμένος που πήγε ένας φί- λος να τους φέρη κάποια ποικιλία στη ζωή τους. 'Η άτημωσφαιρα του σπιτιού, με το φέρεσμο της Νιόβης τις τελευταίες μέ- ρες, είχε γίνει πολύ βαρειά.

— Καλώς τον! φώναξε μ' ένθουσιασμό. Καλώς τον! Τι είναι αυτά; Γιατί είχες έ- ξαφανισθῖ;

— Ε, δουλειές, άποκρίθηκε αυτός άόρι- στα, κι' έρριξε μια γρήγορη ματιά, έρω- τηματική στη Νιόβη.

Αυτή του χαμογέλασε ένθαρρυντικά. — Τι κάνετε κυρία; τη ρώτησε ο Καρας, φιλνντας της το χέρι... 'Αδυνατίσατε, το ξέρετε;

— Ίσως, άποκρίθηκε αυτή, και προσπά- θισε να κάνει το βλέμμα της τσακνννκό, προκλητικό.

Μεκρύα από κάθε ύποψια ο 'Ανδρέας, άρχισε μια γενική συζήτηση.

Ο Πέτρος Καρας, όμως, του άπαντούσε σαν άπορημένος, κι' όλο έρριχνε ματιές στη Νιόβη, σά να τη ρωτούσε.

Σε μια στιγμή που βγήκε ο 'Ανδρέας από το δωμάτιο, της ψιθύρισε γρήγορα:

— Πως είστε; Γιατί μου τηλεφωνήσατε; Του χαμογέλασε με νάζι, και του άπο- κρίθηκε σιγά:

— Σας είχα συνήθει... Δεν μ' άρεσε που δεν σάς έβλεπα.

Της πήρε το χέρι, και της τσούφιξε δυ- νατά.

— Ούτε έμένα μ' άρεσε η ζωή χωρίς να σάς βλέπω, είπε.

— Θάρροσάστε τώρα συχνά; του ψιθύ- ρισε.

— 'Αν μου το διατάξετε, και κάθε μέρα.

— Όσο μπορείτε πιο συχνά, τον παρα- κάλεσε.

Έσκυψε αυτός, και με μια γρήγορη κι- νηση, της φίλησε το λαιμό.

Την άλλη στιγμή μπήκε ο 'Ανδρέας.

Κατάλαβε τίποτε; Βέβαια δεν είδε το φιλί. 'Αλλά τα μάγουλα της Νιόβης ήταν φωτιά και τα μάτια του Πέτρου πονηρά.

Κάμποση ώρα κάθισε η Νιόβη, τσακ- σμένη από την ψυχική ένταση, αμνλπη σε μιά άκρη. 'Επειτα όμως σκέφθηκε:

— Πρέπει και μπροστά του να δείχνω κάτι. Πρέπει να ιδῖ με τα ίδια του τα μά- τια για να πιστέψῖ.

Κι' ενώ μέσα της η καρδιά της σπάρ- αζε, κι' έννοιζε τη ζωή να φεύγει από το κορμί της, άρχισε να γελά δυνατά, να χαριεννννται με τον άνδρα αυτόν που της ήταν άνταπαθητικός. 'Ο 'Ανδρέας την κύτταζε σαστισμένος στην άρχη, κατά- πληκτος έπειτα, όσο εξακολουθούσε τα νάζια της.

Ο Πέτρος ήταν ένθουσιασμένος. Φρόν- τισε ώστόσο να μην έκτεθῖ πιο πολύ απ' όσο φανταζόταν ότι μπορούσε να ανεχθῖ ο 'Ανδρέας. 'Η σάσι της Νιόβης τον τρό- μαζε, κι' όταν λιγάκι, αλλά τον γοήτευε κίολας συγκρόνως.

— Είναι τρελλά, συλλογίζονταν στο δρό- μο, καθώς γύριζε, είναι σίγουρα τρελλά. Δεν έξηγείται διαφορετικά αυτός ο έν- θουσιασμός της για μένα... Κρίμα που ά- δύναται τόσο. 'Εμεινε περῖ και κόκκα- λο. Λες να την έλυσσε η αγάπη της για μένα;...

Κι' ενώ ο Πέτρος Καρας, ένθουσιασμέ- νος από την έπιτυχία του, έπιασε λαγνα όνειρα, το αντρονννο κυττάζονταν με μια παράξενη στενοχωρία.

Ο 'Ανδρέας χαμογέλασε βεδισαμένα, και της είπε:

— Πολλί καλά είχες άπόψε, Νιόβη.

— Τι έννοιζεις; τον ρώτησε η Νιόβη, προ- σπαθώντας να πάρη ύφος προκλητικό.

— Νά... γελοώδες τόσο, μιλούσες με τό- σο κέρν. Πατέ δεν σε είδα τόσο ένθου- σιασμένη με τη συντροφία του Πέτρου.

Σπῖκος αυτή τους ώμους της.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΣ: 'Η συνέχεια

Εκδόσεις

Κυκλοφόρησε σε τρίτη έκδοσι το έρπον που κ. Γιώργου 'Ηλ Γουλπουδούλου «Τα μυ- στικά της ετυχίας».

ΠΑΟΥΡΑΝΕΣΑΝΤ

Ο μεγάλος έρωτας του Πετράρχη

Η γαλλική πόλις 'Αβινιόν ήταν διαρκώς γε- μάτη από έξενους, άφ' ότου ο Πάπας Κλήμης Ε' είχε μεταφέρει εκεί την έδρα του ποντίφη- κος. Πρίγκιπες, διπλωμάτες, έπίσκοποι, εύγε- νείς, διανοούμενοι, έπιστήμονες κι' ώραιες κυ- ρίες μαζεύνονταν απ' όλα τα μέρη του κό- σμου για σκοπούς πολιτικούς, φιλολογικούς ή θρησκευτικούς.

Όλος αυτός ο κόσμος ριχνόταν σε γλέντια και όργια άγχαλνντα. Καρδινάλιοι και έπίσκο- ποι συζητούσαν με ώμορους και έλαφρομυα- λες κυρίες, πῖγαναν μαζί τους στους χορούς και στους περιπάτους, χωρίς να σκανδαλίζετα κα- νείς απ' αυτό το θέαμα. 'Η Ικαποποίηση των αισθήσεων ήταν ο μοναδικός σκοπός όλης αυ- τής της διεφθαρμένης κοινότητας.

Σ' αυτό λοιπόν το περιβάλλον έφτασε ο νέος ποιητής Φραγκίσκος Πετράρχης. Ήταν τότε 25 ετών. Γιος ένος συμβολαιογράφου, είχε σπουδάσει νομικά. Και πῖγανε στο 'Αβι- νιόν για να ζητήσει μια καλή θέσι στην Πα- τική Αύλη. Προκρινόμενος κι' τη φύσι με ώ- ραία εμφάνισι, με άρρεκατη κι' εύγενική μορ- φή, τραβούσε τις ματιές των νυναικών.

Η θερμή ιδιοσυγκρασία του τον έσπρωχνε πρὸς τον έρωτα. Κι' η τρυφερή καρδιά του ήταν ικαή για ένα μεγάλο πάθος.

Πολλές απ' τις καλλονές του 'Αβινιόν βάλ- θηκαν να τον κατακτήσουν. Αυτός γλεντούσε λίγο μαζί τους, κι' έπειτα τις εγκατέλειπε. 'Επ' τέλους όμως, ήλθε η ώρα να πληγωθῖ κι' ο ίδιος απ' τα βέλη του 'Ερωτος.

Το πρῖο της Μεγάλης Δευτέρας του έτους 1327, στην εκκλησία όπου είχε πάει να προ- σευχηθῖ, είδε μια νέα γυναίκα με υπέροχη όμορφη. Το πρόσωπό της είχε κάτι το άγγε- λικό, τα μάτια της έλαμπαν σαν πολύτιμα πε- τράδια, τα όλογρασα μάλλια της έπεφταν στους χιονόλευκούς ώμους της. 'Όταν άνοιγε το στόμα της, φαίνονταν μόνο μαργαριτά- τια και τριαντάφυλλα.

Η φωνή της ήταν άρμονική και το παρά- σπμη της γεμάτο χάρη.

Το τέλειο αυτό πλάσμα έκαμε τόσο βαθειά έντύπωση στην Πετράρχη, ώστε η καρδιά του έννοιε σαν πρώτη φορά τους παλμούς της αληθινής αγάπης.

Ρώτησε κι' έμαθε ότι το εδωλό του λεγό- ταν Λάουρα ντε Σάντ κι' ότι ήταν παντρε- μένη από δύο χρόνια μ' ένα μεγάλο άριστο- κράτη του 'Αβινιόν.

Έκείνη δεν άσχησε ν' άντιληθῖ ότι ο νέος 'Ιταλός την παρακολουθούσε παντού. Τον ήξερε ήδη, γιατί ήταν γραμματέας και προ- στατευμένος από ισχυρού έπίσκοπο Κολόν- να. 'Αφ' ότου όμως μαντέψε το αίσθημά του, άρχισε να τον άποφύγει συστηματικά, όσο έ- κεινος την άναζητούσε.

Έτσι, ο Πετράρχης φλογίζονταν άκόμη πε- ρισσότερο απ' τον έρωτα, χωρίς ώστόσο να τολμῖ ν' άνοήη την καρδιά του στη Λάουρα.

Διάφοροι συγγράμεις έχουν άσολογή με το αίσθημα αυτό το μεγάλο ποιητή, το όποιο κράτησε 22 χρόνια, δηλαδή ως το θάνατο της λατρευτής του. Κανείς όμως δεν μπορεί να μάς πληροφορήσει με πεποίθησι άν η ώρεια Γαλλίδα λυπήθηκε επί τέλους τον έρωτευμένο και του χάρισε την ετυχία...

Μια μέρα, ο Πετράρχης συγκέντρωσε όλο το θάρρος του και θέλησε να έκμυστηρευθῖ στη Λάουρα τον φλογερό τον έρωτα και να της παραπονεθῖ για τη σκληρότητα της. 'Αλλά, μόλις άρχισε, έκλειν το γύρισε την πλά- τη και του άπαγόρευσε να δαναπορευασθῖ μπροστά της. 'Ο ποιητής άσπώτισε απ' τον πόνο του. 'Ελυσσε σιγά-σιγά, σαν το κέρν...

Όταν η Λάουρα τον είδε σ' αυτή την κατάσταση, τον λυπήθηκε, τον κύτταξε γλυκά και του είπε δυο λέξεις... 'Ε, αυτό έφτασε...

για να ξαναβρῖ ο Πετράρχης όλη την όγεια και τη χαρά της ζωής!

Η Λάουρα ήθελε να την άγαθῖ ο ποιητής, όχι όμως και να της μιλή για τον έρωτά του. Τον άποπναινε, κάθε φορά που γινόταν τολ- μηρότερος. 'Αλλά, όταν τον έβλεπε άπελπισμέ- νον και φοδάρ μήπως άποκακομνηθῖ και την εχάσει, του χάριζε κάποιες μικρές εύνοιες, μια ματιά, μια λέξη, μια χειρονομία, και τον ξανάέκανε εύτυχισμένο σκλάβο της...

Έτσι κατάφερε να κρατήση άλυσοδεμένο επί 22 χρόνια έναν άνδρα τόσο φλογερό και όρητικό, χωρίς να δώσει καθόλου την τιμή της. Ήταν γυναίκα η Λάουρα. Κι' η γυναι- κεία καρδιά είναι το βαθύτερο μυστήριο του κόσμου...

Ο έρωας του Πετράρχη του ένέπνευσε τα ώραιότερα ποιήματά του. 'Ωστόσο, δεν έπαψε ν' άσολογείται συγκρόνως με την πολιτική. 'Α- νελάσε διάφορες λεπτές άποστολές στο έωτε- ρικό. Έτσι, το 1348, έπῖγε στη Λομβαρδία, στην Αύλη του δυνατού άρχοντα του Μιλάνου Λουκίνο Βισκόντι.

Ποιν φύγῖ γι' αυτό το ταξίδι, πῖγε ν' άπο- χαίρειση τη Λάουρα. Την βρήκε τριγυρισμέ- νη απ' τις φίλενάδες της, σαν υπέροχο τριαν- τάφυλλο άνάμεσα σ' άλλα μικρότερα λουλού- δια. Τού έκαμε έντύπωση η άσυνήθιστη σοδα- ρότης της. Θα έλεγε κανείς ότι φοδάρταν κά- ποιο μεγάλο κακό, που δεν είχε φτάσει ακό- μη... 'Αλλά κι' ο ποιητής, βλέποντάς την σ' αυτή την κατάσταση, έννοιε: την καρδιά του να σπνγγεται από θλίβερα προσασθήματα...

Λίγο μετά την άναχώρησι του Πετράρχη απ' το 'Αβινιόν, έφτασε στην πόλι αυτή η φοδερή έπιδημία της πανούκλας του 1448. 'Ενα απ' τα θύματα της ήταν κι' η Λάουρα. Οι συγ- γενείς κι' οι φίλοι, που την λάτρευαν, έμει- ναν γύρω της ως τα τελευταία της, αμνλνν- τας τον τρομερό κίνδυνο της μεταδοτικής άρ- ρωστίας.

Τὸ «άνθρωπινο νερό»

Τὸ πιὸ ἀπλὸ καὶ τὸ πιὸ θαυματουργὸ φάρμακο

Τὸ ἄνθρωπινο δέρμα εἶνε τὸ καλλίτερο φάρμακο γιὰ ὅλες τὰς ἀρρώστειες! Αὐτὴ ἡ καταπληκτικὴ ἐπιστημονικὴ διαθεσιμότης μᾶς ἐρχεται ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴν, μαζὶ μὲ τὴν εἰδησιὴν τῆς ἀνακαλύψεως τοῦ περιήρμου «κόρρου ΒΒ». Ὁ δόκτορας Σχάρετς... ἡσυχάστε ὁμῶς! Δὲν πρόκειται νὰ διαθετῇ κανεῖς κομμάτια γιὰ ἐπιθεμιολογίαν, γιὰ νὰ γιαντρεῖ τοὺς ἀρρώστους! Τὸ «άνθρωπινο νερό» παρασκευάζεται μὲ ἕνα τρόπο εὐκόλο καὶ ἀκίνδυνον καὶ θεραπεύει ἀκόμη καὶ τὸν ἴδιον τὸν παραγωγὸν του!

Ἐκεῖ γίνεται ἀπὸ πολλὴν καὶ ῥοδὸν γενικὴ δεκτικὴ ἡ ἀποδεικτικὴ μετὰ πειράματα, ὅτι τὸ δέρμα μᾶς ἐκπέμπει ἀόρατα ζωτικὰ ρεύματα, ἱκανὰ νὰ ἐπιδράσῃν ὡφέλιμα ἢ βλαπτικὰ ἐπὶ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους. Σ' αὐτὰ ἀλλοιωθεὶς δὲ φεῖται τὴν ὑπερφυσικὴ δύναμιν τοὺς μερικοὶ «θεραπευταί».

Τώρα λοιπὸν καθαρῶς νὰ αἰχμαλωτισθῇ τὸ πολύτιμον αὐτὸ ρευστὸ, ποὺ ἐκλύεται ἀπὸ τὰ ἀνθρώπινα πλάσματα, νὰ διαλυθῇ σὲ καθαρὸ νερό καὶ νὰ διατηρηθῇ μέσα σὲ ἀποσκευασίαν γιὰ τὴν θεραπεία ἄλλων ἀνθρώπων! Ἡ μέθοδος εἶνε ἀπλουσιώτατη:

Μέσα σ' ἕνα πλατύστομο δοχεῖο, ποὺ περιέχει νερὸ καθαρῶτα — ἢ, ἀκόμη καλλίτερα, ἀποσταγμὸν — βουτάει τὸ μπράτσο του ἕνας ὀγιῆς ἄνθρωπος ἢ γυναίκα ἐπὶ 30-40 λεπτά τῆς ὥρας. Μπορεῖ νὰ τὸ ἔχη πλύνει προηγουμένως, γιὰ λόγους καθαριότητος, ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ τὸ ἔχη ἀλείψει με ἀντισηπτικά.

Τὸ «άνθρωπινο νερό», ποὺ παρασκευάζεται ἔτσι, ἔχει ἀμέσως θεραπευτικὴ ἐνέργεια. Ὁ ἀρρώστος μπορεῖ νὰ πῇ 2 κουταλιές τῆς σούπας 5-6 φορές τὴν ἡμέρα. Μπορεῖ ἐπὶ πλεονάζοντες νὰ ἐξατμισθῇ τὸ ὑγρὸ αὐτό, ἀλλὰ μὲ ἐιδικὰ μηχανήματα κενῶν καὶ χωρὶς θερμάνει, ἕως δὲ ἀπομεινῇ τὸ 1/50 τοῦ ἀρχικοῦ ὄγκου του, καὶ κατόπιν νὰ παστεριωθῇ. Ἐπιτυγχάνεται ἔτσι ἕνα σπυκνωμένον παρασκευάσμα, ὁ «κόρρος ΒΒ», μὲ τὸν ὁποῖον γίνονται ἐνέσεις 2 φορές τὴν ἡμέρα μὲ δόσι 2 κυβικῶν ἐκαστοῦ.

Σημειωτέον ὅτι τὸ «άνθρωπινο νερό» μπορεῖ νὰ παρασκευασθῇ ἀπὸ τὸν ἴδιον τὸν ἀρρώστο. Ὅταν προέρχεται π.χ. ἀπὸ τὸ μπράτσο ἐνὸς διαθετικού, γιαντρεῖ τὸ αὐτὸν ὅσο κι' ὅλους τοὺς ἄλλους διαθετικούς.

Ὅλες σχεδὸν οἱ ἀσθενεῖες τοῦ δερμάτος ὑποχωροῦν ἐμπρός σ' αὐτὸ τὸ παράξενο φάρμακο. Ἀποστήματα ἐπιδερμικά, ποὺ δὲν καλλυτερεύουν οὔτε μὲ τίς ἐπιθεμιολογικὰς ἐκτίνες ἢ τὴν ἐμβολοθεραπείαν, παρουσιάζουν μὴ μόνον βελτίωσιν μὲ τὸν «κόρρο ΒΒ», συχνὰ δὲ γιαντρεῖται τελείως. Ἐχουν παρατηρηθῇ ἀξιοθαύμαστα ἀποτελέσματα στὰ ἔλκη, στὸ ἔκζεμα καὶ στὴν νεοδερμιτίδα. Αὐστηχῶς, τὸ φάρμακο δὲν ὠφελεῖ σὲ ὄγκους καὶ σὲ κερκίδια.

Στὰ 90% τῶν διαθετικῶν, ἡ ποσότης τοῦ σακχάρου στὸ αἷμα λιγοστεύει σημαντικὰ ἐπειτα ἀπὸ μίαν ἐνέσιν «ΒΒ», ἢ ἀπὸ 6 ἀρρωστικῶν πῇ 30 κυβικά ἐκαστοῦ «άνθρωπινο νερό» — πράγμα ποὺ ἐλαττώνει τὴν κατανάλωσιν ἱνσουλίνης. Σὲ ἀρρώστους τῆς καρδίας ἢ τῶν νεφρῶν, ποὺ προκαλοῦν τοπικὰ ὥστικα προβλήματα, τὸ «άνθρωπινο νερό» ἐλαττώνει τὸ πρήξιμον, αὐτὴν τὴν ὥρα καὶ ἀποκαθιστῇ τὴν δυνάμιν τοῦ ἀρρώστου.

Ἡ δυνάμεις τοῦ «άνθρωπινο νερό» μὲν ἀκόμη μυστηριώδεις γιὰ τὴν ἔπιστημὴν. Δόθηκε ἡ ἐξήγησις ὅτι τὸ δέρμα παράγει κάποιο θεραπευτικὸ «φάρμακον», κι' ἕνας Γάλλος γιαντρεὺς διετύπωσε τὴν ὑπόθεσιν ὅτι αἱ ἀνθρώπινοι ποὺ φιλοῦνται πολὺ, κάνουν μίαν «κούρα φαρμάκων» ὡφέλιμην στὴν ὑγείαν τοῦ «Μ' ἄλλα λόγια, τὸ φῶς εἶνε... θεραπευτικόν! Μὰ τότε οἱ ἐρωτευμένοι, δὲν πρέπει ν' ἀρρωσταίνουν ποτέ!...

Πιθανώτερον φαίνεται, ὅμως, ὅτι ἡ θεραπευτικὴ ἐνέργεια τοῦ νέου φαρμάκου βασίζεται στὴν ἀνθρώπιναν ἀκτινοβολίαν. Ὑπάρχει ἄλλως τε ἡβη, ἀπὸ πολλὰ χρόνια, στὴν Γαλλίαν ὁ περιήρμος θεραπευτὴς Φρασέ, ποὺ γιαντρεῖ τοὺς ἀρρώστους μὲ τὴν ἀπλὴν ἐπαφὴ τῶν χειρῶν του, ἐφ' ὅπου τὸν συστήνουν πρῶτα νὰ πιστεύουν βραβεία στὸν Χριστό, γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ ἡ θεραπεία.

Ὁ Φρασέ εἶνε ἕνας ἀνθρώπινος μὲ περιεργὴ φυσιογνωμίαν, ἡλικίας 56 ἐτῶν. Ἀνακάλυψε τὴν δυνάμιν τοῦ «Μ' ὅπου ἦταν μικρὸ παιδί. Ὁ πατέρας του ἦταν τότε ἐργολάβος, κι' οἱ ἐργασίες του πληγωνόντουσαν συχνὰ πᾶν ὅπου τὴν δουλειὰ του, στὰ

ἄστυνόμενα ἀπὸ τὰς φωνὰς τῆς γυναίκας καὶ τῆς πεθερᾶς ἐνὸς Τζέσε. Ἰνφάντ, ποὺ τὸν εἶχαν βοήθειον, μὲ τὸ κεφάλι περασμένον ἀνάμεσα

Περίεργα δυστυχήματα...

...καὶ ἀποζημιώσεις ποὺ προκαλοῦν ἴλιγγον

Τὰ πιὸ περίεργα δυστυχήματα συμβαίνουν χωρὶς ἀμφιβολίαν στὴν Ἰνδιάναν Πολιτείαν. Μία τελευταία στατιστικὴ τοῦ Ἰνστιτούτου Γκαλουπ ἀναφέρει μερικὰ, ποὺ εἶνε ἀληθινὰ καταπληκτικά. Στὸ Ντάρκ Χάρμπορ, ὄνοματι Χίτς, μετέφερε μέσα σ' ἕνα μεγάλο καμινὸν φιάλας μὲ μεταλλικὸ νερό. Μία βλάβη τοῦ αὐτοκινήτου τὸν ἀνάγκασε νὰ σταματήσῃ περιόριστον ἀπὸ 200 ὥρες στὴ μέση τοῦ δρόμου. Ἡ ἡμέρα ἦταν πολὺ θερμὴ καὶ οἱ ἀκτίνες τοῦ ἡλίου πυρπολοῦσαν τὴ γῆ.

Συνέβη λοιπὸν, τότε τὸ ἐξῆς περίεργον φαινόμενον:

Οἱ ἀκτίνες τοῦ ἡλίου, χρησιμοποιοῦντας γιὰ φακὸ τὸ στέμιον μίας ἀπὸ τὰς μπουλιῖνες, ἐγίναν αἰτία ν' ἀναφύουν τὰ ἄχυρα, ποὺ βρισκόνταν μέσα στὰ κιβώτια. Ἀπὸ ἐκεῖ ἡ φωτιά μεταδόθηκε σ' ὅλο τὸ αὐτοκίνητο.

Ὁ μπουλιῖνης ἐσπασαν τότε ἀπὸ τὴν θερμότητα καὶ τὸ νερὸ ποὺ ἄρχισε νὰ κινεῖται ἀπ' αὐτὴς ἐσθυσεν σὲ λίγο τὴν φωτιά!

Σὲ ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ πολυσύχναστα ἐστιατόρια τῆς Νέας Ὑόρκης ἐνῶ ἡκατομμύρια, ὄνοματι Κάντν, ἔπρεπε ἑσπανάκι λιπόθυμο καὶ σὲ νοσοκομεῖο, ὅπου τὸν μετέφεραν οἱ γιαντρεὶς ἐσπάζαν τὸ κεφάλι του γιὰ νὰ βροῦν τί εἶχε πάθει.

Τὸ ἀνεκάλυψαν, τέλος, ἐπειτα ἀπὸ ἀρκετὴ ὥρα. Ὁ Κάντν, λοιπὸν, μέσῃ σὲ μενεγρεῖν γιὰ νὰ παρακολουθῇ τὴν ἐκτέλεσιν μίας παραγγελίας, ἔκοψε τὴν ἀπερισκεψία νὰ σκύβῃ πᾶν ἀπὸ τὸν ηλεκτρικὸν κλιβάνο. Ἡ μεγάλη θερμότης ἔκοψε τότε τὸ γυάλινον σπῆμα τῆς μέσης καὶ ἕνα ἀπὸ τὰ κομμάτια πῆλσε σὲ ἐπαφὴ μὲ ἕνα μικρὸ νευρίδιον. Κι' αὐτὸς ἦταν ὁ λόγος ποὺ ἔπρεπε ἑσπανάκι λιπόθυμος.

Στὸν Βέσβιλ, ἕνας κεραιὸς ἔπρεπε μέσα σ' ἕνα σταῦλον καὶ ἔκοψε σὴν μὲ μαχαίρην καὶ τὰ τέσσερα πέταλα ἐνὸς ἀλόγου. Τὸ ζῶον δὲν ἔπαθε πᾶν ὥστικα τίποτε, ἐκτὸς ὅσως ἀπὸ τὸν ὑπερβολικὸν τρόπον ποὺ ἐσοκίμασε.

Στὸν ἕνα ἀπὸ τὰς προάστεις τῆς Νέας Ὑόρκης, ἡ κυρία Βάρβικ κοιμήταν μέσα στὸ ζυλινὸν οπιτάκι τῆς, ἐκόντας ἀνοικτὸ τὸ παράθυρό τῆς. Ἐσπανάκι, ἕνα αὐτοκίνητον μῆκε ἀπὸ ἐκεῖ μὲ φόρην, πέρασε πᾶν ἀπὸ τὴν κοιλιὰ τῆς καὶ βγήκε ἀπὸ τὸ... ταβάνι τοῦ οπιταίου!

Ἡ κυρία Βάρβικ ὥστόσο δὲν ἔπαθε τίποτε. Γιὰ νὰ καταλάβῃ κανεῖς πῶς ἐγίνετο αὐτό, πρέπει νὰ ἐκρ' ὅτι τὸν οπιτάκι τῆς κυρίας Βάρβικ βρισκόταν στὴν κορυφὴ μίας ἀνφορικῆς στροφῆς τοῦ δρόμου, ὅτι ὁ σωφὸς ἦταν μεθυσμένος καὶ εἶχε ἀποκοιμηθῇ πᾶν τὸ βράδυ. Τὸ αὐτοκίνητον πέρασε τὸν ζυλινὸν τοῖκο καὶ βγήκε ἀπὸ τὴν καμινὰ ὁροφῆς γιὰ νὰ ἀναποδογυρισθῇ καὶ νὰ γίνῃ κομμάτιον μέσα στὸν κήπον. Ἄλλ' οὔτε καὶ ὁ σωφὸς ἔπαθε τίποτε. Γιατί εἶχε ζυμνήσῃ κατὰ τὴν στιγμὴν τοῦ περιέργου αὐτοῦ αἰσματος καὶ εἶχε τὴν καλὴ σκέψιν νὰ κρεμασθῇ ἀπὸ τὰ κλαδιά ἐνὸς δένδρου, προτοῦ κομματοῖσθαι τὸ αὐτοκίνητον του.

Στὸ Κάνσας Σίτυ, ἀναστατώθηκε ἕνα πρῶτ' ὅλη

ΜΙΚΡΕΣ ΕΙΔΗΣΟΥΛΕΣ

ἀπὸ παντοῦ.

— Στὸ Παρίσι συνελήφθη τελευταία μίαν πρωτότυπὴν σπείραν Ἀμερικανῶν γκάνγκστερ. Ἀποτελεῖται ἀπὸ παιδιὰ 15-20 χρόνων. Ἀρχηγὸς τοὺς ἦταν μίαν ὥρην ξανθὴ νέαν, ἡλικίας 18 ἐτῶν, ποὺ ἦταν πρὶν γκερλ σ' ἕνα κέντρον τοῦ Μπροντγουαίν.

— Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ πολέμου, 75 Ἀγγλοὶ στρατιῶται, ναῦται καὶ ἀεροπόροι ἔκαμαν προτάσεις γάμου στὶς ἀγαπημένες τοὺς, στέλνοντάς τοὺς ἕνα δίσκου γραμμομοφῶνου, ὅπου εἶχαν ἀποτυπώσῃ τὴ φωνὴν τοὺς.

— Κατὰ τὸ τελευταῖον ταξεῖδι τῆς Μαίρης Πίκφορντ στὴν Εὐρώπην, ἕνας Βερολινέζος ὁδηγὸς τῆς ἐκμυστηρεύθηκε «ἐμπιστευτικῶς» ὅτι ὁ Χίτλερ ᾄδει κι' ὅτι κρύβεται «κάπου στὰ βουνά».

— Γιὰ νὰ μὴ μὴ πληρῶσιν τὰ ἀφθονα χρῆμα, ὁ Ἀμερικανὸς ἐργάτης μεταλλουργὸς Τζωρτζ Ντέν, ἡλικίας 38 ἐτῶν, πατέρας 6 παιδιῶν, δημοσίευσε στὶς ἐφημερίδας μίαν πρωτόφαντὴ ἀγγελίαν: «Προσφέρω τὸ δεξιὸν μου μάτι σ' ὅποιον ἐξοφλήσῃ τὰ χρῆμα μου».

— Σ' ἕνα διαγωνισμὸν μὲ θέμα «Ἄν εἶχατε ἕνα ἱπτάμενον φρούριο, τί θὰ τὸ κάνατε;» ἔδωσε τὴν καλλίτερην ἀπάντησιν κάποιος Μπρέντς ἀπὸ τὸ Τέξας. Καὶ κέρδιζε εἶται τὸ πρῶτον βραβεῖον: ἕνα... ἱπτάμενον φρούριο, ποὺ δὲν ξέρει τώρα τί νὰ τὸ κάνει!

— Ἐνα παρισινὸν καφενεῖο χρησιμοποιοῦντας τὸν τοῖπον συγκέντρωσιν μίας «ἑσπέρης» κωφάλλων, ποὺ συγκεντρώνονται ἐκεῖ κάθε βράδυ γιὰ νὰ πῶν τὸν καφέ τοῦς, νὰ... κουβεντιάσῃν μὲ νοήματα καὶ ν' ἀνταλλάξουν καρτ - ποστάλ καὶ γραμματόσημα γιὰ τὰς συλλογὰς τοὺς.

ἀπὸ τὰ κάγκελα τοῦ κρεββατοῦ του. Στὴν ἀρχὴ ἐνόμισαν ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ἐγκλήματος. Ἀλλ' ὅταν ὁ Τζέσε Ἰνφάντ συνήλθε, πρᾶγμα ποὺ δὲν ἄργησε νὰ γίνῃ μόνον τὸν ἐβγαλὸν ἀπὸ τὰ σίδερα, ποὺ τὸν ἐσφίγγαν τὸ λαμὸν, ἀφῆνθηκε στοὺς ἀστυνομικοὺς ὅτι εἶχε ἴδῃ ἕνα τρομερὸ ὄνειρον, ποὺ τὸν εἶχε κάμει νὰ περάσῃ τὸ κεφάλι του ἀνάμεσα στὰ κάγκελα τοῦ κρεββατοῦ, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ. Ἄν ἔμενε λίγη ὥρα ἀκόμη σ' αὐτὴ τὴν θέσιν, θὰ πεθάνει ἀπὸ ἀσφυξίαν.

Ἀλλὰ στὴν Ἀμερικὴν ὅλα μεταφράζονται σὲ χρῆμα. Ἐνας ἄνθρωπος ποὺ θὰ πάθῃ ἕνα ατύχημα εἰσπράττει ἐπειτα ἀπὸ μερικὰς ἡμέρας μίαν ἀνάλογον ἀποζημίωσιν ἀπὸ τὴν ἀσφαλιστικὴν ἐταιρίαν, ὅπου εἶνε ἀσφαλισμένος. (Καὶ στὶς Ἰνδιάναν Πολιτείας δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος σχεδὸν ποὺ νὰ μὴν ἔχῃ ἀσφαλισθῇ γιὰ ὅλα τὰ ἐνδεχόμενα ποὺ μποροῦν νὰ τοῦ συμβοῦν στὴ ζωὴ).

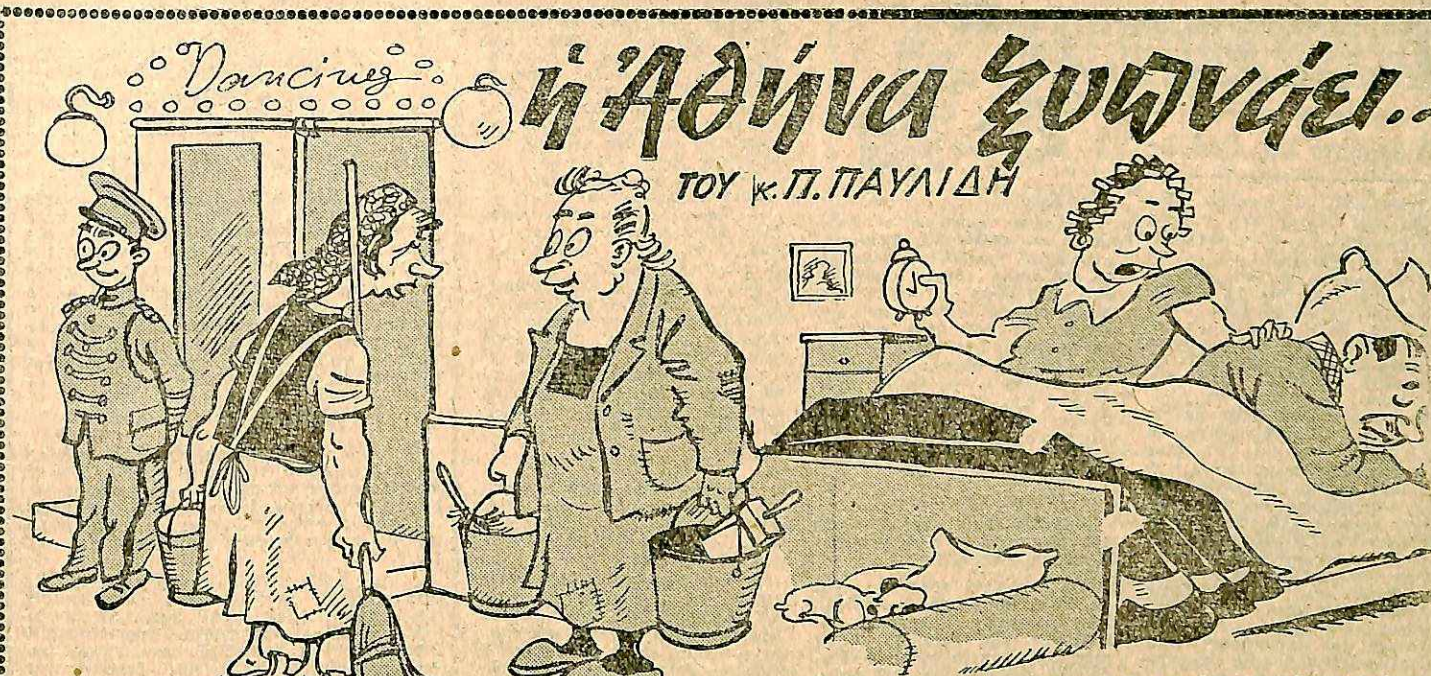
Ἄν εἶνε κάποιος ὑπεύθυνος γιὰ τὸ ατύχημα, ὑποχρεοῦται στὴν πληρωμὴ τῆς ἀποζημιώσεως. Ἐνα παιδάκι π.χ. ἐπαίξε μὲ τὸ παικνιδάκι του: ἕνα ἀεροπλανάκι, ποὺ, μόλις τὸ κούρτιζε, πετοῦσε σὴν νὰ ἦταν ἀληθινόν. Μίαν ἡμέραν, ὅμως, τὸ ἀεροπλανάκι βγήκε ἀπὸ τὸ παράθυρον καὶ χτύπησε στὸ μᾶτι ἕνα διαβήτη. Ὁ πατέρας τοῦ μικροῦ ὑποχρεώθηκε τότε νὰ πληρῶσῃ 9000 δολάρια γιὰ ἀποζημίωσιν.

Σ' ἕναν οὐρανοξύστη, ἡ στρόφιγγα τοῦ ζεστοῦ νεροῦ δὲν λειτουργοῦσε καλὰ μέσα σ' ἕνα ἀπὸ τὰ διαμερίσματα. Μίαν νεαρὴν γυναίκα, πγαλίνοντας νὰ πάρῃ τὸ λουτρό τῆς, δὲν κατάρθωσε νὰ σταματήσῃ τὴν στρόφιγγαν τὴν στιγμὴν ποὺ ἤθελε καὶ πῆρε ἔτσι ἕνα μπάνιον περισσότερο θερμὸν ἀπὸ ὅ,τι συνήθιζε. Τὸ δικαστήριον κατεδίκασε ἀμέσως τὸν ἰδιοκτῆτην τοῦ οπιταίου νὰ τῆς πληρῶσῃ μίαν ἀποζημίωσιν 250 δολλαρίων.

Μίαν ὑπρέτριά, χρησιμοποιοῦντας μίαν μικρὴν ζυλινὴν σκάλα μέσα στὴν κουζίνα, ἔπρεπε μίαν ἡμέραν καὶ χτύπησε στὸ κεφάλι καὶ στὴ ράχιν, γιὰτὶ εἶχε φύγει ἑσπανάκι ἕνα ἀπὸ τὰ σκαλοπατῖα. Ποιὸς ἦταν ὑπεύθυνος; Ἡ ἴδια ποὺ δὲν εἶχε προσέξῃ πῶς αὐτὸ τὸ σκαλοπατῖον δὲν ἦταν καλὰ κορμωμένο ἢ ἡ κυρία τῆς; Ἡ ἰδιοκτῆτρια τῆς σκάλας, ἀπεφάνθη ὁ δικαστὴς. Καὶ κατεδίκασε τὴν κυρίαν νὰ πληρῶσῃ στὴν ὑπρέτριά μίαν ἀποζημίωσιν 7500 δολλαρίων.

Ἐνας κύριος παίρνοντας σ' ἕνα λεωφορεῖο ὑπερβύθηκε στὴν οὐπρέλλα μίας ἐπιβάτιδος καὶ ἔπρεπε κάττω. Ἡ κυρία ὑποχρεώθηκε νὰ τοῦ πληρῶσῃ μίαν ἀποζημίωσιν 800 δολλαρίων. Ὁ ἰδιοκτῆτης ἐνὸς σκυλίου τέλος ποὺ ἔσπασε τὸ πανταλόνι ἐνὸς διαβάτου, ὑποχρεώθηκε νὰ τοῦ πτείσῃ ἕνα ὁλόκληρον κουτοῦμι καὶ ἐπὶ πλέον νὰ τοῦ πληρῶσῃ μίαν ἀποζημίωσιν 1900 δολλαρίων. Ἀλλ' αὐτὰ συμβαίνουν μόνον στὴν Ἀμερικὴν... ὅπου καὶ τὰ δυστυχήματα ἔχουν κάποτε τὴν εὐχάριστον ὄψιν τοὺς.

ZANIN NTENE

Οἱ καθαρίστρες: — Τώρα τελευταία μᾶς παριστάνεις τὴν σπουδαία! "Ὅλο ἀπὸ Κέντρο πολυτελείας σὲ βλέπουμε νὰ γυρίζεις..."

— Ὁ Διευθυντὴς: Ἀπολύεσθε!... — Ἀμ' τὸ εἶδα τ' ὄνειρόν μου... πῶς μὲ φιλοῦσε ἡ πεθερά μου!... — Ἄντριάνα, τὸ γάλα!... Μεσημέριασε! — Τώρα νὰ πάρω καὶ τὰ... ρέστα!

Τα άχρηστα της Λουλούς

Λένε πως οι γυναίκες είναι πλάσματα γεννημένα για να κάνουν τάξι. Γι' αυτό ακριβώς, λένε, τις παντρεύονται κι' οι άντρες. Για να τους βάλουν τάξι στη ζωή και στο σπίτι. Κι' έτσι πρέπει να είναι, όπως τὰ λένε. Μπαίνεις καμιά φορά σ' ένα σπίτι και χαίρεσαι η ψυχὴ σου να βλέπεις όλα τὰ πράματα στη θέση τους. σάν βιδωμένα. Καθαρά, τακτικά, όπως πρέπει και όπου πρέπει το καθένα. Και θαυμάζεις το γυναικείο φύλο και συγχωρείς ή επιθυμία να παντρευτείς, για να ιδής και συ το σπίτι σου έτσι τακτικό και καθαρομένο. "Ετσι λένε. "Αλλά νομίζω πως τὰ παραλένε. Γιατί τυχαίνουν και γυναίκες που είναι γεννημένες για την τάξη και την ανακατανομή. "Έχουνε όμως κι' αυτές τη χάρη τους, όταν, βέβαια, είναι άφορες. "Εδώ δε κάνουμε μιὰ παρατήρηση. Μιά γυναίκα άσχημη που δεν της φέρει η τάξι, σου κάνει φριχτή εντύπωση. Τήνε λες γύφτισσα, όπως και η κακομοίρα ή μάνα της. "Όταν όμως αυτή ή γυναίκα είναι άφορη, τότε την τάξη τή βρίσκεις χαριτωμένη, τη συγχωρείς και την ερωτεύεσαι. "Ετσι έγινε με μένα και τη Λουλού.

Την πρωτογνώρισα στο σπίτι της, όπου με είχε πάει ένας καλός και έξυπνός φίλος να με παρουσιάσει. Είχε μιλήσει για μένα και με είχε περιγράψει με πολύ όμοια χρώματα, εκ του φυσικού, όπως λέει, ο ζωγράφος. "Ημουν, λέει, νόστιμος, γοητευτικός, κι' έξυπνος. Και νομίζω πως ο φίλος μου δεν ήταν υπερόβολος, γιατί τὰ ίδια θάλεγα κι' εγώ, αν έπρόκειτο να συστήσω τον εαυτό μου. "Ας εινε. "Η Λουλού και ή μαμά της είχανε την επιθυμία να με γνωρίσουν. Και πήγα για να τους δώσω αυτή την ευχαρίστηση.

—Θα μās περιμένουν για να πάρουμε τὸ τσάι, μὴ εἶχε πῆ ο Ζάν, ο φίλος μου.

Μας περίμενε τὸ τσάι και ή μαμά που μās δέχτηκε μ' ευγένεια και καλωσύνη. Είχε άκούσει τόσα για μένα, εἶπε ή μαμά, χαμογελώντας. Περάσαμε στο σαλονάκι.

—"Η Λουλού, ρώτησε ο Ζάν. —Τώρα θάρη...

"Αδμονοῖσα να γνωρίσω τη Λουλού. Εἶχα ακούσει τόσα γι' αυτή... Πέρασε ένα τέταρτο της ώρας, αλλά ή Λουλού δεν φαινότανε.

—Δεν εἶνε, έτοιμη ακόμα; ρώτησε ο Ζάν.

—"Ετοιμη εἶνε, αλλά ψάχνει να βρη τὸ σκουλαρίκι της! Αἱ, τὴν ξέρεις δά τη Λουλού, πρόσθεσε, κυττάζοντας τὸ Ζάν και κουνώντας τὸ κεφάλι της.

Αἱ, βέβαια, τὴν ήξερε. Στὸ μεταξύ τὸ τσάι εἶχε κρυώσει. "Η μαμά εἶχε σηκώσει δυο-τρεις φορές, νευρασμένη και εἶχε πάει μέσα. "Ακουσα πὸυ της εἶλεγε:

—Ντροπή!... Ποὺ ἔχεις τὸ μυαλό σου;

—Τὸ μυαλό μου τῶς στὸ κεφάλι μου, άκουσα τὴ Λουλού, αλλά τὸ σκουλαρίκι δὲν ξέρω πὸυ τῶς...

—"Εψαξες κάτω ἀπὸ τὸ κρεβάτι;

—"Εψαξα!

—Στὰ βιβλία;

—"Εψαξα!

—Στὰ παπούτσια σου;

—"Εψαξα!

—Στὴν κουζίνα;

—"Εψαξα!

"Ακουγα συρτάρια ν' ανοίγουνε, ντουλάπες να κλείνουνε, κουτιά να πετιούνται, ένα βάζο να πέφτη και να σπάη κι' ὅλο τὸ θόρυβο πὸυ κάνει ένας ἀπελπισμένος άνθρωπος πὸυ ψάχνει να βρη κάτι και δὲν τὸ βρίσκει. Στὸ τέλος — εἶχε περάσει μιὰ ὀλόκληρη ὥρα — τὸ σκουλαρίκι τὸ βρήκα εγώ. Καθὼς ξαπλώθηκα στὴν πολυθρόνα γιὰ να καθήσω πὸς ἀναπαυτικά, ἐνοίωσα ἕνα σκληρό πρᾶμα τὰκί να με τσιμπᾷ. "Εκανα ἔτσι και εἶπα:

—Μήπως εἶν' αὐτό;

—Αὐτὸ εἶναι! εἶπε ή μαμά ἐνθουσιασμένη. Και φώναξε: Βρέθηκε, Λουλού!

Τὸ πήγε στὴν κόρη της. Και σὲ λίγο ήρθε και ή Λουλού. Τὴν ερωτεύτηκα ἀμέσως, καθὼς τὴν εἶδα ὀμορφη, με τὰ μαγούλα κόκκινα ἀπὸ τὸ θρίαμβο γιὰ τὴν ἀνέυρεση τὸ σκουλαρικιοῦ κι' ἕνα χαμόγελο ἀπὸ τὰ πὸς γλυκά πὸυ εἶδα. "Ασε πιά τὰ μάτια της πὸυ λάμπανε σάν κι' εγώ δὲν ξέρω τί.

"Ηπιαμε τὸ τσάι, φάγαμε τὰ γλυκά, μιλήσαμε και εἶπαμε νόστιμα πρᾶματα, μās εἶπε ή μαμά πὸς ή κόρη της εἶχε αὐτὸ τὸ ἐλάττωμα να μὴν ξέρη πὸυ βάζει τὸ ἕνα της και τὸ ἄλλο της κι' ἔφυγα με τίς καλύτερες ἐντυπώσεις και με τὴν παράκλησι μαμάς και κόρης να με βλέπουν συχνά και να ξέρω πὸς τὸ σπίτι τους εἶνε σάν δικό μου. "Ανοιχτοκαρδοὶ ἄνθρωποι και οὔτε μπαμπὰς ὑπῆρχε, οὔτε ἄλλος ἀρσενικός. Τὰ βολέυανε ὁμως πολλὸ καλά.

Πήγα δυο-τρεις φορές ἀκόμα και τὸ πρᾶμα ήρθε ὅπως τὸ ήθελα. Τάμπλεξα με τη Λουλού κι' ο φίλος μου εὐχαρίστηθηκε πολὺ. Και μιὰ πὸυ ἔγινε φίλος τοῦ σπιτιοῦ, εἰπανα με ὅλο τὸ θάρρος και στο δωμάτιο της Λουλούς. Τί να σὰς πῶ, ἄνθρωποι μου. "Εχω ἰδῆ ἀταξία, αλλά αὐτὴ δὲν τὴ βάζει ο νους σας. "Όλα ήταν ἀνω-κάτω. Μιὰ ἀταξία ὁμως χαριτωμένη, φανὸ ή Λουλού ήταν ὀμορφη. Βιβλία κάτω ἀπὸ τὸ κρεβάτι, κάλτσες μέσα στὴ βιβλιοθήκη, κραγιόνια μέσα σὲ ποπούτσια, ὅλα φῶρδην μίγδην, πὸυ λένε. Τὸ μόνο πὸυ ήτανε πάντα στὴ θέση του, ήταν μιὰ φωτογραφία μου με μιὰ ἐπίχρυση κορνίζα, ἀπάνω στὴ βιβλιοθήκη.

—Εἶδες; Εἶδες; μὸς ἔλεγε ή μαμά.

—Μὰ δὲν συγυρίζει καθόλου;

—Συγυρίζει, αλλά τὸ κάνει χειρότερα! Εἶνε σὸς χαρακτήρα τοῦ ἀνθρώπου! Κι' ἔχει μανία να μαζεύη ἕνα σωρὸ ἀχρήστα πρᾶματα. Αὐτὸς εἶνε ὁ κανὼνας μας!

Κι' αὐτὸ ήταν ἀλήθεια. Με τὸ θάρρος πὸυ εἶχα και τὴν ἀδαικρίσια πὸυ με διακρίνει, ἔκανα μιὰ πρόχειρη ἐρευνα και βρήκα ἕνα ὄψαυρο ἀπὸ ἀχρήστα πρᾶματα: "Αδεια μπουκάλια ἀπὸ ἀρώματα, δυο σταγονόμετρα, προγράμματα θεάτρων και κινηματογράφων, χαλασμένοι ἀναπτήρες, σωληνάρια ἀπὸ φάρμακα, μολύβια, κλειδιά πὸυ δὲν μπορούσε κανεὶς να καταλάβη τί χρειαζόντουσαν, μαρμαμένα λουλούδια, κουτιά ἀπὸ τσιγάρα, ἕνα πούρο, γράμματα χωρὶς σημασία — πὸυ τὰ διάβασα γιὰ τὴν τάξι — χαρτονομίσματα της κατοχῆς, κορδόνια γιὰ ἀντρικά παπούτσια, λαχεία περασμένων

ἐληρώσεων, ἀποδείξεις γιὰ συστημένα γράμματα πὸυ εἶχαν σταλῆ ἀπὸ χρόνια, βίδες και καρφάκια, στραβωμένες καρφίτσες, κομματάκια ἀπὸ ὄψαμα, κάρτες με χρόνια πολλά ἀπὸ πολλὰ χρόνια, ἕνα πένακα χαρτοσήμου κι' ἕνα σωρὸ ἀντικείμενα πὸυ δὲν τὰ βάζει ὁ νους τοῦ ἀνθρώπου.

—Τί τὰ θέλει τὰ ἀχρήστα πρᾶματα; ρώτησε τὴ μαμά.

—Τίποτα! Τὰ πετάει, πὸυ βρη και μόνον ἐκεῖ. Ξέρω κι' εγώ τί να πῶ γι' αὐτὸ τὸ κορίτσι, παιδί μου!...

"Εγὼ γελοῖα εὐχαριστήμενος γιὰτὶ ὅλ' αὐτὰ μ' ἄρεσαν. Πήγαναν πολὺ στὸν τύπο της Λουλούς. Και γι' αὐτὸ ἴσως τὴν ἀγαπούσα. "Ηταν ἕνα ἐξαιρετικὸ πλάσμα, χωρὶς ἀμφιβολία. Και λογικόμουν εὐτυχῆ πὸυ μιὰ τέτοια σπάνια ὑπαρξὴ μ' ἀγαπούσε τρελλά.

★

Τὴν τελευταία φορὰ πὸυ πήγα να της κάνω ἐπίσκεψι, μπαίνοντας στὸν κήπο, άκουσα φωνές. "Ηταν ή μαμά πὸυ φώναζε θυμωμένη:

—Δὲν εἶνε πιά αὐτὴ κατᾶστασι. Νὰ μὸς κάνης τὴ χάρη να μαζεύης ὅλα τὰ ἀχρήστα πρᾶματα και να τὰ πετάξης. —Καλὰ μαμά, ἀπάντησε ή Λουλού. Αὐτὸ δά γίνη και τώρα ἀμέσως, γιὰ να σοὺ κάνω τὸ χατήρι. "Ορίστε. "Αρχίζω!

Και ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο ἀρχισαν να πέφτουν αὐτὰ τὰ πολλά και διάφορα ἀχρήστα πρᾶματάκια ἕνα-ἕνα. "Ας κατᾶσω, λέω, να κάνω γάζι! Νὰ ὁ θησαυρὸς πὸυ ήξερα: Νὰ τὰ ἀείδια μουκαλάκια! Νὰ ἕνας παλῶς ἀναπτήρας! Νὰ τὰ κουτιά τῶν φυτῶν. Νὰ τὰ μυστηριώδη κλειδιά. Νὰ οἱ βίδες... Κότταξα και γελοῦσά. Νὰ τὰ λαχέλια! Νὰ τὰ χαρτονομίσματα της κατοχῆς. Νὰ τὰ σωληνάρια ἀπὸ φάρμακα. Νὰ τὰ κουρελάκια! Νὰ οἱ ἀποδείξεις γιὰ τὰ συστημένα γράμματα. Νὰ και τὸ πούρο!... Μὲ τὸ πούρο γέλασα πολὺ. "Εκκαθαριστικὴ, ἐπιχειρήσεις λέω! Και ήμωνα ἔτοιμος να χτυπήσω τὸ κουδούνι, όταν βλέπω κι' ἕνα μωροσχισμένο κομματί χαρτόνι να πέφτη τελευταίον. Τί διάολο να εἶνε; λέω. Σκύβω, τὸ σηκώνω και γίνωμαι κίτρινος. "Ηταν ή φωτογραφία μου!... "Ο εαυτὸς μου σχισμένος στὰ δύο.

"Ενοίωσα μιὰ πικράδα στὸ στόμα, ἕναν ξαφνικὸ πόνο στὴν κοιλιά, και μιὰ τρεμολαί στα χέρια και στὰ γόνατα. Μπορεὶ νάγινε λάθος, λέω γιὰ να παρηγορηθῶ. Μπορεὶ να με πῆρε τὸ σπᾶσιο, στὴ βιάσι της. "Αλλά πὸς σιγῆδιο βρὲ βλάκα; ξαναλέω. "Εδῶ ή φωτογραφία εἶνε σχισμένη. Πὸυ πάει να πῇ ὅτι εἶσαι στὰ ἀχρήστα. Λοιπόν...

Λοιπὸν παίρνω τὴ φωτογραφία μου και τὴν πικράδα στὸ στόμα και φεύγω, νιώθοντας τὸν ἐγωισμό μου πληγωμένο. —Πολὺ καλά δειπνίζεις, λέω σιγὰ γιὰ να μὴ μ' ἀκούση. "Αφῶ εἶνε ἔτσι, χαίρετε διὰ παντός! Δὲν φταίς ὁμως ἐσύ! Φταίω εγὼ πὸυ πήγα ν' ἀγαπᾶ μιὰ γυναίκα μ' ἕνα τόσο φριχτὸ ἐλάττωμα... Πὸς δὲν τὸ εἶχα προσέξῃ τὸσον καιρό;

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Ο Χίτλερ γίνεται... μενεξέδες

Γιὰ να εξηλείψουν κάθε ἔχνοος τὸν ναζισμό, οἱ στρατιωτικὲς ἀρχὲς κατοχῆς ἐπέβαλαν στους Γερμανοὺς να μετονομάσουν τὸς δρόμους, πὸυ εἶχαν ὀνόματα ἀνεπιθύμητα. Τώρα λοιπὸν συζητοῦνται οἱ καινούργιες ὀνομασίες. Οἱ περισσότερες προτάσεις εἶνε νὰ χρησιμοποιηθῶν ὀνόματα λαούων, π. χ. ή Χιτλερστράσε νὰ γίνη "Οδὸς τῶν Μενεξέδων" κι' ή Γκαρνγκνλάτσε "Πλατεία τῶν Κρίνων!"

Ο «Μπαλ ζάκι» της 'Αμερικῆς

"Ενας ἀπὸ τὸς νέους συγγραφείς της 'Αμερικῆς, ὁ Τζάιμς θάνελ, ἐδήλωσε ὅτι φιλοδοξεὶ να γίνη ὁ Μπαλζάκ τοῦ Νέου Κόσμου. Και σάν γνήσιος 'Αμερικανὸς πὸυ εἶνε καταπίσθηκε με τὴν ταυτόχρονη συγγραφὴ 25 μυθιστορημάτων! "Απ' αὐτὰ τὰ 13 εἶνε ἑτοιμοσχεδόν. Τὰ ὑπόλοιπα θὰ ἔχουν τελειώσει ὡς τὸ νέο ἔτος, ὁπότε θὰ γίνη ή ἐκδόσις τοῦ ἔργου. "Οποῖος Εὐρωπαῖος τολμάει ἄς τὸν συναγωνισθῇ!

Η γλώσσα τῶν μελισσῶν

Οἱ μέλισσες προκάλεσαν ἀνέκδοτον ἐνδιαφέρον τῶν ἀνθρώπων. Και ἕνας Σουηδὸς ἐπιστήμων κατάρθωσε τελευταίον μιὰ δόξη ἕνα υποτυπώδες λεξικό... της γλώσσας πὸυ χρησιμοποιοῦν γιὰ να συνεννοοῦνται μεταξύ τους.

"Όπως εἶνε εὐνόητο, αὐτὸ τὸ λεξικὸ ἀποτελεῖται ἀποκλειστικὰ ἀπὸ ἴκους, πὸυ ἔχουν, ὁμως, μιὰν ἀφάνταστη ποικιλία, γιὰ να ἐκφράζουν τὰ «διανοήματα» και τὰ «συναίσθηματα» τῶν μελισσῶν. Κατὰ τὸ Σουηδὸ ἐπιστήμονα, μιὰ μέλισσα, όταν πετᾶν σ' ἕναν ἐλεύθερο κῶρο, ἀφήνει ἕναν ἴκον, πὸυ ή συχνότητα, τὸν φθάνει τις 255 δονήσεις στὸ 1. "Όταν ὁμως πλοιοιζῇ σ' ἕνα ἄνθος, ὁ ἴκος αὐτὸς προσεγγίζει τὸ «μῖ» της μουσικῆς κλίμακος. "Η ἐντασις τοῦ ἴκου ποικίλλει ἀνάλογα με τὴν ευχαρίστησι πὸυ βρίσκει τὸ ἐντομό σ' αὐτὸ τὸ ἄνθος, ἀνάλογα δηλαδὴ με τὴ γλυκύτητα, τὴ γεύσι κτλ. τοῦ χυμοῦ του. Διάφοροι ἄλλοι ἴκοι χρησιμοποιοῦν γιὰ τὸ ρυθμὸι της εργασίας μέσα στὴν κυψέλη. "Εδῶ τὸ γενικὸ πρόσταγμα ἔχει ή βασιλική, πὸυ διδὲ ἀδιάκοπα διαταγές, δέχεται ἀναφορές, ρυθμίζει τὴν ἐργασία, ἐπιβάλλει τὴν τάξι κτλ.

Οἱ μέλισσες προαισθάνονται ἐπίσης τὸν καιρὸ, τὸν ἐρχομὸ της ἀνοιξῆς, τὴν ἀνθοσι τῶν φυτῶν κτλ. και ἐκδίδουν τις ἐντυπώσεις τους μ' ἕναν ἰδιοῖτερο ἴκον. "Όταν κατορθώσουμε να ἐρμηνεύσουμε ὁλους αὐτοὺς τοὺς ἴκους, λέγει ὁ Σουηδὸς ἐπιστήμων, θὰ μπορούμε ἴσως να προβλέψουμε με μεγαλύτερη ἀκρίβεια τις καιρικὲς μεταβολές, τὴν ἐμφάνισι τῶν θυελλῶν, τις ἀπροσδόκητες μεταβολές της διεύθυνσεως τῶν ἀτόμων κτλ.

Οι μεγαλύτεροι ταχυδακτυλουργοί

Οἱ μεγαλύτεροι ταχυδακτυλουργοὶ δὲν εἶνε οἱ ἐπαγγελματίαι, ὁπως θὰ μπορούσε να φαντασθῇ κανεὶς, αλλά οἱ ἐροσῖτεχναι.

Στὴ Γαλλία, κατέχει τὸ σκῆπτρον ὁ περίφημος δικηγόρος Μωρίς Γκαρσόν, πὸυ θεωρεῖται αὐθεντὶς στὰς ποινικὰς υποθέσεις. "Αλλά κολακεύεται περισσότερο ἀπὸ τὸν τίτλο τοῦ διδασκαλοῦ τῶν Γάλλων ταχυδακτυλουργῶν. Πραγματικὰ, ἔχει συγγράψῃ ἕνα βιβλίο, πὸυ περιγράφει περισσότερα ἀπὸ 1000 κόλπα, πὸυ μπορεί να γίνουν με τὰ χέρια και τὰ πόδια, χωρὶς τὴ συνδρομή βοηθητικῶν μέσων.

"Η τιμὴ τοῦ βιβλίου αὐτοῦ εἶνε σήμερὰ δυὸ λίρες χρυσές!

"Ενας 'Αγγλὸς περίφημος ταχυδακτυλουργὸς εἶνε ὁ γιάτρος Ντότλεν, πὸυ ἀπέκτησε αὐτὴ τὴ μανία κατὰ τὸν περασμένο πόλεμο. Σήμερα, εἶνε ἄσος στὸ εἶδος του. Τὸ βιβλίο του περιέχει 3.300 σελίδες, ὁπου περιγράφει 1850 τεχνάσματα, χωρὶς τὴ συνδρομή βοηθητικῶν μέσων.

"Ο περιφημότερος ταχυδακτυλουργὸς της 'Αμερικῆς εἶνε ὁ Χάρρυ Μπλάνκνστον, πὸυ διεύθυνε μιὰ ἐπιθεώρησι με μεγάλη κυκλοφορία. Σὲ μιὰ ἐπίσκεψι του στὸ Λευκὸ Οἶκο, όταν ἔχουσε ὁ Ρουζβέλτ, ἔκλεψε μέσα σὲ διάστημα τριῶν λεπτῶν, τὸ στυλό τοῦ Προέδρου. τὸ χαρτοφύλακα ἐνὸς ὑπουργοῦ και τὰ περισσότερα τριῶν σωματοφύλων. "Επειτα, παρουσιάσθηκε στὸ ὑπασιπτήριον, ὁπου ὁμιλόγησε τὴν πράξι του και παράδωκε τὰ... κλοπιμαία. Φυσικὰ, τὸν συνεχάρησαν ἀντὶ να τὸν παραδώσουν στὴν ἀστυνομία.

ΜΙΑ ΠΡΟΣΕΥΧΗ γιὰ τὴν «'Αγία» ΙΡΜΑ ΓΚΡΕΖΕ

Οἱ μυστικὲς ὁργανώσεις τῶν «Λυκανθρώπων» της Γερμανίας

"Ο Γάλλος δημοσιογράφος Ζάν Μπραντλεῦ ἔκανε ἐσχάτως μιὰ μεγάλη ἐρευνα γιὰ τὸς μυστηριώδεις «Λυκανθρώπους» της σημερινῆς Γερμανίας και δημοσίευσε ὁτὸ τελευταίον τεῦχος τοῦ περιοδικοῦ «Καθολικόν» μιὰ σειρά ἀπὸ καταπληκτικὲς ἀποκαλύψεις γιὰ τις ἀποκρυφες ὁργανώσεις τους. Οἱ ἀποκαλύψεις αὐτές, πὸυ παρουσιάζουν ἕνα ἐξαιρετικὸ ἐνδιαφέρον, δείχνουν ἀκόμη μιὰ φορὰ ὅτι οἱ Γερμανοί, παρ' ὅλη τὴν συντριπτικὴ ἥττα τους, ἐξασκοῦν θοῦν να βελωκαλίζονται με τὰ ἐγκληματικά δνεῖρα τοῦ χιτλερισμοῦ.

"Η σημερινὴ γερμανικὴ ἀντίστασις, γράφει ὁ Ζάν Μπραντλεῦ, διεύθυνεται ἀπὸ ἕνα γνωστὸ ἀρχηγό: τὸν Μάρτιν Μπόρμαν. "Ο ἀρχηγὸς αὐτὸς προετοιμάσθηκε ἀπὸ τὸν ἴδιο πὸν Χίτλερ, γιὰ τὸν ἀποκρύφον πόλεμο. Με τὴν πρόβλεψι μάλιστα της κατοχῆς της Γερμανίας ἀπὸ τὸς Συμμάχους ἐξεδόθη κρυφά, λίγο πρὶν ἀπὸ τὴν πτῶσι τοῦ Γ' Ράιχ, ἕνα χαρακτηριστικὸν βιβλίο με τὸν τίτλο «Κατάσκοποι, προδότες και σάμποτερ».

"Ενα ἀντίτυπο τοῦ βιβλίου αὐτοῦ, πὸυ ἐξεδόθη ἀπὸ τὸν οἶκο "Ερμαν Χίλγκερ της Λειψίας, τὸ εἶδε ὁ Γάλλος δημοσιογράφος στὸ Βερολίνο, στὸ ὄν ἀριθμὸν 131 στίτι της Ποτανταμειστράσσε, ὁπου ήταν ή ἔδρα τοῦ ἀποκρύφου γερμανικοῦ "Αστικοῦ κόμματος, τοῦ ὁποῖου ὁ ἀρχηγὸς, ὁ Πιετσότκα, συνελήφθη ἐσχάτως ἀπὸ τις ἀμερικανικὲς "Αρχές. Στὴ δεύτερη σελίδα αὐτοῦ τοῦ βιβλίου ὑπάρχουν τὰ ἑξῆς:

«Κάθε Γερμανὸς, μετὰ τὴν ἥττα, πρέπει νὰ ξέρη ὅτι τὸ καθήκον του εἶνε νὰ ζῇ ἐπικινδύνως! "Επίσης, στὴ σελίδα 36 ὑπάρχει ή ἀκόλουθη συμβουλή: «Μὴ ξεχνάτε ὅτι, κατὰ τὴν περίοδο της κατοχῆς, κάθε ἔξνος στρατιώτης εἶνε ἕνας ἔχθρος, με τὸν ὁποῖο μπορεί κανεὶς να πῇ και να γελᾷ. Μὰ ποεῖ πάντα να τρεφῇ γι' αὐτὸν, στὸ βάθος της καρδιᾶς τοῦ, ἀσπονδὸ μίσος».

"Εξ ἄλλου, στὴ σελίδα 22 ὑπάρχει ἕνα ἱερίτερον κεφάλαιο με τὸν τίτλο: «Πὸς ἀποσπᾶτε ὁμολογίες», πὸυ περιγράφει κυνικὰ τὰ διάφορα μαρτύρια γιὰ τὸς ἀσχημαλῶτους τῶν «Λυκανθρώπων». "Ενα ἀπὸ τὰ μαρτύρια αὐτὰ εἶνε ή «σταγὸνισα τοῦ νεροῦ» πὸυ πέφτει σιγὰ-σιγὰ σ' ἕνα ὀρισμένο σημείο τοῦ σώματος και πὸυ προκαλεῖ στὸ τέλος τὴν παραφροσύνη τοῦ θύματος. "Ενα ἄλλο εἶνε τὸ «μεθοδικὸν ἔγδυμα» τῶν δακτύλων τῶν χειρῶν, καθὼς κι' ἕνα τρίτο εἶνε τὸ τρύπημα πέρα γιὰ πέρα τῶν ποδιῶν με μεγάλες βελόνες.

ΜΙΚΡΑ - ΜΙΚΡΑ

—"Ενας ληποδύτης ἔκλεψε τελευταίως 400 λίρες ἀπ' τὸ μὰρ τοῦ «Κόκκινου Λέντος», τὸ κέντρον πὸυ βρίσκεται δίπλα στὴ Σκῶτλαντ Γιάρδ και πὸυ ἔχει πελάτες του ὁλους τοὺς ντεντεκτιῶ τοῦ Λονδίνου.

—"Η Γκιαντζᾶ Χατσὸς 'Ιμάι, ἡλικίας 46 ἐτῶν, πὸυ ἐξελήνη τελευταίως στὴν 'Ιαπωνία βουλευτινα, μαζὶ μ' ἄλλες 38 γυναίκες, ὑπέβαλε τὴν παραίτησι της γιὰτὶ ὁ ἀσχολεῖ τὸν νοικοκυριὸ της δὲν της ἀφίνουν διαθέσιμο καιρὸ γιὰ τις ἐργασίες της Βουλῆς.

—"Ο νέος διοικητὴς τῶν ἀμερικανικῶν δυνάμεων στὸ Βερολίνο ἀπαγόρευσε στοὺς ἄνδρες του νὰ ἐμφανίζονται κρατημένοι ἀπ' τὸ μπάρσο με Γερμανίδες, γιὰ λόγους ἀξιοπρεπείας και δημοσίας ἠθικῆς.

—"Ο Σάμουελ Γκόλντντουιν, διευθυντὴς της Μέτρο-Γκόλντντουιν-Μένιερ, βρίσκεται σὲ διαπραγματεύσεις γιὰ νὰ νοικιάσῃ τὸν πύργο τοῦ "Αἶφελ και νὰ ἐγκαταστήσῃ πάνω σ' αὐτὸν ἕνα σταθμὸ τηλεοράσεως.

"Επίσης, τὸ κλείσιμο τοῦ θύματος σ' ἕνα μικρὸ κελλί, ὁπου δὲν μπορεί οὔτε να σταθῇ ὄρθιο, οὔτε να καθῇ και ἀποκαλεῖ κατὰ γενικὸ κανὼνα τὴν παράλυσι τῶν κάτω ἄκρων...

Βλέπει λοιπὸν κανεὶς ὅτι οἱ Γερμανοὶ δὲν ἄλλαξαν κι' οὔτε πρόκειται, ὁπως φαίνεται, ν' ἀλλάξουν!

"Ο Γάλλος δημοσιογράφος εἶχε μιὰ συνομιλία με ἕναν ἀπὸ τὸς ἀρχηγούς της γερμανικῆς ἀντίστασεως στὴν Αὐστρία, τὸν περιφύκον και μυστηριώδη συνταγματάρχην Ρέχμαν, πὸυ βρίσκεται μερινὴ ὁργάνωσις τῶν «Λυκανθρώπων» στὴ παλιὰ ὁργάνωσις της «Βέρμαχτ», τοῦ γερμανικοῦ στρατοῦ. "Ετσι ή Γερμανία σήμερα εἶνε χωρισμένη σὲ διάφορες στρατιωτικὲς περιοχές. Κάθε περιοχὴ ἔχει τὸν ὑπεύθυνον ἀρχηγὸ της, πὸυ δὲν ξέρει τὰ ὀνόματα τῶν ἀρχηγῶν τῶν ἄλλων περιοχῶν. Οἱ δὲ διαταγές ἔρχονται ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὸν Μπόρμαν, τοῦ ὁποῖου τὸ στρατηγεῖο ἀλλάζει ἔδρα συνεχῶς.

Κάθε στρατιωτικὴ περιοχὴ ὑποδιαιρεῖται σὲ πενήντα «κέντρα» και κάθε «κέντρο» σὲ ἑκατὸ «τεμήματα», πὸυ κι' αὐτὰ ὑποδιαιροῦνται σὲ «πυρήνες». Κάθε «πυρήν» περιλαμβάνει ἑπτὰ ἄνδρες. Κι' ἐδῶ, ἐπίσης, ὁ ἀρχηγὸς κάθε «κέντρο» ή «πυρήν» ἀγωνεῖ τὰ ὀνόματα τῶν ἄλλων ἀρχηγῶν.

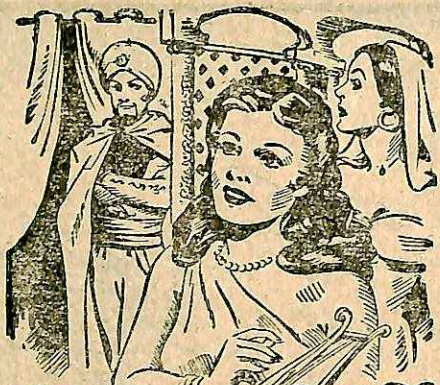
"Ο συνταγματάρχης Ρέχμαν ἐδήλωσε στὸ Γάλλο δημοσιογράφο ὅτι, πρὶν ἀπὸ τρεῖς μῆνες, ὅλες αὐτές οἱ μυστικὲς ὁργανώσεις θὰ διαθροῦν 90.000 «καθοδηγητές». Αὐτὴ τὴν πληροφορία τὴν ἐπιβεβαίωσαν ἄλλωστε τόσο οἱ γαλλικὲς ὁσο και οἱ ἀμερικανικὲς "Αρχές της κατοχῆς. "Αν τώρα σκεφθῇ κανεὶς ὅτι περισσότεροι ἀπὸ 400.000 ἐθνικοσοσιαλιστὰι καταζητοῦνται ἀπὸ τις ἀστυνομικὲς ὑπηρεσίες τῶν Συμμάχων, μπορεί νὰ ἀντιληφθῇ τὴ σπουδαιότητα τῶν ἀποκρύφων δυνάμεων τῶν «Λυκανθρώπων».

Τρεῖς πόλεις, ή Δρέσδη, ή Χαϊδελβέργη και τὸ "Αμβούργο, ἔχουν σημερὰ τὸς περισσότερους χιτλερικούς κατασκόπους. "Όσο γιὰ τὰ σημαντικότερα κέντρα της γερμανικῆς ἀντίστασεως, της «Βέρδολφ», βρίσκεται στὴ νότιο Βαυαρία, στὰ ὄρη τῶν Ζουδητῶν και σ' ὅλες τις ὀρεινὲς περιοχές της Αὐστρίας.

Τὰ πρῶτα λόγια πὸυ εἶπε ὁ συνταγματάρχης Ρέχμαν στὸ Γάλλο δημοσιογράφο ήταν τὰ ἀκόλουθα:

—"Αντιπροσωπεύουμε, εἰμεῖς, οἱ «Λυκανθρώποι», τὴ μεγάλη Γερμανία, τὴν ἀληθινή, ἐκείνη πὸυ ἀγωνίζεται γιὰ τὸ μέλλον της. Σὲ κάθε πόλι ἔχουμε τοὺς κατασκόπους μας. Σὲ κάθε μέρος, ὁπου βασκοῦν ἄλλοτε ἕνα «στρατοπέδο βρισκοτάσεως» ὑπάρχουν ἄνθρωποι συγκεντρώσεως, ὑπηρεσίες, πολλὰς. Στὶς διοικητικὲς ὑπηρεσίες, πολλὰς. Στὶς βίβλους βρίσκεται σὲ γεία μας. Στὰ χωριά τέλος εἰμαστε ἀπόλυτοι κύριοι!

«Κ

Γυναίκες στὰ ΧΑΡΕΜΙΑ

ΟΙ ΧΑΝΟΥΜΙΣΣΕΣ

Οι Εύρωπαίοι ποιντάι μ'ας έχουν παρουνάσει την Τουρκάλα και ειδικά τή γυναικά των χαρεμίων, με χρώματα τόσο φανταστικά κι' ανύπαρκτα, ώστε πολύ θ' απορούσε εκείνος που θ' γνώριζε τή γυναίκα αυτή στην πραγματικότητα, αφού θ'ά την είδε γνωρίζει πρώτα απ' τή διάφορα μυθιστορήματα. Δεν άδικα όμως τους Εύρωπαίους συγγραφείς για τή υπερβολική αισθηματικές εκφράσεις που μεταχειρίζονται όταν πρόκειται νά μιλήσουν για τή "Θωμανίδες".

Γιατί δεν είναι δυνατόν ένας άνθρωπος, όσο κι' αν είναι έξυπνος και παρατηρητικός νά σχηματίσει γνώμη για τή χανούμ, μονάχα από ένα βλεμματικό που θ'ά του ρίξει πίσω από τή νιασμάκι της, ή απ' τή λήθα μουσουλλαβα λόνις που θ'ά του ηρ κρυφά από τόν ευνούχο της.

Η νεανική μου ηλικία πέρασε σχεδόν ολόκληρη ανάμεσα σ' αυτά τή δυστυχή πλάσματα των χαρεμίων τή οποία με περιέβαλλαν πάντοτε με τήν εμπιστοσύνη τους.

Αυτό ακριβώς μου επέτρεψε νά σπουδάσω λεπτομερώς τόν χαρακτήρα πολλών γυναικών των διαφόρων ανατολικών φυλών, από τής όποιες συνήθως οι ανώτεροι Τούρκοι και ιδίως ο Σουλτάνος διάλεγαν τής γυναίκες τους.

Από τή πολλές μου αυτές παρατηρήσεις, σχηματίσα μία γενική γνώμη για τής γυναίκες των χαρεμίων. Και τή γνώμη αυτή την έκθετα πιά κάτω, έλπίζοντας ότι ίκανοποιώ έτσι τήν περιέργειά σας:

Η Κιρκασία είναι ψηλή, ξανθεία με πλούσια χρυσά μαλλιά, που σχηματίζουν απαλές μπούκλες και φτάνουν μέχρι τή νύχτα της. Τά μάτια της έχουν συνήθως χρώμα γαλαζοπράσινο κι' ή επιδερμίδα της είναι χνουδωτή. Η Κιρκασία είναι πρωτόβυζας μαζί με τή γάλα της μανάς και της. Δεν ξέρει τίποτε άλλο στον κόσμο, σ' αν γνωρίζει άλλο θεό, άλλον Παράδεισο εκτός από τόν έρωτα. Άλλον Παράδεισο κι' αυτόν περνάει. Γι' αυτόν ζήνεται κάπως αδιάφορη. Και μολονότι φαίνεται και ξεστρελλανέται από αγάπη, μιά μονάχα φορά όταν τή γνωρίσθ' άνδρας, δεν τήν ξεκινάει ποτέ. Τόν σκλαβώνει, του παίρνει τή μυαλά...

Η Γεωργιανή είναι μελαχρινή. Τά μαύρια εκφράζουν μία άγριωπή μεγαλοπρέπεια που υποσέκειται μετρίως μεγαλοπρέπεια. Τά μαλλιά της είναι λεπτά και μαλακά σαν μετάξι και τόσο πολύ μαύρα ώστε κα τής είναι κρουστή τοι μπελά. Η αόρλυνιστο σαν λαστικένο. Όταν χορεύει, διαπλάθει. Τίποτε άλλο δεν ποθεί παρά αυτό μεταχειρίζεται κάθε μέσον για νά τόν γονατώσθ.

Η Σμυρνιά έχει πλαστικό σωμα και πρόσωπο κι' επιδερμίδα απαλή σαν άτλας. Τά μαλλιά της είναι καστανά, τά μάτια της φαρίδες. Είναι χαδίαρα σαν τή γάτα, τασχύνει έπικινύνα με τόν έρωτα. Φορέα παινεται ολόκληρη σ' αυτόν και άλλοτε διζονελάει με τής καρδιάς που πληγώνει. Τής άρέσει γενικά ο θόρυβος και πολλές φορές πέφτει σ' αφάνταστες έπιπολάσεις.

Η γυναίκα τής Δαμασκού είναι καλύν και δειλή. Μοιάζει μ' ένα ανυποψίαστο παιδί. Είναι μικρόσωμη, αλλά τόσο χαρι-

τωμένη, που δίνει τήν εντύπωση ενός πολυτίμου ευθραυστού αντικειμένου, ενός μπιμπλό. Ο χαρακτήρας της είναι αξιογάπητος, ή καρδιά της ευαίσθητη και ή ψυχή της περιποθεί, αλλά χωρίς όρμη. Ξέρει όμως νά μεταδώσθ τόν έρωτα τόν όποιο αίσθάνεται, και ν' ανάγει μεγάλες φωτιές πάθους.

Η Λεβαντίνα είναι φιλάρεσκη, πονηρή, κι' έχει συνεπίσημη τήν έλκυστικότητα των μεγάλων εκφραστικών ματιών της. Ξέρει με τή παραστήμα της και με τής κινήσεις της νά κάνει τήν καλύτερη εντύπωση, όταν βρίσκειτ άνάμεσα σ' άλλες γυναίκες. Έχει κάτι απ' τή χάρη τής Εύρωπαϊας.

Τέλος, ή Τουρκάλα είναι άσπρη σαν τή νύχτα, παχουλή, μετρίου αναστήματος, με καστανά μαλλιά και μαύρα γλυκά μάτια. Τά χέρια της είναι μικρά και τή νύχια της θαμμένα με κινά. Η όφέλειά της είναι παρσιωδής, κι' ή καρδιά της τρυφερή και περιπαθής.

Είναι επίσης τόσο φιλήδονη, ώστε δεν μπορεί ποτέ νά αισθανθθ βαθύ αίσθημα αγάπης. Άγάπη γι' αυτήν είναι ή γλύκα, τή καδί, ή απόλαυση...

Μπορώ νά πω δηλαδή χωρίς νά πέσω καθόλου έξω ότι ή "Θωμανίδα έρωτεύεται με τή σωμα της κι' όχι με τήν καρδιά της. Ο έρωτας γι' αυτήν είναι τή μέσον κι' όχι ο σκοπός. Ο σκοπός είναι ή δόνη. Ξέρει όμως νά χαρίσθ τή γλύκα τής αγάπης μ' εξαιρετική τέχνη, ξέρει νά μεθά τόν αγαπημένο της, νά του χαρίσθ στιγμές άπερίγραπτης έρωτικής απόλαύσεως. Αυτό ίσαν οι κυριώτεροι τύποι των τουρκικών χαρεμίων. Αυτές ίσαν οι γλυκές χανούμ που χάριζαν στους Σουλτάνους απόλαύσεις τής Έδεμ.

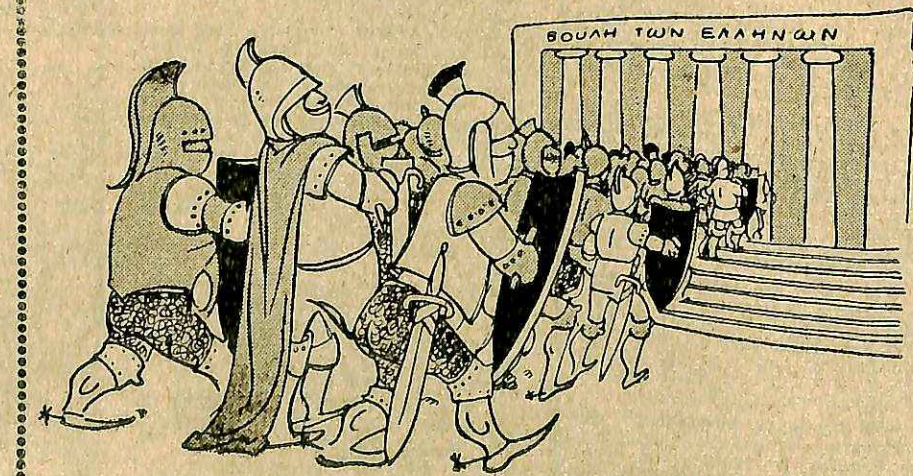
ΛΕΥΓΑ ΧΑΝΟΥΜ

Μιά άποτυχημένη θεραπεία

Οι άμερικανικές άρχες άναζητούν παντού άπελαγμένα τής χιλιάδες των άσθενών, που υπεβλήθησαν κατά τους έξτελευταίους μ'νες σ' έθεραπεία σφυιλίδος με πενικιλίνη (Κ). Όλοι αυτοί πιστεύουν πως νίκησαν τήν άσθένεια, κινδυνεύουν νά πάθουν νέα έθεραπεία, λυσι και προσβολή του έγκεφάλου. Πράγματι, ένα μυστικό συμβούλιο των διασημότερων γιατρών διεπίστωσε τή καταστροφική άποτέλεσμα τής νέας μεθόδου έθεραπείας αυτής τής άρρώστειας ("σε 8 ή μέρες" με πενικιλίνη (Κ)). Στο έξτε, λοιπόν, θ' άπογορευτεί ή έφευρημένη τής σ' όλα τή νοσοκομεία και τής κλινικές των Ήνωμένων Πολιτειών.

Κατά τής έπιληψίας

Υπολογίζεται ότι υπάρχουν στην Αμερική 600.000 έπιληπτικοί, κι' άλλα 10 εκατομμύρια έχουν προδιάθεσι σ' αυτή τήν άρρώστεια. Άλλά και στις άλλες χώρες ή έπιληψία παρουσιάζει μία άνησυχατική διάδοσι. Σε τώρα, χρησιμοποιούν εναντίον της ή "φαινοβαρβιτόλη", ή ("ντιλαντίνη") ή τή ("λουμιναλ"), ή με λιπαρή διαίτα, χειρουργική επέμβασι και ή ηλεκτροέθεραπεία. Ηδη άναγγέλλεται απ' τή Σικάγο ότι άνεκαλύφθησαν δύο καινούργια φάρμακα, ή ("τριδιόνη") κι' ή ("φαιναντοΐνη"), που παρουσιάζουν σπουδαία πλεονεκτήματα άπέναντι των προηγούμενων.

ΜΕΤΑ ΤΑ ΕΠΕΙΣΟΔΙΑ

Οι πατέρες του Έθνους προσέρχονται εις τήν συνεδρίασιν!...

(Σκίτσος Μ. Γάλλια)

«ΟΙ ΠΕΘΕΡΕΣ ΕΙΝΑΙ ΠΛΗΓΗ!»

Τί λέγει ο επίσκοπος Ουΐλσον

«Οι πεθερές αποτελούν άληθινή κοινωνική πληγή γιατί είναι τή κυριώτερο εμπόδιο στή συνεννόησι των συζύγων» δήλωσε προσφάτως ο επίσκοπος του Τσέλμφορντ Χένρυ Ουΐλσον. Ο Άγγλος αυτός ιεράρχης έχει γίνει ειδικός σέ τέτοια ζητήματα, γιατί έχει χρησιμοποιήσει ως μεσάζων στις συζυγικές διαφύρες πολλών στρατιωτών τής χώρας του κι' έτσι έχει εξετάσει χιλιάδες περιπτώσεων. Λαμβάνει καθεμερινώς απ' όλα τή μέρη τής Άγγλίας άμετρητα γράμματα άπελπισμένων συζύγων και των δύο φύλων, που τόν ίκετεύουν νά σώσθ τήν έννοιά τους που κινδυνεύει.

«Η πεθερά - συνέχισε ο επίσκοπος - ύπάρχει πάντα ένα κλασσικό θέμα για κωμωδίες και ιστορίες. Δεν είχαν ωστόσο διόλου άδικο οι συγγραφείς που τήν κακομεταχειρίσθηκαν τόσο. Αν άπεκάλυπτα ό,τι ξέρω για τόν όλεθρο ρόλο που παίζουν συχνότατα οι πεθερές, θ'ά προκαλούσα τή γενική κατάπληξι. Δεν θέλω νά πω βέβαια ότι κάθε πεθερά είναι συμφωρα τής κοινωνίας! Ξέρω άρκετές απ' αυτές που είναι τέλειες. Πολύ περισσότερες όμως είναι οι άλλες...

«Η έκδρηκή συμπεριφορά τους προς τής νύφες τους έξηγείται από πολλούς ψυχολογικούς λόγους. Ο κυριώτερος είναι ή γενική τάσι των πεθερών νά κρίνουν πολύ άστυρά τή γυναίκα που διάλεξε ο γιού τους. Κάθε μπετέρα είναι εκ φύσεως επικεικότερη για τή παιδιά της, παρά για τή παιδιά των άλλων. Κι' ή πεθερά δεν κρίνει ποτέ σκεδόν τή νύφη της ως αξία για τόν γιού της.

«Όταν ή πεθερά είναι χήρα, ή ψυχολογική συμπεριφορά της γίνεται άκόμη πιο πολύπλοκη. Ο μεγάλος γιός της παίρνει τότε στή ζωή τή θεία του χαμένου συζύγου της και τή αίσθημα τής απέναντι του είναι συχνότατα άποκλειστικά. Σε άλλες πάλι περιπτώσεις, έχει ρίξει όλη τήν αγάπη της στή νύφη της, γιατί δεν μπόρεσε νά ταιριάσθ με τόν άντρα της. Η νύφη λοιπόν τής φαίνεται σαν μία παρησάκτη.

«Οι άυτορικές πεθερές αποτελούν τήν πιο έπικίνδυνη κατηγορία. Γιατί αυτές θέλουν επί πλεόν νά διατηρήσουν τόν γόνιμο τους μέσα στην οικογένεια και δεν ένοουούν νά παραχωρήσουν ούτε ίχνος τής κυριαρχίας τους σέ μία "ξένη".

«Η κρίσις τής κατοικίας είναι ένα άκόμη σοβαρό εμπόδιο για τή συζυγική εύτυχία. Δεκάδες χιλιάδες άνδρες νά αναγκάζονται σήμερα νά ζούν σ' μεγάλη δόσι ύπομονής κι' επικειάς, γίνονται οι προστριβές, που καταλήνουν συχνά σέ φοβερούς καυγάδες.

Τό πρώτο ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟ άτομικής ένεργειας

Παράγωγη ήλεκτρισμού για ειρηνικούς σκοπούς

Πρό όλιγων έβδομάδων, ή άμερικανική Κυβέρνησις άνέθεσε στην περιφημή Χημική έταιρεία Μονσάντο μιά έντολή κολοσιώδης σημασίας: Νά σχεδιάσθ και νά χτισθ, στο "Οκ Ρίτζ" του Τένεσι, τήν πρώτη έργοστάσι άτομικής ένεργείας για τήν παράγωγη ήλεκτρισμού για ειρηνικούς σκοπούς. Οι έπιστήμονες τής έταιρείας δέχθηκαν άδίσταχτα τή δυσκολότητα σ' αυτό έργο. Και είναι βέβαια ότι σέ 8-10 μήνες τή έργοστάσι θ' άρχισθ νά λειτουργή, σημειώνοντας έτσι τήν άληθινή έναρξη μιάς έντελώς καινούργιας περιόδου για τήν άνθρώπινη.

Δεν είναι άλλωστε πρωτόπειροι οι 325 έπιστήμονες τής έταιρείας Μονσάντο. Μοιρασμένοι σέ 6 εργαστήρια, δαπανούν 3.000.000 δολάρια τόν χρόνο για διάφορες έρευνες. Τό 1945, άνακάλυψαν 70 χημικά προϊόντα, που τή καθένα τους μεταφράζεται σέ νέες βιομηχανίες, σέ καινούργιες πρακτικές εφαρμογές. Τό προσωπικό τής έταιρείας, που ήταν 2.000 άτομα τή έτος 1929, έχει φτάσει τής 12.000. Κι' ο κύκλος εργασιών της έχει ξεπεράσει (πέρσι) άνέβηκε σέ 100.000.000 δολάρια.

Τό κυριώτερο απ' τή έξη εργαστήρια είναι τή "Κέντρον Έρευνών" του "Οχάο", που ίδρύθη τή 1926 κι' εργάστηκε κατά τόν πόλεμο για τήν άτομική βύμα, για τή βλήματα - ρουκέτες και πάνω σ' άλλα μυστικά σχέδια.

Η έταιρεία Μονσάντο ίδρύθη χάρις σέ μία τυχαία άνακάλυψη, για τήν όποία έχομε γράψει κι' άλλοτε. Κάποιος χημικός είχε παρατηρήσει ότι τή φαγητά του είχαν γεύσι ύπόγλυκη. Κι' όμως ή γυναίκα του τόν βεβαίωνε ότι δεν τούς είχε βάλει καθόλου ζάχαρη. Ο χημικός άναήτησε και βρήκε τήν αιτία: Τόν καιρό εκείνο πειραματιζόταν με διάφορα μίγματα οργανικών ούσιων. Μιά έλάχιστη λοιπόν ποσότη απ' αυτές έμενε κολλημένη στή δαχτυλά του, έπεφτε κατόπιν στή φαγητά και τούδινε γλυκειά γεύσι. Ο χημικός εξέτασε τόν μίγμα εκείνο και βρήκε ότι περιείχε μιά νέα χημική ούσια: τή ζαχαρίνη. Τό 1902, ο έπιχειρηματίας Τζων Κούηνυ συγκέντρωσε ένα κεφάλαιο 5.000 δολαρίων κι' άρχισε νά φτιάχνζ ζαχαρίνη. Άνόμασε δέ τήν έταιρεία του Μονσάντο - με τή οικογενειακό δηλαδή έπίθετο τής γυναίκας του. Τά γεωμετρικά εργοστάσια, για νά τόν συναγωνισθούν, έλάττωσαν τήν τιμή τής ζαχαρίνης κατά 90%.

Όστόσο ο Κούηνυ κρατήθηκε με τή δόνητα και, για νά μπόρεσθ νά σταθί οικονομικός, έψαχνε ν' άνακαλύψθ ή άλλα νέα προϊόντα. Έτσι δημιουργήθηκε ή έταιρεία Μονσάντο και τή εργαστήρια έρευνών της, που πήραν σιγά-σιγά τή σημερινή τους ανάπτυξι. Στην άρχή του πολέμου, οι Άγγλοι φοβόντουσαν γεωμετρική άπόδοσι στή νησιά τους. Σε τέτοια περίπτωση, ύπρχε κίνδυνος νά πέσουν στή χέρια τόν έχθρο τεράστιες ποσότητες βενζίνης, άποθηκευμένες σέ παραλιακά μέρη. Άν τούς έβασαν φωτιά, για νά μη τής πάρουν οι Γερμανοί, θ'ά κινδύνευε σοβαρά ή ζωή χιλιάδων ανθρώπων. Οι χημικοί

ΕΡΩΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ

-Με τί μοιάζουν τά άσπρα μαλλιά;
-Με τόν άφρο που σκεπάζει τή θάλασσα ύστερα απ' τήν τρικυμία.
-Γιατί θ'ά ήταν προτιμώτερο τρία άδελφια νά παντρεύονταν τρείς άδελφές;
-Γιατί έτσι ένωμένοι θ'ά μπόρεσαν καλύτερα νά άμυνθούν στήν πάλεμη που θ'ά τούς έκανε ή πεθερά τους.
-Ποιά είναι τή δυνατότερο αίσθημα τής γυναίκας;
-Η ζήλεια.
-Γιατί ο πρώτος έρωτας δεν μπορεί νά κρατηθ μυστικός;
-Γιατί έχει τόσο καρά ώστε είναι άνάγκη νά ζεσθάσθ, αλλιώς θ'ά μ'ας πνίξθ.

της Μονσάντο έδωσαν τή πρόβλεψη: Έφτιασαν ένα είδος σπίντης, που μπόρεσε νά προστεθ στή βενζίνη, χωρίς ν' άλλάξθ ή όμη της ή ή μορφή της. Οι Άγγλοι θ'ά τήν έρριχναν τήν τελευταία στιγμή μέσα στή βενζίνη, όταν βόφταναν οι έχθροί. Οι Γερμανοί, άνόποτοι, θ'ά χρησιμοποιούσαν τήν καύσιμη αυτή ύλη για τή άεροπλάνα και τή τάνκς τους - όπως είχαν κάμει ήδη στή Γαλλία - με άποτέλεσμα... νά κολλήσουν και νά καταστραφούν τά μωτέρ τους! Εύτυχώς, δεν παρουσιάσθηκε άνάγκη νά χρησιμοποιηθ αυτό τή πολυτιμή "εφεύρημα".

Προϊόν επίσης των εργαστηρίων Μονσάντο ίσαν οι θώρακες από πλεγμένες ίνες γυαλιών και πλαστικές ούσιες, έλαστροί αλλά ισχυρότεροι απ' τά άτσάλι. Τέτοιοι θώρακες βάρους 10 άνώνων ίσαν ίκανοί νά σταματήσουν σφαίρες άποπολυβόλου. Χρησιμοποιήθηκαν σέ μιά κρή κλίμακα στην "Οκινάουα" - νά πρώτη φορά, έπειτα απ' τή Μεσσηνία... - θ'ά εύρισκαν δέ μεγάλη εφαρμογή αν γινόταν ή γενική επίθεση κατά τής κυρίως Ιαπωνίας.

Ας ίδουμε τώρα μερικά απ' τά ειρηνικά προϊόντα των εργαστηρίων Μονσάντο.

Τό "ερέσλουμ", ένα απ' τά πιο ένδιαφέροντα, είναι μία διαφανής πλαστική ύλη, που μπορεί νά γεμίσθ τής μικροσκοπικές κοιλότητες των λβών τού μαλλιού. Τό κοινό μαλλί, κατεργασμένο μ' αυτή τήν ούσια, δεν μπαίνει πιά με τή πλύσιμη, κι' έτσι οι φανέλλες, τά πουλόβερ κλπ. μπορούν νά πλένονται με ζεστό νερό μαζί μ' όλα τ' άλλα ρούχα. Έπειτα από 5 πλύσιμα, θ'ά έχουν μαζέψθ μόλις κατά 1½ τοίς έκαστο, ενώ άλλως μαζεύουν κατά 30% με τή πρώτη πλύσιμη.

Οι γυναίκες, που βρίσκουν τή μπελά τους με τή έσώρρουχα που γλυστίζουν στή σωμα τους και ξεφεύγουν από τήν κανονική τους θέσι, θ'ά χαρούν όταν μάθουν ότι τά όφθαλμα χάνουν στήν ένογλητική ιδιότητά, όταν έχουν άλειφθ με "ασούνη". Η ούσια αυτή, έφεύρεται από λεπτότατα Μονσάντο, άποτελείται από λεπτότατα διάροα άμμου, που δεν διακρίνονται διάρο με τή μάτι ή με τήν άφή και δεν διαλύονται με τή πλύσιμη. Όταν οι γυναίκες κάλτσες ύποστον τήν ίδια αυτή κατεργασία, δεν φεύγουν πιά οι πόνοι τους!

Τό "μέρλον" είναι μία πλαστική ούσια, είδος βενικιού τόσο λεπτό ώστε δεν γίνεται αντίληπτο. Μιά έπαλειψι μ' αυτό τή διπλασιάζει ή τριπλασιάζει τή "αωή" των διαφόρων όφασμάτων. Ίδιως είναι χρησιμώτατο για νά κάνει άνθεκτικότερες τής ποδιές των παιδιών, τής μπλούζες των εργατών, τά σεντόνια των ξενοδοχείων, κλπ.

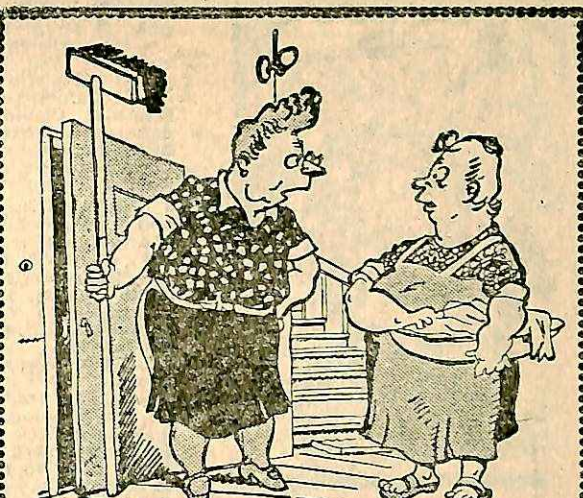
Έα θαυμάσιος άπομονωτικό όλικο, που μοιάζει σαν χιόνι, είναι πολύ ακριβό για οικιακές χρήσεις, αλλά θ'ά βοηθ πολλές έφευρημένες σέ άπομονώσεις ψυγείων, άεροπλάνων, ψυκτικών θαλάμων, κλπ. Χάρις σ' αυτό, τά καινούργια ψυγεία έχουν τόν ίδιο μέγεθος με τά προπολεμικά, αλλά χαρούν 40% περισσότερα τρέφειμα.

Ένα νέο σαπούνι δεν άφρίζει καθόλου, κι' όμως καθαρίζει κατά 40% περισσότερα απ' τά συνηθισμένα. Είναι διατεταγώς καταλληλό για τής αυτόματες μηχανές πλυνάδας.

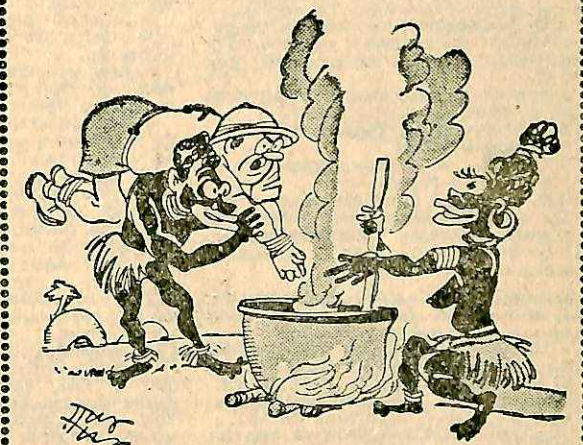
Τέλος, τή ισχυρότατο φάρμακο "1.080", που έξολοθρείνει τούς ποντικούς, όφείλεται κι' αυτό στή έργοστάσι Μονσάντο. Είναι άχρωμο, άοσμο, και 12 φορές ισχυρότερο από κάθε άλλο. Οι ποντικοί που θ'ά τόν φανέ, φοβούν πριν άπομακρυνθούν 1-2 μέτρα. Υπερλογισθ ότι 1-3 κίλα απ' αυτό άρκούν για νά έξοντώσουν όλα τά ποντικά μιάς μεγάλης πόλεως.

Ο καταρχόμενος θησαυρός

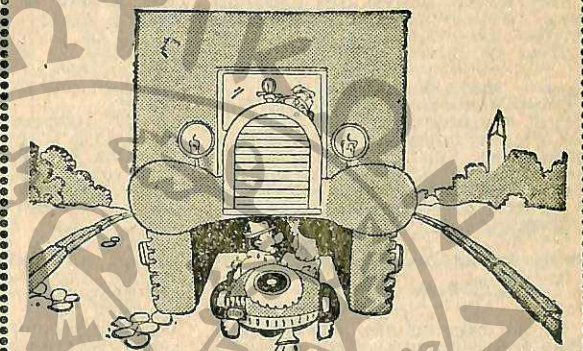
Ο πλοίαρχος Έντγαν Έρικσον, κυβερνήτης μιάς σκούνας, που έπρόκειτο νά ξεκινήσθ για νά επικήρησθ τήν άνέλκυση του θρυλικού θησαυρού του αυτοκράτορος των Άζτέκων Μοντεζούμα, έπεσε θάρνικά ένα δυνατό πυρετό, τήν παραμονή τής άναχώρησεσ απ' τή Μαΐαμ, και μετεφέρθη σέ κακή κατάσταση στή νοσοκομείο, όπου οι γιατροί είναι άνικανοί νά διαγνώσουν τήν άρρώστεια του. Οι τοπικές έφημερίδες γράφουν ότι πρόκειται για μία άκόμη έπιβεβαιωμένη του θρύλου τής κατάρας που συνοδεύει τή έπιασού του Μοντεζούμα. Σημειώνουν ότι ή ίδια άποστολή έπιβεβαιώθηκε έπτά φορές δέ τώρα ν' άρχισθ τή έργο της.

-Κυρία, θ'ά ξεσκονίσετε έσείς;
-Όχι, Μαρία, περιμένω τόν κύριο!...

-Πάλι κρέας καυμένο! Δεν φέρνεις και κανένα κολοκυθάκι!...

-Μπα! Για κύπτα, αγάπη μου! Ένα τούνηλι!...

Η ΤΥΧΗ...
-Και πάλι καρδιά!...

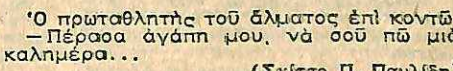

...και το πολυ ποιητης, ο αξιωματο-
κος της υπηρεσιας... **ΒΕΡΘΕΡΟΙ**

PIEP NTERO

να διασάξω, ένα φράσι μω-
στόρημα, εκπλυνόντας στον
κασιπέ, με το κεφάλι να
ἀκουμπισμένο στα γόνατα...
της καμπαριέρας! Η γυναικά
του καθόταν σ'ε μιά πολυθρό-
να, στην άλλη πλευρά του
τζακιού, και τὸν ἀκούγε να
φλυαυῖ με τὴν καμπαριέ-
ρα. Ἐνα βράδυ ὁμως, μὴ μπο-
ρώντας πιά ν' ἀντῆξει, ἀρ-
παξε τὴν καμπαριέρα ἀπ' τὸ
ζεῦρο καὶ τὴ διατάξε νὰ
ἐτοιμάσουν ἀμέσως τὸ μαχαλο-
τῆς καὶ νὰ φύγει. Ὁ ἀντράς
της ἔβλεπε τὸ κλάμμα. Βγῆ-

ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

(Σκίτσο Π. Παυλίδη)

• Ἡ μόδα τοῦ σιγῆμα
• ὅπως θὰ πότευε, κἀνέλα
• νικά στρώματα. Ἰσως α
• χαρακτηρῆ. Λέγεται δὲ
• γλιὰς συνήζαν νὰ σ
• τους, ὅτι ὁ Ἐδουάρδος
• μπράτσο τὴν εἰκόνα εἶ
• ἀγκυρᾶς, ὁ Γεώργιος Ε
• ὁ Γεώργιος Στ. ἔ
• παπποῦ του. Δὲν ἀπ
• αὐτὴ τὴν παράδοσι ἵ
• ποῦ διατηρεῖται ἀκόμ
• κρατικὸς κύκλους. Πο
• διαμαρτυρηθὲν κατὰ

Τώρα πιά οι στιγματισμοί μπορούν να εξαλειφθούν τελείως, χάρις σε μία μέθοδο που επινοήθηκε το 1933 ο Βερολινέζος δόκτωρ Κούσλερ. Ο επιστήμων αυτός ήταν ότι να ναι γιατρός του ναυτικού κι' είχε στιγματισθεί άσθονα. Άργότερα όμως έρωστηθηκε μία κοπέλλα, η οποία, βλέποντας στο χέρι του ένα στιγματισμό γέλασε ειρωνικά για 'τους άνοητους, που μαρκάρουνται έτσι σαν τα πρόβατα'. Πειραγμένος βαθιά στο φιλότιμό, ο έρωστημένος ριχόθηκε με τα μούτρα σε έρευνες και πειράματα, κι' έπειτα από έξι μήνες προσπαθειών βρήκε επί τέλους τόν τρόπο της εξαλειψως των στιγματισμών. Μόνον τότε τα φανέρωσε όλα στην ασημέννη του. Κι' εκείνη, συγκινημένη απ' την τόσο αγάπη του, δέχθηκε να γίνει γυναίκα του. Μετά το γάμο του, ο Κούσλερ παρατήθηκε απ' το ναυτικό κι' εγκαταστάθηκε στο Βερολίνο, όπου πλούτισε μέσα σε λίγα χρόνια ως ειδικός 'ἀποστιγματιστής'.

★ Δὲν ὑπάρχει τίποτα πρὸ ἀνυ-
πόφορο ἀπὸ ἑνα ἠθικολόγο δε-
σποχτῶ χρονῶν, κι' ἑνα ἐβδο-

Το κουδουνάκι του νεκρού

Διήγημα φρίκης

Την Ιστορία που θα σας διηγηθώ την θυμάται ακόμη οι κάτοικοι του μικρού χωριού Γκοιέμπε, στη νότια Ισπανία, μ' όλο που έχουν περάσει πολλά χρόνια από τότε.

Η Ρακέλε ήταν μία όμορφη νέα αγόρα που το Γκοιέμπε Γκοιέμπε και είχαν αρραβωνιάσει μαζί, προτού εκείνος να φύγει για τη Χαβάνα.

Μα από τότε είχαν περάσει οκτώ δολοκλήρα χρόνια, χωρίς ο αγαπημένος της να δώσει σημεία ζωής κι η Ρακέλε, που ήταν πολύ στωική, είχαν αναγκασθεί στο τέλος να παντρευτεί ένα πλούσιο γέρο, το Λασάλα, που πλησίαζε τότε τα εξήντα.

Στο σπίτι του Λασάλα έμενε και η μητέρα του. Ήταν μία γριά γκρινιάρη και μοχθήτρια, που δεν χώνευε καθόλου τη νύφη της.

Πέρασε έτσι ένας ακόμα χρόνος. Καί, ξαφνικά, ο Γκοιέμπε γύρισε από τη Χαβάνα.

Ένα βράδυ, την ώρα που η Ρακέλε περπατούσε μέσα στον κήπο, πλησίασε σίγα στον φράχτη και της μίλησε. Με δάκρυα στα μάτια, την παρακαλούσε ν' αφήσει τον άνδρα της και να φύγουν μαζί. Οι λυγμοί έκαναν το στήθος της νέας να φουσκώνει. Μα η απάντησή της ήταν άρνητική. «Πρέπει να υποταχθώ στη μοίρα τους, του έλεπε. Το καθήκον της ήταν να μείνει κοντά στο Λασάλα.

Εκείνη τη στιγμή, ο γέρος γύρισε στο σπίτι του και ακούγοντας τα συγφιρολόγια των δύο νέων πλησίασε στο φράχτη.

Δεν μπορούσε ν' ακούσει τί λέγανε, μα ούτε και τον ένδιεφερε. Είχε αναγνωρίσει τον Γκοιέμπε κι' έδωσε τώρα τη Ρακέλε να κουνιέται μαζί του. Το αίμα ανέθηκε αμέσως στο κεφάλι του και, χωρίς να καταλάβει τί έκανε, σήκωσε τη μαγκούρα του και όρμησε έναντιον τους, αφήνοντας μία τρομερή βλαστήμια.

Μα, έπειτα από ένα βήμα, σωριάστηκε κιόλας νεκρός. Γιατί ο Λασάλα ήταν καρδιακός κι η μεγάλη συγκίνησης τον είχε σκοτώσει.

Οι δυο έρασαν χωρίσθηκαν τρομαγμένοι.

Την άλλη μέρα, έγινε η κηδεία του Λασάλα. Δεν τόν έθαψαν όμως. Γιατί ο νόμος ήταν αυστηρός, όταν ένας άνθρωπος πέθαινε ξαφνικά, χωρίς να προηγηθεί ασθένεια ή κάποιο άλλο γεγονός που να δικαιολογεί το θάνατό του.

Τόν έθαζαν τότε σ' έναν ειδικό θάλαμο του νεκροταφείου κι' άφηναν το φέρετρό ξεσκεπαστό. Έδεναν κατόπιν τα χέρια του μ' ένα σπάγγο, που η άλλη άκρη του ήταν περασμένη σ' ένα κουδουνάκι.

Έτσι, αν ο άνθρωπος που βρισκόταν στο φέρετρο είχε πάθει νεκροφάνεια και συνέβαινε να κινήσει και την παραμικρότερη κίνηση, το κουδουνάκι χτυπούσε αμέσως και ειδοποιούσε το φύλακα, που έμενε στο διπλανό δωμάτιο.

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ ΤΟΥ ΑΝΝΑΜ

— Έκατο άνθρωποι εκατό γλώσσες.

— Όποιος αγοράζει σύννεφα, πουλάει άνεμο.

— Γνωρίζουμε τον άνθρωπο και τη μορφή του. Άλλα ποιος ξέρει την καρδιά του;

— Όταν κάποιος καμιά κακή πράξη, μην κατηγορείς τον ουρανό. Όταν παραπατάς μην αιτιάσαι τη γη.

— Καλλίτερα να τρώει κανείς καλαμπόκι ζερό και να είναι το σπίτι του γεμάτο από τους δικούς του, παρά να είναι πλούσιος και να είναι μοναχός.

— Τους ανθρώπους που ξέρουμε, τους σεβόμαστε για την αρετή τους. Τους ανθρώπους, που δεν ξέρουμε, τους σεβόμαστε από τα ρούχα που φορούν.

— Στην μακρινή πορεία δοκιμάζονται τα πόδια των αλόγων.

Φύλακας του νεκροταφείου ήταν τότε ο πατέρας του Γκοιέμπε Γιανάνγκελος Γκοιέμπε. Ο νέος, γυρίζοντας από τη Χαβάνα, είχε μείνει μαζί του.

Τη δεύτερη ημέρα, ο Γιανάνγκελος είχε φύγει από το σπίτι του για να πάει στη γειτονική πόλη. Ο Γκοιέμπε θά τον αναπλήρωνε όσο θα έλειπε.

Ξαφνικά, μόλις νύχτωσε, άκουσε να χτυπούν την πόρτα.

Ήταν η Ρακέλε.

Η μητέρα του Λασάλα την είχε δώσει από το σπίτι. Και η δυστυχισμένη, αφού περιπλανήθηκε αρκετή ώρα στους δρόμους, αποφάσισε στο τέλος να ζητήσει την προστασία του Γκοιέμπε. Εκείνος θα της εύρισκε μία γωνιά για να κοιμηθεί. Την άλλη μέρα θα έβλεπε τί θα έκανε.

Ο Γκοιέμπε την έφριξε με συγκίνηση στην άγκαλιά του. Για μία στιγμή, ξέχασαν και οι δύο πώς βρισκόταν πλάι στο νεκρό. «Άλλωστε, μήπως ήταν υπεύθυνοι για το θάνατό του;» Η αγάπη ξεναμιλούσε τώρα μέσα στην καρδιά τους. «Θα έφταναν για τη Χαβάνα... Καί θα γνώριζαν κι' αυτοί την ευτυχία, που δεν την είχαν νιώσει ως τότε...»

Έξω, είχαν αρχίσει να πέφτουν χονδρές σταγόνες βροχής. Και, σε λίγο, ένα μανιασμένο φύσημα ανέμου τράνταξε όλο το σπίτι.

Εκείνη τη στιγμή, το κουδουνάκι άρχισε να χτυπάει ξαφνα στο διπλανό δωμάτιο.

— Αναστήθηκε! φώναξε η Ρακέλε, που τα μάτια της φανέρωναν έναν ανέλπτο τρομό.

Ο Γκοιέμπε προσπάθησε να την καθησυχάσει. Ήταν ο άνεμος, της έλεπε, που έκανε το κουδουνάκι να χτυπάει. Ο Λασάλα ήταν πεθαμένος και δεν μπορούσε ν' αναστήθει.

Ο άνεμος δυνάμωνε ολοένα και το κουδουνάκι χτυπούσε αδιάκοπα τώρα.

Η Ρακέλε είχε κουλουριασθεί πλάι στον Γκοιέμπε και τα μπράτσα της σφιγγόνταν γύρω από το λαιμό του. Καί, σε κάθε χτύπημα του κουδουνιού, το σφιγμένο χέρι γινόταν πιο δυνατό.

— Ρακέλε... με πνίγει... δεν το καταλαβαίνεις αυτό; της φώναξε ο Γκοιέμπε.

Μα η δυστυχισμένη δεν άκουγε πια τη φωνή του. Όλη της η προσοχή είχε συγκεντρωθεί στα χτυπήματα του κουδουνιού.

— Αναστήθηκε! φώναξε κάθε τόσο. Νάτος!... Έρχεται!

Ξαφνικά, ένα δυνατό φύσημα έσπυσε τη μικρή λάμπα κι' έκανε πιο δυνατά τα χτυπήματα του κουδουνιού.

Μέσα στο σκοτάδι που απλώθηκε δολοφονικά, η Ρακέλε άφησε μία άγρια κραυγή.

Τα χέρια της ξεσφίχθηκαν από το λαιμό του Γκοιέμπε κι' η νεαρή γυναίκα άρχισε να τρέχει μέσα στο δωμάτιο, ζητώντας ένα μέσον για να άμυνθεί.

Ένας σιδερένιος λουστός βρέθηκε μπροστά της. Τόν άρπαξε με όρημ στα χέρια της...

Ο Γκοιέμπε έτρεπε πίσω της, προσπαθώντας να την ησυχάσει.

— Νάτος! φώναξε η Ρακέλε. Έρχεται! Βλέπω τα μάτια του να γυαλίζουν μέσα στο σκοτάδι...

★

Την άλλη μέρα, ο Γιανάνγκελος Γκοιέμπε γύρισε από την πολιτεία.

Όταν μπήκε μέσα στο σπίτι του, αντίκρισε ένα φοβερό θέαμα.

Έναν άνθρωπο ήταν εξαπλωμένος στο πάτωμα, με άνοιγμα στο κεφάλι στα δύο. Ήταν ο Γκοιέμπε.

Στο βάθος του δωματίου έστεκε η Ρακέλε, κρατώντας ένα ματωμένο λουστό στα χέρια της. Τα μαλλιά της είχαν άσπρισει ξαφνικά και τα μάτια της κύταζαν τρομαγμένα...

— Νάτος! φώναζε, Νάτος! Αναστήθηκε!

Κι' ωστόσο, ο νεκρός κοιμόταν ήσυχα στο διπλανό δωμάτιο τον αιώριο ύπνο του...

Η δυστυχισμένη Ρακέλε πάθανε λίγο καιρό αργότερα στο φρενοκομείο, χωρίς να καταλάβει ποτέ πώς είχε σκοτώσει με τα ίδια της τα χέρια τον αγαπημένο της Γκοιέμπε...

Η ΠΟΛΥΓΑΜΙΑ στη Γερμανία

Τρομακτική έλλειψις ανδρών

Με την έλλειψη ανδρών που μαστίζει τη Γερμανία, πολλαπλασιάζονται οι περιπτώσεις πολυγαμίας. Πως μπορεί άλλωστε να συμβεί διαφορετικά, έφ' όσον, κατά τις πιο πρόσφατες στατιστικές, αναλογούν 18 γυναίκες σε 10 άνδρες. Πρέπει δε να σημειωθεί ότι οι αριθμοί αυτοί δεν δείχνουν την πραγματική κατάσταση, γιατί ανταποκρίνονται στο φύλο των Γερμανών, όχι και στην ηλικία τους. Ενώ όμως κάτ' απ' τα 16 χρόνια και πάνω απ' τα 60 υπάρχουν ίσοι περίπου άντρες και γυναίκες, στους νέους μεταξύ 19 και 22 ετών — δηλαδή σε μία αποφασιστική ηλικία για την έκδοση μζύου — η σχέση είναι 5 άνδρες με 1 γυναίκα. Μ' άλλα λόγια, σε κάθε 5 κορίτσια, τα 4 πρέπει να το πάρουν απόφαση ότι θα μείνουν ανύπαντρα ή ότι θα μοιραστούν το σύζυγό τους με μίαν άλλη. Έμπρός σ' αυτό το δίλημμα, πολλές Γερμανίδες προτίμησαν τη δεύτερη λύση.

Άλλες πάλι εφαρμόζουν τη «συναδέλφωση» με τους Συμμάχους! Σύμφωνα με μία ανεπίσημη αλλά αξιόπιστη στατιστική, τα 78% των στρατιωτών των Συμμάχων δυνάμεων έχουν βρει προσωρινές συζύγους, οπαδούς της «συναδέλφωσης». Μόνον οι φανατικοί Ναζίδες — που αποτελούν σήμερα μία μικρή μειονότητα — βλέπουν με κακό μάτι τις συμπατριώσες τους που συνδέονται με στρατιώτες Άγγλους, Αμερικανούς, Γάλλους και Ρώσους, και δημιουργούν κόμπους και επεισόδια εις βάρος τους. Οι υπόλοιποι Γερμανοί ανέχονται αυτή την κατάσταση, όχι από πνευματική συναδέλφωση, αλλά γιατί τη θεωρούν φυσική έφ' όσον τα κορίτσια υπερπληνάζουν. Στο Βερολίνο μόνον, υπάρχει ένα πλεόνασμα 700.000 γυναικών!

Ένας ξένος δημοσιογράφος θέλησε να κάνει μία μικρή έρευνα σχετικά με τα κοινωνικά αυτά φαινόμενα της σημερινής Γερμανίας. Ρώτησε λοιπόν ένα πάστορα διαμαρτυρόμενο, ένα καθολικό κληρικό, έναν ανώτερο υπάλληλο και δυο καθηγντές.

Ο πάστορ είχε τη γνώμη ότι η ήθική του γερμανικού λαού κλονίσθηκε σοβαρά απ' τον πόλεμο.

— Στο περιωρισμένο πλαίσιο των ετοιμικών μου παρατηρήσεων, πρόσθεσε, έχω σημειώσει πολλές περιπτώσεις πολυγαμίας. Γνωρίσα ιδίως ένα «άντρογγο» αποτελούμενο από τρεις νέες γυναίκες κι' έναν άντρα. Το περίεργο δε είναι ότι και οι τρεις ήταν ευχαριστισμένες απ' αυτή την κατάσταση. Η Έκκλησία κάνει ότι μπορεί για ν' αντιμετώπισει το πρόβλημα και να έμποδισι τους αντικανονικούς αυτούς γάμους. Παρετήρησα όμως ότι πολλές γυναίκες ενδιαφέρονται περισσότερο για τις άμεσες ικανοποιήσεις της σημερινής ζωής, παρά για την αύριανή σωτηρία της ψυχής τους!

Ο καθολικός κληρικός θεωρεί την πολυγαμία ως μία όψιμη εκδήλωση της σεξουαλικής ασυμφορίας, που είχε φτάσει σε άνημπορική διαστάσεις επί ναζιστικού καθεστώτος. Γι' αυτόν, το πρόβλημα συνδέεται στενά με το έμπρομα του έρωτος, που ακμάζει σήμερα σ' όλη τη χώρα. Οι αιδοιοδρομικοί στασιμ πρό πάντων έχουν γίνει...

— Στο άγαρικό έρωτος, Ο κληρικός φρονεί ότι οι πολιτικές κι' οι στρατιωτικές άρχες θάπρεπε να παλέψουν με την πληγή αυτή της σημερινής Γερμανίας, με περισσότερη ενεργητικότητα από κάθε άλλη φορά.

(Πως είναι δυνατόν να καταπολεμηθεί αποτελεσματικά η διασπορά σε μία χώρα όπου η ημερησία ποσότης τροφής φθάνει μόλις τις 1.275 θερμίδες; δήλωσε ο ανώτερος υπάλληλος, ο οποίος και διασφά κίνουν πάντοτε συντηρητικά... Όσο για την πολυγαμία, δεν μπορεί ν' αρνηθεί κανείς ότι έκανε την ευφάνη τη στη Γερμανία. Τα πρόνιατα όμως αυτά περιορίζονται μέσα στους τέσσερες τοίχους της ιδιωτικής ζωής, κι' έτσι οι πρακτικές άρχες δεν μπορούν να επέμβουν. Πάντως η πολυγαμία δεν είναι νόμιμη, ούτε και πρόκειται να νομιμοποιηθεί).

Κατά τους καθηγντές, μόνον ο χρόνος μπορεί να λύση το πρόβλημα που δημιουργήσε η αριθμητική ανισορροπία των δύο φύλων. Η Γερμανία έχασε στον πόλεμο 5 εκατομμύρια άνδρες, και πολλά εκατομμύρια στρατιώτες είναι τώρα αιχμάλωτοι. Ισχυρίζεται λοιπόν γυναικές φρενίλως να ζήσουν σαν καλόγριες ή να δεχθούν τον ελεύθερο έρωτα είτε την πολυγαμία!

Πρέπει να περάσουν πολλά χρόνια. Α μάλλον πολλές γενεές, για ν' αποκατασταθεί σιγά-σιγά η ισορροπία. Εν τώ μεταξύ, θα είναι δύσκολο ν' αντιταχθεί κανείς στους νόμους της φύσεως, που οδηγούν αναγκαστικά τις σημερινές Γερμανίδες στην πολυγαμία. Η ήθικολογία δεν θα άφελουσε σε τίποτε. Το ουσιώδες είναι να δώσουν στη Γερμανία όσο το δυνατόν περισσότερα παιδιά, νόμιμα ή νόθα, για να αναπληρώσουν τις απώλειες. Κι' η αλήθεια είναι ότι οι Γερμανίδες κάνουν ό,τι μπορούν για ν' αυξήσουν τον αριθμό των γεννήσεων στη χώρα τους!...

Σ. ΚΙΛΕΥ

ΕΚΘΡΟΝΙΣΘΗΚΕ τὸ «σέξ - άππλ»

Οι έρευνες του Ίνστιτούτου Γκάλλοπ

Τὸ περίφημο «σέξ - άππλ» εκθρονίσθηκε, καταργήθηκε κι' αντικαταστάθηκε με τὸ «σέξ - άππλ», δηλαδή τὴ λατρεία τῆς ιδανικῆς εικόνας τοῦ εαυτοῦ μας, πού τὴν ἀντιπροσωπεύει ὁ ἥθοιός ἡ βεντέττα τῆς προτιμῆσές μας.

Τὸ σύστημα τῆς βολιδοσκοπῆσας τῆς κοινῆς γνώμης με δημοψήφισμα, πού ἐφαρμόζεται ἀπ' τὸ ἀμερικανικὸ Ἰνστιτούτο Γκάλλοπ, ἀπεκάλυψε ἕνα γεγονός ἐντελῶς ἀπροσδόκητο: Ἡ δεσποινὶς δὲν πηγαίνει στὸν κινηματογράφου γιὰ νὰ θαυμάσει τὸν ἥρωα τῶν δεινῶν τῆς, οὔτε κι' ἡ κυρία γιὰ νὰ παρηγορηθεῖ γιὰ τὸν συνήθη στὴ ζωῆς τῆς. Ὁ κύριος δὲν ἐπιχειρεῖ νὰ ἐκναδῇ στὰ φιλμ τῆς γυναῖκάς πού ἀνέπησε ἡ ἐπιθυμία. Ὁ χι! Καθένας ἀπ' αὐτοὺς ὁλοῦς πηγαίνει νὰ ἴσῃ στὴν ὁδὸν τὸν εαυτοῦ του.

Κάθε ἄνθρωπος ἔχει συνείδηση τῆς προσωπικότητός του, φυσικῆς καὶ ψυχικῆς — ἀδιάφορο ἂν ἀπατάται κάποτε... Βρίσκει λοιπὸν ὅτι ὁ ἄς ἡ Β καλλιτέχνης τῆς ὁδῆς ἐνσαρκώνει τὴν ἰδέα πού ἔχει γιὰ τὸν εαυτοῦ του, βελτιωμένη βέβαια. Βλέποντας τὸν στὸ πανί, νομίζει πὼς βλέπει τὸν εαυτοῦ του, τὴν ἑκφράση του, τὴν συμπεριφορά πού ὁ ἀκολουθεῖ σὲ κάθε περίπτωσι, ἂν ἦταν σὴ θέσι τοῦ ἥθοιού. Καὶ τὸν εὐγνωμονεῖ γι' αὐτό. Ἀφομωώνεται μαζί του, ζῇ ἐπὶ 2 ὥρες τὶς ἐλπίδες καὶ τὰ δεινὰ του πραγματοποιημένα.

Ἰδού γιὰ τὸ στατιστικὸς τοῦ Γκάλλοπ ἀπέδειξαν ὅτι τὰ 78% τῶν θελικῶν ἡθοίων τοῦ κινηματογράφου ἔχουν περισσότερη θαυμάστριες παρά θαυμαστάς. Ἐξαιρουμένης μερικῆς ἀνεγνωρίσιμης «μοιραίας», ὅπως ἡ Τζορτζ Λάμπερ, πού ἐνδιαφέρουν ἀκόμη τοὺς ἄνδρες. Σημειώτεον ὅτι οἱ έρευνες τοῦ Ἰνστιτούτου Γκάλλοπ ἀπεκάλυψαν ὅτι ὅλες τὶς ηλικίες, σ' ὅλες τὶς κοινωνικὲς τάξεις, σ' ὅλα τὰ ἐπαγγέλματα, Γίνονται σὲ 100 περίπου πόλεις μεγάλες καὶ μικρές, ἀκόμη καὶ σὲ χωριά με 500 κατοίκους. Οἱ έρευνες τοῦ Ἰνστιτούτου καταδεικνύουν συστηματικὸ ἐρωτηματολόγιό καὶ τὸ ὑποβόλουν σὲ πρόσωπα πού ἀποτελοῦν τὴν κανονικὴ μέση σύνθεσι τῆς κοινῆς γνώμης. Προκειμένου γιὰ ζητήματα τοῦ κινηματογράφου, ἔχουν ὅπ' ἄρει ὅτι οἱ περισσότεροι θεατὰ εἰνὲς νέοι 18-30 ἐτῶν, πού ἀνήκουν κατὰ 51% στὸ ἀνδρικό φύλον. Δευτέρου μικρότερη κατηγορία αποτελοῦν οἱ ἄνω τῶν 30 ἐτῶν, τρίτη οἱ ἐφηβοὶ 12-18 ἐτῶν καὶ τετάρτη τὰ παιδιὰ 8-12 ἐτῶν.

Ρωτώντας αὐτὲς τὶς διάφορες κατηγορίες, οἱ έρευνες ἐκκαλύπτουν ὅτι οἱ κοπέλλες λατρεύουν τὴν Ντίαναν Ντάρμπιν ἢ τὴν Τζόντυ Γκάλφιν κι' ὅτι προτιμοῦν τὶς ἑρωτικές κομωδίες καὶ τὶς ἑρωτικὲς ἱστορίες. Οἱ νέοι ψήφισαν γιὰ τὸν Σπένσερ Τρέισν, τὸν Γκάρο Κούπερ ἢ τὸν Κάρου Γκράντ κι' ἐξέδηλσαν προτίμησι γιὰ τὰ περιπετειώδη ἢ τὰ κομικά έργα. Ἡ ἐλαφρόμυαλὴ μπερὰ πιστεύει ὅτι εἶναι ἀκόμη νέος, βλέποντας τὴν Ντανιέλ Νταριέ, ἐνῶ ἡ σοβαρότερη ἀλλὰ αίσθηματικὴ πάντοτε γυναίκα ἐνθουσιάζεται με

μελοδραματικὲς ὑποθέσεις πού καταλήγουν στὸ γάμο. Τέλος, κάθε ζωηρὸς νεαρὸς νομίζει πὼς ἀναγνωρίζει τὸν εαυτοῦ του στὸν Μίκυ Ροῦνέι.

Οἱ έρευνες αὐτὲς τοῦ Ἰνστιτούτου Γκάλλοπ ἔχουν ἕνα πρακτικὸ σκοπὸ: νὰ ὑποδείξουν με θετικότητα στοὺς παραγωγούς τῶν φιλμ ποιὲς καμπύλες τὴν ὁποία μελετοῦν κατόπιν οἱ εἰδικοί καὶ βγάζουν τὰ συμπεράσματά τους.

Ἡ πρωτοτυπία τοῦ συστήματος εἶναι ὅτι προλέπει κατὰ τὴν πού δὲν ὑπάρχει ἀκόμη, δηλαδή τὴν ἐπιτυχία ἑνὸς φιλμ πού δὲν ἔχει ἀρχίσει, καὶ τὰ κέρδη πού θ' ἀφίσσ.

Μία παλιὰ δόξα τῆς ὁδῆς

Οἱ παλαιότεροι κινηματογράφοι ἂν θυμόνται ἀσφαλῶς τὴν Ἀλιαν Γκός, πού θριάμβευε ἄλλοτε στὸ «φωδὸ» κινηματογράφου. Μία ἀπ' τὶς μεγαλύτερες ἐπιτυχίες τῆς ὁδῆς τὸ «Σπασμένο Κρίνο» τοῦ Γκρίφφιθ. Τώρα λοιπὸν ἡ παλιὰ αὐτὴ δόξα τῆς ὁδῆς πρὸκειται νὰ παῖσι τὴν Βοστώνη τὸ ρόλο τῆς Ρωζάνης στὸ θεατρικὸ ἔργον «Συρανὸν ντὲ Μπερκεράκι».

ΜΙΣΕΛ ΜΟΡΓΚΑΝ

Μία τρισευτυχισμένη βεντέττα

Τὸ ἀληθινὸ ὄνομα τῆς Μισέλ Μοργκάν εἶναι Σιμόν Ρουσσέλ. Γεννήθηκε στὸ Νειγύ τῆς Γαλλίας. Ὁ πατέρας τῆς ἦταν ὁ πάλαι ποτὲ ἐξαγωγικὸς ἐμπορίου κι' εἶχε ἐκτός ἀπ' τὴ Σιμόν, ἄλλα τρία μικρότερα παιδιά.

Τραφερὴ κι' εὐαίσθητη, ἡ μικρὴ Σιμόν ἦταν ἡ πιο ἀγαπημένη καὶ καίριος ἐνθουσιάζον ὁικονομεία τῆς. Στὸ σχολεῖο τῆς, ἔδειχνε ἰδιαίτερη κλίση στὴν ἱκονογραφία, στὰ γαλλικά, στὴ φιλολογία καὶ στὴ γυμναστική. Σ' ὅλα τὰ ἄλλα μαθήματα... ἐπαίρνε μὲνδενικά! Τὰ ἀγγλικά δὲν τῆς ἄρσαν καθόλου — κι' ὁμως σήμερα τὰ μιλεῖ στὴν ἐνῆ- λεια, δίχως τὴν παραμικρὴ ξενικὴ προφορά.

Πρὸ πάντων τὴν ἐνθουσιάζαν τὰ θεατρικὰ ἔργα. Τὰ παραμυθία πού διάβαζε κι' οἱ κινήματα λυγνόν. Καθὼς ἡ ἀναχωρία τῆς συνέπεσε με τὸν Ζάν Γκαμπριέλ, διεδόθη ὅτι ἐπρόκειτο νὰ παντρευθοῦν. Ἀλλὰ ἡ Μισέλ βεβαίως ὅτι κανεὶς ἀπ' τοὺς δύο τους δὲν ἔκαμε ποτὲ τέτοιο σκέφι.

Πέρασε τὸν πρῶτο καιρὸ τῆς διαμονῆς τῆς στὸ Χόλλυγουντ με ἐπισκέψεις τῶν στούντιο. Τῆς φαινόταν ὅλα τόσο καινούρια, τόσο διαφορετικά! Παντοῦ εὐρίσκεθερμὴ ὑποδοχή. Συγκρόνως μύθαινε ἀγγλικά. Τῆς κρειάσθηκε ἕνα ἑτος, με καθημερινὰ καθήκοντα 3-4 ὥρων καὶ με ἀτελείωτες υπερέτες κάθε εἶδους, γιὰ νὰ τελειοποιήσῃ αὐτὴ τὴν γλῶσσα.

Ἐπειτα σχετίσθηκε με τὸν ἥθοιο Οὐίλλιαμ Μάρσαλ. Ἡ φιλία τους πῆρε γρήγορα τρυφερὴ μορφή καὶ μετὰ 7-8 μῆνες παντρεύθηκαν, στὶς 15 Σεπτεμβρίου 1942.

Ο γάμος τους εἶναι με μεγάλη ἀπλότητα, τόσο στὴν καθολικὴ ἐκκλησία ὅσο καὶ στὴν προτεσταντική — γιὰ τὸ γαμπρὸς ἦταν προτεστάντης — καὶ τελείωσε μ' ἕνα φαίδρο «κοκταίλ - πάρτυ».

Ἡ ὁικονομία τῆς Μισέλ ἔμεινε ἐνθουσιάζον ἀπὸ τὴν ἐλβετικὴ ἐφημερίδα. Στις 13 Σεπτεμβρίου 1944, ἔφθε στὸν κόσμο ὁ Μικαὲλ Μάρσαλ, ἕνα χαριτωμένο ἀγόρακι, πού μοιάζει πολὺ τὸν πατέρα του, ἔχει ὁμως τὰ μάτια καὶ τὸ καλλιτεχνικὸ ὄνομα τῆς μητέρας του. Τὸ παιδί τῆς κι' ὁ ἀντρας τῆς ἐξασφαλίζουν τὴν εὐτυχία τῆς Μισέλ.

Όσο κι' ἂν προσπάθησαν στὸ Χόλλυγουντ ν' ἀλλάξουν τὴν προσωπικότητά τῆς, αὐτὴ ἀντίστανε κι' ἔμεινε πιστὴ στὸν εαυτοῦ τῆς. Στὸ καινούριο τῆς φιλμ «Ποιμενικὴ Συμφωνία» θὰ εἶναι πάντα ἡ Μισέλ Μοργκάν, ὅπως τῆς γνωρίζουμε. Γι' αὐτὸ μπορούμε νὰ πούμε καὶ γιὰ τὸ φιλμ «Ματωμένο ἀνάπη», πού γύρισε μεταπολεμικῶς στὴ Γαλλία.

Ἡ ζωὴ τῆς ἔχει προσφέρει ὅτι ἐνέπνευσε. Ἐκεῖ ὥστόσο ἀκόμη ἕνα πόθο ἀνεπλήρωτο: Νὰ γυρίσῃ ἕνα πολὺ δραματικὸ καὶ δυνατό φιλμ μαζί με τὸ σύζυγό τῆς.

Κινηματογραφικὰ νέο

★Επιστρέφοντας στὸ Χόλλυγουντ ὁ Μίκυ Ροῦνέι σκοπεύει νὰ σκηνοθετήσῃ ὁ ἴδιος μιά ταινία στὴν ὁποία θὰ πρωταγωνιστῇ καὶ τῆς ὁποίας θὰ ἔχη γράψῃ καὶ τὸ σενάριο, σὺν νὰ ἔμεινε σκοπεύει νὰ γίνῃ ἕνας νέος Σασά Γκιτρί.

★Πατέρας ἦδη ἑνὸς ἀγοριοῦ τὸ ὁποῖο εἶχε ὀνομάσει Ντάβιντ-Πάττον, ἐκδηλώνοντας ἔτσι τὸν θαυμασμὸ του πρὸς τὸν μεγάλο στρατάρχη, ο Τζὼν Γκάρφιλντ, ἀνέγγειλε πρὸ ἡμερῶν τὴν γέννησι καὶ μίας κόρης.

★Υστερὰ ἀπὸ ἕνα μακροχρόνιο ταξίδι τοῦ μέλιτος στὸ Νέο Μεξικό μαζί με τὸν νέο τῆς σύζυγο Οὐίλλιαμ Γκράντ Σέρου, ἡ Μπέττυ Νταίβις ξαναγύρισε στὸ Χόλλυγουντ.

★Ἡ Γαλλία ἀπόκτησε νέα τελείως συγχρονισμένα κινηματογραφικὰ στούντιο. Τὰ στούντιο αὐτὰ βρισκονται κοντὰ στὸ Μπορντώ καὶ ἐπωνομάσθηκαν «Στούντιο τῆς ἀργυρᾶς ἀκτῆς». Θὰ ἐγκαινιάσθουν ἀπὸ τὸν Κουζινέ, ὁ ὁποῖος πρόκειται νὰ μεταφέρῃ στὸν κινηματογράφου τὴν μεγάλη ἐπιτυχία τοῦ Λά Μισοντιέρ «Υμέναιος», με πρωταγωνίστρια τὴν Γκαμπύ Μορλαί.

★Ὁ ἀμερικανικὸς κινηματογράφος ἀποφάσισε ν' ἀσχοληθῇ καὶ πάλι με τὸν Βίκτωρα Οὐγκό, καὶ τὸ Χόλλυγουντ μᾶς ἀναγγέλλει 1) Μία βιογραφία τοῦ μεγάλου Γάλλου ποιητοῦ καὶ μυθιστοριογράφου καὶ 2) μιά νέα ἐκδοσι τῶν «Αθλητών».

★Ὁ περίφημος Γάλλος σκηνοθέτης Ρενέ Κλαίρ ἐγκαταλείπει ὁριστικὰ τὸ Χόλλυγουντ καὶ ἐπιστρέφει στὴν πατρίδα του μέσω Νέας Ὑόρκης. Πρόκειται δὲ ἐντός τοῦ Ἰουνίου ν' ἀρχίσῃ στὰ γαλλικὰ στούντιο τὸ γύρισμα μίας μεγάλης ταινίας.

Εἶχε πιά χρυσὴ βεντέττα τῆς ὁδῆς. Ἡ ἐπιτυχία ὁμως σ' οἱ ἐπαίνοι δὲν τὴν ἐμέθυσαν. Μὲ μιά λογικὴ ἀπίστευσι γιὰ τὴν ηλικία τῆς, φρόντισε νὰ διαλέγῃ τὴν δόξα τῆς, νὰ μὴν παῖσι διδασκίται. Καὶ τὸ μέλλον ἀπέδειξε ὅτι πέτυχε περίφημα στὴν ἐπιλογὴ τῆς.

Ψηλὴ, λεπτή, με γλυκὰ γκριζόχρωνα μάτια καὶ με ξανθὰ μαλλιά, λαοσάφης ἕνα καινούριο «τύπο» ἡθοιοῦ. Ὁ δεύτερος ρόλος τῆς ἦταν στὸ φιλμ «Θυελλα», με τὸ Σαρλ Μουαγιέ.

Ἡ ἀνακωχὴ τῆς Γαλλίας, τὸν Ἰούλιου τοῦ 1940, τὴ βρῆκε στὴν Κιαντ' Ἀκτῆ, ὅπου γύριζε μιά ταινία. Μὴ θέλοντας πιά νὰ μείνῃ στὴ γερμανοκρατομένη πατρίδα τῆς, δέχθηκε ἕνα συμβόλαιο τῆς ἐταιρείας «Ρ.Κ.Ο.» κι' ἔφυγε γιὰ τὸ Χόλλυγουντ.

Καθὼς ἡ ἀναχωρία τῆς συνέπεσε με τὸν Ζάν Γκαμπριέλ, διεδόθη ὅτι ἐπρόκειτο νὰ παντρευθοῦν. Ἀλλὰ ἡ Μισέλ βεβαίως ὅτι κανεὶς ἀπ' τοὺς δύο τους δὲν ἔκαμε ποτὲ τέτοιο σκέφι.

Πέρασε τὸν πρῶτο καιρὸ τῆς διαμονῆς τῆς στὸ Χόλλυγουντ με ἐπισκέψεις τῶν στούντιο. Τῆς φαι

ΟΙ ΕΚΤΕΛΕΣΕΙΣ στὴν Περσία

Τόσο στὴν Τουρκία όσο καὶ στὴν Περσία, ὁ συνθηθεώτερος τρόπος μαρτυρικοῦ θανάτου πῶς ἄλλοτε ὁ «ἀνασκολοπισμός». Νὰ πῶς γίνονταν ἡ βόμβα ἀπὸ αὐτὴν ἐκτέλεσις: Ὁ δῆμιος παρελάμβανε τὸν κατάδικο, ὁ λόγυμνο, μὲ τὰ χέρια του δεμμένα πίσω ἀπὸ τὴν πλάτη. Οἱ βόμβοι τοῦ δειμένου πῶς ἄν ἔμελλαν ἀμέσως καὶ τὸν καθίζαν ἐπάνω σ' ἓνα μύτερο πάσσαλο, χωμένο στὴ γῆ. Ἐπειτα, ὁ δῆμιος φρόντιζε νὰ κωδὴ ὁ πάσσαλος αὐτὸς μέσα στὸ σῶμα τοῦ καταδίκου, ἐπὶ ὥστε νὰ βγῇ ἀπὸ τὸ δεξί τοῦ ὄμου, χωρὶς ὅμως νὰ βλάψῃ κανένα ἀπὸ τὰ ζωτικά του ὄργανα, ὅπως τὸ σπῆκτι, τὴν καρδιά, τοὺς νεφροὺς... Χρειάζονταν βέβαια ἐξαιρετικὴ τέχνη γι' αὐτό.

Ἀμέσως ὁ κατάδικος, ἐκτός τῶν ἀφορητῶν πόνων, κυριεύονταν κι' ἀπὸ δυνατό πνεύμα. Πρὶν ὁ δῆμιος τὸν ἀφίει, γιὰ νὰ πεθάνῃ σιγά-σιγά ἀπὸ φρικτὴ αὐτὴ θέσι, τοῦ ἀλείφει τὸ πρόσωπο μὲ μέλι. Οἱ μύγες καὶ τ' ἄλλα ἔντομα μαζεύνονταν τότε πάνω του καὶ πολλαπλασιάζαν τὸ μαρτύριό του.

Ἡ ἀγωνία τοῦ διαρκεῖς ἀπὸ 24 ὥς 48 ὥρες, ἀναλόγως τῆς ἱκανότητος τοῦ ὀπῆ. Σὲ μιὰ περσικὴ ἱστορία, ἡ ἀρραβωνιαστικὴ ἐνός καταδίκου, ποὺ ἀνασκολοπιθῆκε ὡς ἐνοχὸς ἐσχάτης προδοσίας, κατορθώθηκε νὰ θυρωδοκῇ στὸν στρατιωτὴ ποὺ φρουρεῖ στὸν τόπο τοῦ μαρτυρίου, γιὰ νὰ τὸν ἀφίει νὰ πλησιάσῃ τὸν ἐτοιμοθάνατο. Τὸν φίλει τότε τὸ μέτωπο καὶ, μὲ μιὰ κίνησι ἀστραπιαία, χώνει ἐνα μαχαίρι στὴν καρδιά του. «Ἐτοί, τὸν λυτρώνω ἀπὸ τὴν βασανιστήρια».

Ἄλλο συνθηθεώμενο μαρτύριο σ' αὐτὲς τὶς δυὸ χώρες ἦσαν οἱ ραβδισμοὶ στὰ πέλματα τῶν ποδιῶν. Ὁ δῆμιος ἐξάπλωνε ἀνάσκελα τὸν κατάδικο, γύνωνε τὰ πόδια του καὶ τὰ περνοῦσε σὲ δυὸ ἡλκιρὲς ἐνδὸς οὐφός, ἀνάμεσα σὲ δυὸ πασσάλους. Διάλεγε κατόπιν ἓνα λεπτό κι' εὐλύγιστο καλὸν μπουμπού κι' ἀρχίζει νὰ χτυπᾷ ἀλύγιστα τὴν γυνὴν πατούσας τοῦ καταδίκου. Οἱ ἀόρεκες τοῦ δυστυχισμένου φούσκωναν, ἐσκαζαν, μᾶλιστα, ἔσκαζαν ἀποκαθύνονταν οἱ μὺς κι' οἱ τένοντες!

Τὸ βασανιστήριο αὐτὸ ἦταν ἓνα ἀπὸ συνήθη, ποὺ ἐπὶ τὴν ἀνθρώπινη φαντασία, ἀποτυπώθηκε ὡς ἀνθρώπινη τὸ μαρτύριό του μὲ νύκτο βυθίου, ποὺ ἔφεραν οὐκ οὐκ πάντοτε τὸ θάνατο, γιὰτὶ ἔοικε τοῦς μὺς κι' ἐσπάζε τὰ κόκκαλα, πᾶρα πολὺ, ἐφαρμοζόταν μιὰ πρωτότυπη μέθοδος... ἀποσυμφορήσεως: Τὸ ὑπόλοιπο τῆς ποινῆς μερικῶν καταδίκων ἐξελίχονταν ἐν μαρτυρίᾳ!

Ἐνα χαρακτηριστικὸ περιστατικὸ, ποὺ νοστορία ποὺ διατρυσοῦς ἀκόμη, εἶναι τὴν ἡμέραν τοῦ αἰῶνος μας, ὁ Σάκης τῆς Περσίας, ὁ Ἀσιατὴς αὐτὸς μονάρχης εἶχε ἐπὶ τὴν ἐπιθυμία νὰ παρακολουθῇ μιὰ θανατικὴ ἐκτέλεσις. Ἡ γαλλικὴ κυβερνήσις δὲν τοῦ χάλασε τὸ κατῆρι: Στήθηκε ἡ λαμπτήριος, κι' ὁ δῆμιος ἀποκεφάλισε ἓνα κατάδικο.

Ὁ Σάκης, κατενθουσιασμένος, χτυποῦσε τὰ χέρια του σὰν μικρὸ παιδί. Ἐπειτα ἔδριξε ἓνα ἀνώτερο ὑπάλληλο τοῦ ὑπουργείου Ἐξωτερικῶν, ποὺ στεκόταν κοντὰ του.

— Αὐτὸν τώρα φώναζε. «Ἦθελε νὰ τοῦ κόψουν κι' αὐτοῦ τὸ κεφάλι, γιὰ νὰ διασκεδάσῃ! Καὶ χρειάστηκε πολὺς κόπος, γιὰ νὰ τοῦ θάσουν κοντὰ του».

νὰ καταλάβῃ ὅτι στὴν Εὐρώπῃ δὲν κόβουν κεφάλια γιὰ διασκεδάσι!

Καὶ μιὰ ἄλλη ἱστορία, ἀπολύτως ἀθεντική, ποὺ συνέβη στὴν Περσία τὸν περασμένο αἰῶνα.

Ὁ τότε Σάκης ἦταν περιθώριος γιὰ τὴν ἀντιοπτικότητα του καὶ τὰ ἐγκληματικά του ἐνστικτά. Εἶχε γίνῃ τὸ φῶδτρο τῶν ὑπνῶντων, τῶν συγγενῶν του, τῶν φίλων του, τῶν αὐλικῶν του. Μὲ τὴν τρομοκρατία του, δὲν ἄφινε κανένα νὰ ἐξεγερθῇ, νὰ ἐπαυσατοῦ κατὰ τὴν τυραννίαν του.

Μιὰ μέρα ποὺ καθόταν στὸ θρόνο του, τριγυρισμένος ἀπὸ τοὺς αὐλικούς του, διέταξε νὰ τοῦ φέρουν ἓνα ὄφρι, ποὺ τοῦ εἶχε χαρίσει κάποιος Εὐρωπαίος: μιὰ κατακταίνουσα καραμπίνα, ἐξαιρετικῆς εὐθύλειας.

Ὁ θρόνος τοῦ βρισκόταν σ' ἓνα ψηλὸ σκαλοπάτι, πάνω ἀπὸ μιὰ ἀπέραντη αἰθούσα, μὲ κατὰστρίπτον δάπεδο. Γύρω του στεκόνοσαν οἱ συγγενεῖς του, οἱ ἀδελφοί του, οἱ ἐξάδελφοί του — περὶ τοὺς 40 ἐν ὅλῳ.

Ὁ Σάκης ἀρπάξε τὴν καραμπίνα... κι' ἀρχισε νὰ τοὺς πυροβολῇ, στὰ τυφλά! Οἱ αὐλικοὶ παρακολουθοῦσαν τὴν φρικτὴ σκηνή, παγώνοντες, χωρὶς νὰ τολμοῦν νὰ ἐπέμβουν...

Ἐνας ἄλλος, ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ δυστυχισμένοι ὠριάσθηκαν κάτω, νεκροὶ ἢ πληγμένοι βαρύν. Ἐμεινε τελευταῖος ὁ μικρότερος ἀδελφὸς τοῦ Σάκη, ἓνας ὠραίος νέος, ψιλλός, στὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας του, μορφωμένος καὶ καλὸκαρδός.

Ἐπείτα γονατιστός, ἱκετεύοντας τὸν ἀδελφὸν του νὰ τοῦ χάρισι τὴν ζωή. Μεθυσμένος ὅμως ἀπὸ αἷμα, ὁ Σάκης ἦταν ἐτοιμὸς νὰ τοῦ φυτέψῃ μιὰ σφαῖρα στὸ κεφάλι, ὅταν μιὰ ἄλλη ἀλλοκοτὴ καὶ ἀπάνθρωπη ἰδέα πέρασε ἀπὸ τὸ νοῦ του. Εἶχε βρῇ μιὰ ποικιλία στὴ διασκεδάσι του.

Σηκώθηκε ἀπὸ τὸ θρόνο του, μὲ τὸ ὄπλο στὸ χέρι, καὶ φώναξε στὸν ἀδελφὸν του: — Θὰ σοῦ χαρίω τὴν ζωή, ἀλλὰ ὑπὸ ἓνα ὄφρι!

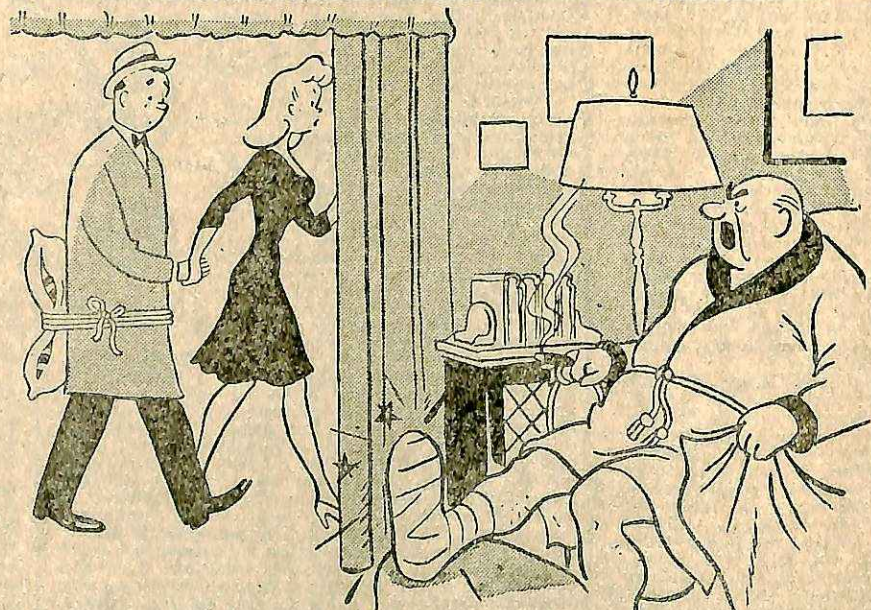
— Τὸν δέχομαι, ἔσπευσε ν' ἀπαντήσῃ ἐκεῖνος.

Ἦταν ἐτοιμὸς ἀκόμη καὶ νὰ τοῦ κόψουν τὸ χέρι, προκειμένου νὰ μὴν πεθάνῃ... — Θὰ σοῦ δώσω τὴν καραμπίνα μου, σὺνέχισε ὁ Σάκης. Ἐπειτα θὰ πετάξω ψηλὰ ἓνα χρυσὸ νόμισμα. Ἄν τὸ χτυπήσῃς στὸν ὄμο, μὲ μιὰ σφαῖρα, θὰ ζήσης! Ἀλλοιῶς, θὰ πεθάνῃς μὲ βασανιστήρια.

— Δέχομαι! ἔσπευσε ὁ νέος. Καὶ τὰ μάτια του ἐλάμψαν παράξένα, καθὼς ὁ ἀνιστορητὸς καὶ κακούργος ἀδελφὸς του τοῦδινε τὸ ὄπλο.

Ἐπειτα ὁ Σάκης, γελώντας διαβολικά, ζήτησε νὰ τοῦ δώσουν ἓνα νόμισμα καὶ τὸ πέταξε στὸν ἀέρα... Πρὶν ἀποτελειωθῇ ὅμως τὴν κίνησι τοῦ αὐτοῦ, ἔπεσε νεκρός. Ὁ ἀδελφὸς του εἶχε μεταχειρισθῇ τὴν καραμπίνα μ' ἓνα πρακτικώτερο καὶ ἀσφαφέστερο τρόπο: Εἶχε στείλει μιὰ σφαῖρα στὸ κεφάλι τοῦ Σάκη!

Οἱ αὐλικοὶ κι' οἱ ἄλλοι ἀξιωματοῦχοι ἔπεσαν τότε καὶ προσκύνουν τὸν καινούργιο τοῦ βασιλέως, ποὺ τοὺς εἶχε λυτρώσει ἐπὶ τέλους ἀπὸ τὸν τυραννὸ. Ὁ νέος εἶχε κερδίσει μεμιάς τὴν ζωή του καὶ τὸ θρόνο μαζί. ΠΙΕΡ ΡΟΥΖΜΟΝ

Ο ΥΠΟΥΡΓΟΣ ΓΑΜΠΡΟΣ

«Ὁ πατέρας: Ἐκκευμίσου γράφορ, γιὰτὶ θὰ σκατάξω καὶ τ' ἄλλα πᾶρα μου!»

Τίγρις κατὰ βουβαλιού

Μιὰ ἄγρια καὶ αἰματηρὴ πάλη

Ἐξ ἀπὸ τὸ χωριὸ Μαργαρίτα τοῦ Ἀσράμ, μιὰς ἀνατολικῆς δηλαδὴ ἐπαρχίας τῶν Ἰνδῶν, βρίσκεται ἓνα κομψὸ μικρὸν κατάστημα ποὺ προσφέρει στὸν κῆπο του τὰς τοὺς λίγους Εὐρωπαϊκούς τοῦ τόπου καὶ τοὺς εὐρωπαϊκούς ἰθαγενεῖς. Ἐνα ἀπόγεμα λοιπόν, ἐνῶ οἱ πελάτες ἀπολαμβάναν λίγη δροσιά κάτω ἀπὸ τὰ δένδρα τῆς ποντικῆς αὐτῆς ὁσέως καὶ κῦτταζαν τὰ χρυσάφια ποὺ κολυμποῦσαν σὲ μιὰ γειτονικὴ λίμνη, ἀκούστηκε ἔξωθεν ἓνα βαρὺ ποδοβολητὸ στὴ σκληρὴ γῆ κι' ἓνα μουγκρητὸ ζήτησις τῆς νάρκωτης ζούγκλας. Ἐπειτα ἐξεπητάχθη, ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ καλάμια τοῦ φράχτη τοῦ κήπου, ἓνας πελώριος ἀρσενικὸς ἀγριοβούβαλος, φαίνοντας τρομαγμένους. Κι' οἱ θεαταὶ κατὰλαβαν τὸ λόγο, ὅταν εἶδαν νὰ οὐκίῃ τὸν ἀέρα μιὰ ζωντανὴ μπάλα καὶ νὰ προσκολλᾶται στὰ πλευρά τοῦ ζώου. Ἦταν μιὰ μεγάλη τίγρις τῆς Βενγάλιας. Τὰ φεβρὰ νύχια τῆς ἐσχίσαν τὸ ἀριστερὸ πλευρὸ τοῦ βουβαλίου, ἀπὸ τοὺς γοφούς ὡς τὸ λαίμυ. Οἱ ἀπότομες ὁμοκινήσεις τοῦ δέν τῆς ἐπέτρεψαν νὰ ἐγκατασταθῇ γερὰ πάνω στὴ ράχη του.

Ἐνα τίναγμα τοῦ τῆς πέταξε 3 μέτρα μακριά, πάνω σ' ἓνα τραπέζι τοῦ γαίῳ. Ἀπὸ κτύπησε ἄγρια μὲ τὰ νύχια τῆς τοὺς περὶτρομούς πελάτες ποὺ δρισκόντουσαν γύρω, ἡ τίγρις πῆδησε καὶ πάλι πάνω στὴν λεία τῆς. Αὐτὴ τὴν φορὰ, τὸ βουβάλι τὴν ἀντιμετώπισε μὲ τὰ κέρατά του καὶ τὴν τίναξε πολλὰ μέτρα μακριά. Ἐπειτα χύμισε πάνω τῆς, ποδοπατώντας ὅσους βρέθηκαν στὸ δρόμο του. Ἡ ἄγρια αὐτὴ κι' ἀσυνήθιστη πάλι διήρκεσε 10 λεπτὰ τῆς ὥρας. Οἱ πελάτες τοῦ καταστήματος εἶχαν τραπῇ εἰς φυγὴν ἢ εἶχαν σκορφαλῶσι στὰ δένδρα, γιὰ νὰ μὴ χάσουν τὸ σπάνιο ἐκεῖνο θέαμα.

Ἦταν μιὰ μοναδικὴ πάλη, ποὺ πολλοὶ μακροαγίδες θάδιναν τὰ πολυμῆτρα κοσμήματά τους ἂν μπορούσαν νὰ τὴν παρακολουθῶσαν...

Τελικὰ, βῆκε νικητὴς τὸ βουβάλι. Ἀπὸ εἶχε τυφλώσει τὴν τίγρι ἀπὸ ἓνα μάτι, τὴν κυνήγησε, τὴν κόλλησε σ' ἓνα τοῖχο, τὴν τρύπησε μὲ τὰ κέρατά του κι' ἔπειτα τὴν βούτηξε στὸ νερὸ τῆς μικρῆς λίμνης ὡς ὅτου πνίγηκε.

Ἀπὸ εἶμενε γιὰ λίγο ἀκίνητο, σὰν νάθελε ν' ἀνασπῇ καὶ ν' ἀπολαύσῃ τὸ θρίαμβό του, ξαναγύρισε ἔπειτα στὴ γειτονικὴ ζούγκλα.

Ἡ ἄγρια ἐκεῖνη μονομαχία εἶχε στοικίσει τὴν ζωὴ ἐπτά θεσπῶν, ἐνῶ ἄλλοι πέντε εἶχαν τραυματισθῇ βαρύν.

Κεραυνοβόλος ΕΡΩΤΑΣ

Η ΚΩΜΩΔΙΟΥΛΑ ΜΑΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΑΡΘΟΥΡΟΣ: 30 ἐτῶν, συγγραφεὺς.
Η ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ: 25 ἐτῶν.

(Ἡ σκηνή σ' ἓνα πολυτελέστατο σαλόνι, ὅπου ὁ Ἀρθούρος κάθεται καὶ περμεῖ.)

ΑΡΘΟΥΡΟΣ (μονολογεῖ): Ὁρατοῦ στίτι! Ἐ, μὰ βέβαια ἡ κυρία εἶνε ἐκατομμυριούχος... Πάντως ὅμως εἶνε καὶ γούστο... Εἶμαι τόσο περίεργος νὰ κάνω τὴν γνωριμία τῆς... Εἶνε ἄραγε ὠραία, νῆα, ἔξυπνη; Πάντως σὰν Ἀμερικανίδα ποὺ εἶνε, θὰ εἶνε ὅπως δὴποτε ἐκκεντρικὴ... Τῆς ἀρέσει, κατὰ λέει, ὅτι γράφω στὴς ἐφημερίδες καὶ θέλει νὰ μὲ γνωρίσῃ. Συγχρόνως μοῦ δίνει νὰ καταλάβω πῶς ἂν τῆς ἀρέσω καὶ μ' ἀρέσῃ, μπορεῖ νὰ παντρευτοῦμαι. Αὐτὸ θὰ εἶνε ἀλήθεια μιὰ μεγάλη τύχη γιὰ μένα. Νὰ κοιτῶ σ' ἓνα τόσο ὠραῖο στίτι!... Νὰ γίνω σύζυγος μιᾶς τόσο πλουσίας χήρας, τὴν ὁποῖαν εἶνε πρόθυμοι νὰ παντρευτοῦν οἱ καλύτεροι νεοὶ τῆς πόλεως μας. Αὐτὸ θὰ πῇ νὰ εἶσαι συγγραφεὺς καὶ ποιητής. Θὰ ἤθελα ὅμως νὰ τὴν ἴδω ἐπὶ τέλους... Δὲν ὑπάρχει ἐδῶ μέσα καμμιὰ φωτογραφία τῆς; (Κυττάζει τοὺς τοίχους ἀλόγως.) Δὲν φαντάζομαι νὰ μὲ κάνῃ νὰ περιμένω ἀκόμη πολλὴ ὥρα.

(Μπαίνει μιὰ ὠραία καμαριέρα, ντυμένη κομψὰ καὶ κρατώντας σὲ χεῖρ τῆς ἓνα βιβλίο.)

Η ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ (χαμογελώντας γλυκά): Κυρία, ἡ κυρία σας πασακαλεῖ πολὺ νὰ ἔχετε τὴν καλωσύνη νὰ τὴν περιμένετε λίγη ὥρα ἀκόμη...

ΑΡΘΟΥΡΟΣ (ἐνθουσιασμένος): Μάλιστα, μάλιστα, δεσποινίς...

Η ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ: Ἐν τὰ μετὰ, θὰ σας σερβίρῳ ἓνα τσάι. (Βγαίνει.)

ΑΡΘΟΥΡΟΣ (μονολογεῖ): Τί ὁμορφί εἶνε αὐτή!... Τί μάτια!...

(Ἡ καμαριέρα ἐπιστρέφει μὲ τὸ σερβίσι τοῦ τσαι.)

Η ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ: Πῶς τὸ παίρνετε τὸ τσάι σας, κύριε; Μὲ λεμόνι ἢ μὲ γάλα;... Καὶ μὲ πόση ζάχαρη;

ΑΡΘΟΥΡΟΣ: Δὲν χρειάζεται καθόλου ζάχαρη, ἀπὸδ θὰ μοῦ τὸ σερβίρετε ἐσείς μὲ τὰ ὠραία σας κεράκια.

Η ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ: Ὡ, κύριε, ἀγαπᾶτε πολὺ τὰ κεράκια...

ΑΡΘΟΥΡΟΣ: Μὰ ὅταν σὰς βλέπῃ κανεὶς μαγεύεται... ἐμπνέεται!

Η ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ (σοβαρά): Λοιπόν, κύριε, λεμόνι, γάλα, ζάχαρη;

ΑΡΘΟΥΡΟΣ: Ὅτι θέλετε...

Η ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ: Δὲν σὰς καταλαβαίνετε, κύριε... Σὰς ἀρέσει νὰ μὲ βασανίζετε.

ΑΡΘΟΥΡΟΣ: Σὰς βασανίζω;... Ἐ, γὰρ... Ἐσὰς ποῦ σὰς... σὰς...

Η ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ: Ἐπὶ τέλους, κύριε, σερβίρετέ με μόνος σας.

ΑΡΘΟΥΡΟΣ: Ὅχι! ὅχι δεσποινίς!... Μὴ φύγετε! Σερβίρετέ με.

Η ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ: Μὲ γάλα ἢ μὲ λεμόνι καὶ πόση ζάχαρη;

ΑΡΘΟΥΡΟΣ: Ὅπως σὰς ἀρέσει νὰ τὸ παίρνετε ἐσείς.

Η ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ: Ἐμένα μ' ἀρέσει μὲ λίγο λεμόνι καὶ πολλὴ ζάχαρη.

ΑΡΘΟΥΡΟΣ: Ὁρατοῦ! Σερβίρετέ το λοιπόν, ἔτσι.

(Ἡ καμαριέρα ὁπακοῦει.)

ΑΡΘΟΥΡΟΣ (παίρνοντας τὸ φλυτζάνι του καὶ δίνοντας τὸ στὴν καμαριέρα): Καὶ τώρα μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ σας προσφέρω ἐνῶ ἓνα φλυτζάνι τσάι;

Η ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ: Ὡ, κύριε!...

ΑΡΘΟΥΡΟΣ: Καθίστε, σὰς παρακαλῶ, κοντὰ μου καὶ πῖτε τὸ τσάι σας.

Η ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ: Φτάνουν οἱ ἀστελιότητες, κύριε... Πῖτε τὸ τσάι σας...

ΑΡΘΟΥΡΟΣ: Οἱ ἀστελιότητες; Μὰ δὲν καταλαβαίνετε πῶς ἀπὸ τὴν στιγμή ποῦ σὰς εἶδα...

Η ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ: Εἰσθε μὰ τὴν ἀλήθεια, πολὺ περίεργος κύριος... Ἀλλὰ φαίνεται πῶς ἔχετε μάθει ἔτσι μὲ τὴς κυρίες τοῦ κόσμου... Ἐγὼ ὅμως εἶμαι ἓνα φτωχὸ κορίτσι ἀπὸ τὴν ἐπαρχία, μιὰ καμαριέρα.

ΑΡΘΟΥΡΟΣ: Δὲν μ' ἐνδιαφέρει ποῖ εἶνε τὸ ἐπάγγελμα σας. Ἐκεῖνο ποῦ ἐξέρω εἶνε πῶς εἰσθε ἡ δεικτικώτερη γυναίκα ποῦ εἶδα ποτὲ στὴ ζωή μου...

Μὴ στέκεστε, μὴ μὲ κυττάτε ἔτσι παρᾶνα... Καθίστε κοντὰ μου.

Η ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ: Ὁρατοῦ! Κι' ἂν ἔρθῃ ἡ κυρία...

ΑΡΘΟΥΡΟΣ: Ποῖα κυρία;

Η ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ: Ἡ κυρία μου. Ἡ πολυκατομιριούχος Ἀμερικανίδα, ποῦ σὰς ἐκάλεσε ἐδῶ καὶ μὲ τὴν ὁποία πρόκειται σὲ λίγο νὰ γνωρισθῇτε.

ΑΡΘΟΥΡΟΣ: Ἀ, τὴν ἔχασα! Ἀπὸ τὴν στιγμή ποῦ σὰς εἶδα, δὲν ὑπάρχει γιὰ μένα ἄλλη γυναίκα στὸν κόσμον, ἐκτός ἀπὸ σας.

Η ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ: Μὰ ἡ κυρία μου εἶνε πολὺ πλουσία...

ΑΡΘΟΥΡΟΣ: Δὲν μ' ἐνδιαφέρει οὐτε αὐτὴ, οὐτε ἡ περιουσία τῆς.

Η ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ: Ἐμένα, ξέρετε, μοῦ τὰ λέει ὅλα. Τῆς ἀρέσει πολὺ ὅτι γράφετε καὶ δὲν εἶνε καθόλου ἀπίθανο νὰ σας προτιμῇ καὶ γιὰ σύζυγό τῆς.

ΑΡΘΟΥΡΟΣ: Ἀπὸ τὴν στιγμή ποῦ σὰς εἶδα δὲν μ' ἐνδιαφέρουν ὅλα αὐτὰ. Σὰς ἀγαπᾶ!

Η ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ: Κύριε!... Εἶνε ἀμαρτία νὰ θέλετε νὰ παρυσύρετε στὰ δίχτυα σας, μὲ ψεύτικα αἰσθήματα, ἓνα φτωχὸ κορίτσι.

ΑΡΘΟΥΡΟΣ: Πεύτικα αἰσθήματα;... Σὰς ὀρκίζομαι σὲ ὅτι ἔχω περὶ ὅτι σὰς ἀγάπησα ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή ποῦ σὰς εἶδα. Ἐρως κεραυνοβόλος...

Η ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ: Ἡ κυρία μου... ΑΡΘΟΥΡΟΣ (διακόπτοντάς την): Δὲν μ' ἐνδιαφέρει ἡ κυρία σας!

Η ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ: ...ἡ κυρία μου θέλει νὰ μὲ παντρεύῃ μὲ τὸν ἀρχιμάγειρο...

ΑΡΘΟΥΡΟΣ: Δεσποινίς!... Μὰ ποῦ εἶνε ἐπὶ τέλους ἡ κυρία σας; Θέλω νὰ τὴν ἴδω γιὰ νὰ σας ζητήσω σὲ γάμο, τώρα ἡμέσως... Ἀνυπομονῶ!... Δὲν βαστάω ἄλλο, θὰ τρελλανθῶ!...

Η ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ (πάντοτε ἀτάραχη): Περιφρονεῖτε, λοιπόν, τὰ ἐκατομμύρια τῆς κυρίας μου;

ΑΡΘΟΥΡΟΣ: Ἀχ, αὐτὴ ἡ κυρία σας! Μὰ ποτε ἐπὶ τέλους θὰ ἔλθῃ ἐδῶ; (Ἐξάφην ἀναχολογῶν): Ἡ μήπως δὲν σὰς ἀρέσω;... Μήπως ἔχετε μεγαλύτερες βλέψεις; Εἶνε ἀλήθεια πῶς ἐγὼ δὲν εἶμαι ἐκατομμυριούχος, ἐνῶ ἐσεῖς μὲ τὴν ὁμορφιά σας θὰ μπορούσατε εὐκόλα νὰ γίνετε... Ἐγὼ ὅμως μέλλω... Τὰ ἔργα μου θαυμάζονται διαρκῶς περισσότερο.

Η ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ: Ἀλήθεια, τί ὠραία ποῦ γράφετε!...

ΑΡΘΟΥΡΟΣ: Ἐχετε διαβάσει, λοιπόν, ἔργα μου;

Η ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ: Ἀκούω συχνὰ τὴν κυρία μου νὰ διαβάσῃ τὰ διηγήματά σας, τοὺς στίχους σας...

ΑΡΘΟΥΡΟΣ: Καὶ σὰς ἀρέσουν;

Η ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ: Πολύ. Ποῦ πάντων τὸ τελευταῖο σας ποίημα «Δυὸ ψυχὲς ποῦ ἀναγνωρίζονται».

ΑΡΘΟΥΡΟΣ: Εὐχαριστῶ, δεσποινίς... Μὰ πῆστε μου, λοιπόν, τ' ὄνομά σας.

Η ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ: Χάι... Χάι...

ΑΡΘΟΥΡΟΣ: Γιατὶ γελάτε;

Η ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ: Χάι... Χάι...

ΑΡΘΟΥΡΟΣ: Κύριε Ἀρθούρε!...

ΑΡΘΟΥΡΟΣ: Μὰ τί συμβαίνει;... Θὰ μὲ τρελλανθεῖ!

Η ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ: Δὲν καταλαβαίνετε, λοιπόν; Δὲν μαντεύετε τὴν ἀλήθεια;... Ἐξέρετε πῶς μὲ λένε;

ΑΡΘΟΥΡΟΣ: Ὅχι!... Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς θέλω νὰ μάθω...

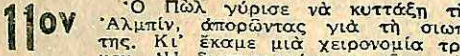
Η ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ: Μὲ λένε Ντόλυ.

ΑΡΘΟΥΡΟΣ (κλείνοντας τὰ μάτια του): Ὡ, γλυκὸ ὄνομα!... Ντόλυ, σὲ λατρεύω! Ἐσεῖς νὰ γίνῃς γυναίκα μου;

Η ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ: Τὸ μικρὸ ὄνομα εἶνε Ντόλυ, τὸ ἄλλο...

ΑΡΘΟΥΡΟΣ: Πῆς μου καὶ τὸ ἄλλο, ἡ καμαριέρα! Ντόλυ Σμιθ.

ΑΡΘΟΥΡΟΣ (κατάπληκτος): Τί;... Πῶς;... Μήπως;... Ἀλλ' ὅχι, δὲν εἶνε δυνατόν!

...την καπέλα. Θα σε βοηθήσω να τα πάρεις πίσω, αν σ' αγαπάω.

— Μ'έκανε τρελλή η έλπίδα μου να σε βλώσω υποκρινόμενος. Δεν μπορούσα να πιστέψω ότι θα αντανάχασες μία άνοιξη, έσύ, τό τόσο όμορφος, έξυπνος, περφόρνος... Τώρα δεν έλπίζω πιά.

— Έγώ όμως έξακολουθώ να έχω έμπιστοσύνη, αφού μ' αγαπάς η Άντριέν!

— Δεν είπαις τίποτε άλλο σ' όλη τη διαδρομή. Η Άλμπιν ανέθηκε μόνη σ' όσα διαμέρισμα της, γιατί ο Πάλ είχε διάφορες δουλειές. Σε λίγα λεπτά άκουσε να χτυπούν την πόρτα της.

— Έσύ είσαι, Πάλ; ρώτησε.

— Δεν της άπάντησε κανείς. Πήγε τότε ν' άνοιξει. Κι' έβγαλε μία φωνή εκπλήξεως, βλέποντας έμπρός της τόν Ριβερδόν.

— Έσείς;... έσείς εδώ; τράυλισε.

— Έπεσε σε μία πολυθρόνα, με τό μέτωπο βρεγμένο από ιδρώτα άγωνίας.

— Βλέπω ότι αναγνώρισας ο Ένας τόν άλλον, της είπε ο Ριβερδόν. Κι' όμως έχωμε άλλα. Είς πολύ κι' οί δυό. Φάνησε και σεις ότι ξε- τέλεισθε ύποφύρει...

— Ω, ναι! Αφάνταστα!... μουρμούρισε η Άλμπιν, κλαίγοντας με λυγμούς.

— Όταν μού συνέστησαν χθές τό γυίο σας, μού έκανε αμέσως έντόπωσι τό επίθετο Μιράντ. Δέν θέλμα να ρωτήσω τούς φίλους του, γιά να μή προκαλέσω ύποψίες... Άποτε λοιπόν είσθε η Άλμπιν Μιράντ κι' ο νέος αυτός είνε γυιός σας, παιδί τού Γκασπάρ ντε Λεγκυλά;— Μάλιστα, κύριε! Προς Θεού όμως, δέν πρέπει νά τό μάθω ποτέ! Μά θεωρεί παραμά- να του.

Ο Ριβερδόν κύτταξε τήν Άλμπιν με συμπό- νοια.

— Η θυσία σας είνε πολύ μεγάλη! είπε. Υποφέρατε περισσότερο από μένα... Καταλα- βαίνω! Δέν μπορούσατε νά όμολογήατε σ'ό τό γυίο σας τό φόνο τού πατέρα του. Προτιμήσατε νά στερηθήτε τίς θείες χαρές της μητρότητος, παρά νά προκαλέσετε τό μίσος του... Σας λυπούμαι άληθινά!... Μά πώς βρήκατε τή μέρα να τόν διοφύσετε, να τόν βγάλετε στη ζωή;

Η Άλμπιν μορφώθηκε δάκλινον τό δραμα- τικό βίο της. Δέν μίλησε όμως γιά τό σφάλμα του Πάλ και γιά τή χρέη του πού άπορ- ρόφησαν τή μικρή παρουσία της.

— Τί ζητούσατε πρό όλίγου σ'ό σπίτι μου; ρώτησε ο νέος. Τρόμαξε όταν σάς είδα. Φοβήθηκε κάποιο δυστύχημα... Σας παρακολού- θησα μ' ένα αυτόκινητο κι' έμαθα έτσι πού κάθεσθε... Τί θέλατε λοιπόν σ'ό σπίτι της κόρης μου, ο γυιός σας και σεις;

— Δέν ήξερα ότι η μαρκησία Τερρατοίν ήταν η κόρη σας. Άλλοιώς δέν θα είχα τό θάρρος νά παρουσιάσθώ έμπρός της... Μήπως η Άντριέν είνε κόρη τού Γκασπάρ;

— Όχι. Τό παιδί τού Γκασπάρ πέθανε.

— Τόσο τό καλλίτερο! μουρμούρισε τής Άλμ- πιν. Ώστόσο, η δυστυχία είνε πάντως με- γάλη!

— Εξηγήηθήτε επί τέλους! είπε ο Ριβερδόν με άγωνία.

— Ο Πάλ κι' η έγγονή σας γνωρίσθηκαν κι' αγαπήθηκαν... Είχα έλθει μαζί με τό γυίο μου, γιά νά ζητήσω άπ' τήν κόρη σας τό χέρι της Άντριέν.

Ο Ριβερδόν έσκυψε τό κεφάλι του συνηρι- μένος. Άρκετή ώρα δέν μίλησε, δέν είπε λέξι.

Η Άλμπιν τόν κύτταξε με τήν καρδιά σφυγ- μένη.

Έπί τέλους, ο Ριβερδόν, σήκωσε τό κεφάλι του, τήν κύτταξε σ'τά μάτια και τής είπε:

— Είνε τρομερό! Ποιός θα τό φανταζόταν αυτό;

Χαιμονέκας πικρά και συνέχισε:

— Η μοίρα μάς κυνηγά. Μά πρέπει ν' αν- τιδράσουμε. Όχι, άγχι, δέν πρέπει νά γίνη αύ- τό το γάμο, διαγωγή μου.

— Ναί, τό ίδιο λέω κι' έγώ. Άπ' τή στιγμή πού είπα πώς η νέα πού αγαπούσε τό παιδί μου ήταν η έγγονή σας, προσπάθησα με κάθε τρόπο νά μεταπείσω τόν Πάλ. Δυστυχώς όμως...

— Ο Πάλ είνε άμεταπείστος.

— Ναί. Άγαπάει τρελλά τήν έγγονή σας. Κι' ο Θεός έξερει πώς θα τελειώσει αυτή η ιστορία.

— Μην τό λέτε αυτό. Θα λάβουμε τά μέτρα μας. Ο γάμος αυτός δέν θα γίνη.

— Ναί, αυτό είνε και η δική μου έπιθυμία, κ. Ριβερδόν. Άλλά κι' η έγγονή σας είνε τρελ- λή έρωτευμένη με τόν Πάλ.

— Αυτό βέβαια είνε δυσάρεστο, άλλα θα τήν κάμουμε νά τόν ξεχάσει; Θα πώ στή μη- τέρα της νά τήν άπομακρύνη γιά κάμποσο και- ρό από τό Παρίσι. Έτσι, αν πάσουν νά βλέ- πωνται οί δυό νέοι θα ξεχάσουν τό αίσθημά τους.

Η Άλμπιν άναστενάξε.

— Γνωρίζω τό γυίο μου, είπε. Είνε Ικανός νά κάμω τό πán γιά νά ένωθώ με τή νέα πού λα- τρεύει. Τί τρομερή δοκιμασία, Θεέ μου!...

— Ήσυχάστε, κυρία. Θα λάβουμε τά μέτρα μας. Γι' αυτό είνε ανάγκη νά βλέπωμάσται συχνά. Μπορώ λοιπόν νά σάς έπισκεπτόμαι όταν είνε ανάγκη;

— Μάλιστα, κ. Ριβερδόν. Τό σπίτι μου θα είνε πάντα άνοικτό γιά σας.

— Ο γρηναίος πρώην βιομήχανος τής εφοξίε με συμπάσσει τό χέρι κι' έρως.

Η Άλμπιν έβλεπε άναγκάστα, δέν βρισκόμενη

Ὁ Πῶλ σκέφτηκε της. Στεναγμοί ποδοῦν σπύλους της, ὁπάρκα ἀνεσθαιναν στὰ ματὶ Γιάτλ της φρενῶταν τόσο σκληρὰ ὅ Θεοῖς ἱστορία αὐτὴ τὴν τρώαζε. Ὑπῆρχε κ' ὡ ἀποκαλυφθῇ τὸ μυστικὸ της κ' αὐτὴ ἔκανε ἔξω φρενῶν, τὴν ἀναστάτῳνε..

Ὁρκοὶ αἰῶνιὰς ἀγάπης

Ἔπειτα ἀπὸ ὅσα συνέβησαν ὁ Πῶλ δὲσε τὸ θάρρος του. Λυπήθηκε βέβαια γ' ἀρνησὶν τῆς Ματθίλδης, μὰ εἶχε ἀπολυτοποσύντῃ τῆν Ἀντριέν. Ἦξερε ὅτι ἡ ἐλπίσ' αὐτὴν κ' ὅτι τίποτα στὸν κόσμον ἔμπορούσε νὰ τοὺς χωρίσῃ.

Ὑπῆρχε ὁμοῦ καὶ κάτ' ἄλλο πού τ' ὀσάνει· ἡ στάσις τῆς Ἀλμπίν. Γιατὶ ὁ φόρ' του ἀλλάζε ἔτσι ξαφνικὰ; Τὶ συνέβη Ἀσφαλὺς κάτω ἀπ' ὅλα αὐτὰ κρυβόταν κάποιο μυστικόν. Ὁ Πῶλ μάτιας βασὰ μωλὰ του. Δὲν μποροῦσε νὰ μαντέψῃ.

Ἐπὶ τὸ μέλλον θὰ φανερώσῃ τὴν ἀλήθειαν θὰ μάθω τὶ συμβαίνει, συλλογιζόταν.

Ἐπὶ τοῦ παρόντος ἀνυπομονοῦσε νὰ τὴν Ἀντριέν. Πῶς ὅμως θὰ τὸ κατορθώτο; Στὸ σπίτι της δὲν μποροῦσε νὰ πάῃ ἀπ' ὅτι συνέβη. Μόνον ἔξω θὰ μποροῦσε συναντήσῃ τὴν ἀγαπημένην του καὶ νὰ μαζί τῆς. Ποῦ ὅμως; Καὶ μὲ ποῖο τρόπο;

Ἀφοῦ βασάνισε ἐπὶ ὅρες τὸ μωλὸν Πῶλ, πῆρε τέλος μίαν ἀπόφασιν: Θὰ ὀσθῇ Ἀντριέν καὶ θὰ τὴν παρακαλῇ δεχθῇ νὰ συναντήσῃ κάπου ἔξω ἀπὸ τὴν πόλιν.

Τὸ μέσον τῆς ἐπιστολῆς δὲν ἦταν βέλτο καλλίτερον. Ἄν ἡ ὑπὲρ της Ἀντριέν νοιγε τὰ γράμματά της; Ἄν συνέβαινε ὅλα ἦσαν χαμένα. Θὰ γινόταν αἰτία γ' αἰσθητικὰ λόγια ἢ ἀγαπημένην του καὶ ἡ μισητὴ ἡ ὑπὲρ της.

Τὶ μαρτύριο, Θεέ μου!...

Ὁ Πῶλ βασανίζοταν ἐπὶ ὅρες ὅσο νὰ μίαν ἀπόφασιν. Εἶχε γράψῃ τὸ γράμμα κρατούσε στὴν τσέπη του. Ἐπὶ τέλους πῆρε τὴν ἀπόφασίν του. Ἐπὶ τὸν δρόμον τοῦ ταχυδρομείου καὶ στήριξε τὴν ἐλπίσ' αὐτὴν στὸ Θεόν.

Ἀπὸ τὴ στιγμὴ αὐτὴ περιέμενε τὴν ἐλπίσ' αὐτὴν Ἀντριέν μ' ἀγωνία. Κι' ἐπὶ τέλει πάντῃσι ἔβησε τὴν ἄλληλ' ἡμέραν. Ἦ εἶχε λάβει τὸ γράμμα του καὶ τοῦ ὁ ἀμείστος. Θὰ τὸν συναντοῦσε στὸν κ' Λουξεμβούργου στὴν πέντε τὸ ἀπόγευμα.

Ἦ συγκίνησις κ' ἡ χαρὰ τοῦ Πῶλ ἦσαν ὅρια. Περιέμενε ἀνυπόμονα νὰ ἴδῃ ὅρα τὸν ραντεβού. Ἀπὸ τὴς τέσσερις τραβήξε γιὰ τὸν κῆπον τοῦ Λουξεμβούργου κάθισε σ' ἓνα ἀπόμερο παγκάκι διὰ ὥριζε ἡ Ἀντριέν στὸ γράμμα της.

Τὶ ἄργα πού περνοῦσε ἡ ὥρα. Κάθ' ὁρῶντο φαινόταν στὸν Πῶλ δόλοκλῆρος.

Ἐπὶ τέλους κάποιο γελοῖον ρολοὶ πέντε φορές.

Ὁ Πῶλ σηκώθηκε ὀρθος.

Ἦ καρδιά του χτυποῦσε δυνατὰ, ἡ νησιὸς του ἦταν ἀπερίγραπτη.

Ἦνας ἐλαφρὸς βηματισμὸς ἀντήχησεν αὐτοῦ.

Ἦταν ἡ Ἀντριέν. Δὲν εἶχε καμμιὰ ἄλλη γι' αὐτό.

Ἐτρέξε πρὸς συνάντησίν της. Γύρω τὰν ἔρριψε.

— Πῶλ!... τοῦ φώναξε τρυφερὰ ἡ Ἀντριέν!...

Πῆρε τὰ χέρια της μέσα στὰ δικὰ τὰ γέμισε φιλὰ.

— Σ' εὐχαριστῶ, Ἀντριέν! ψυθόρῃς πολὺ καλὴ, ἀγαπημένη μου. Ἐπρεσβώ.

Ἦ ἡξερες πόσο ὑποφέρω... Κάθισαν στὸ παγκάκι, κάτω ἀπ' τὸ φυλλὰ δέντρο. Ἦ Ἀντριέν τὸν κύττει μᾶτια. Πόσο τὸν ἀγαποῦσε!...

Κρατοῦντας πάντα τὰ χέρια της ὁ εἶπε:

— Ἦ ἀγωνία μου ἀπ' τὴν ἡμέραν ποὺ σπῖτι σας μὲ τὴν ὑπὲρ μου δὲν περιγ' Ἀντριέν. Ἦ ἡξερες πόσο ὑποφέρω... μαὶ πολὺ...

— Τὶ φοβάσαι, ἀγαπημένη μου;

— Ὅτι δὲν θὰ γίνῃ ποτὲ δική μου.

Τὰ ὥραια κ' ἐκφραστικὰ μᾶτια τ' ἀστραφάν περὶ ἡμέραν. Κι' ἡ φωνὴ τῆς ζωορῇ, γεμάτῃ ἀπόφασι:

— Σοὺ λείπει τὸ θάρρος, Πῶλ; Δὲν ἐμπιστοῦσιν σὲ μένα; Δὲν μ' ἀγαπᾷ;

— Σὲ λατρεύω, Ἀντριέν.

— Γιατὶ μοὶ μιλάς ἔτσι τότε; Πρέπει θάρρος. Τίποτε δὲν θὰ μπορῇ νὰ μ' ὀσῇ, σοὺ τ' ὀρκίζομαι.

Ἦ καρδιά τοῦ Πῶλ πλημμύρισε διὰ τὴν ἡμέραν.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἦ συνέλεια

♦

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΓΑΜΟΙ

Βίκτωρ Ἀδελλῶς — Ζίζινα Ποτ' ἔλεσαν τοὺς γάμους τὸν εἰς Βόλον εὐχόμεθα βίον ἀνθρώπων.

'Η ξένη Τε
 ΑΡΧΑΙΑ ΕΙΔΥΛΛΙΑ
 — Όλα τελείωσαν πιά μετα
 πίσω τὰ γράμματά σου!
 — Πώς είπατε: Ό γυιός μου
 σάς έσπασε ένα τζάμι. Έ
 λοιπόν, μη κάνετε ιστορίες,
 γιατί θάρθω νά σάς σπάσω
 και τ' άλλα!
 — Βρέ πού νά πάρη η όργη
 γίνηκε τὸ λιοντάρι πού χτυπή

 Η ΜΟΔΑ
 - Δέν έχω πιό μικρό μα-
 γιό. Θά «μπή» ὅμως ἀκόμη
 πιό πολὺ στό νερό!

A cartoon illustration of a man and a woman at a tomato stand. The man is holding a tomato, and the woman is holding a basket of tomatoes. A sign above the stand reads 'TOMATOES'.

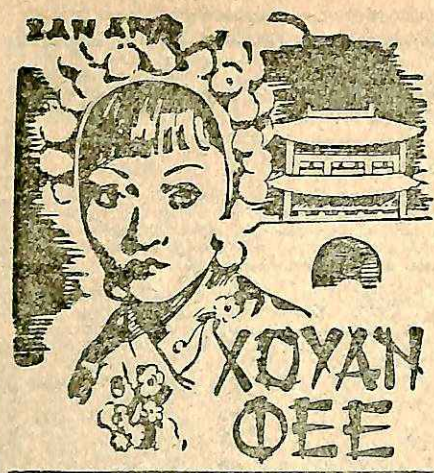
— Έγω σας είπα πως είναι γινώμε-
νες!

— Μά τι έπαθες; Θέλεις νά σε
 πάω στο σπίτι σου;
 — Όχι, εύχαριστώ. Από εκεί
 ακριβώς έρχομαι!

100 2-
TODS

— Καλά. αποκοίθηκε

τα η ένα είδος πλουροψυχισμού!

8ον
Και με τα λόγια αυτά έφυγε από το δωμάτιο.
Από εκείνη την ημέρα ο πόλεμος άρχισε ακήρυκτος ανάμεσα στις δύο γυναίκες.

Η αυλή διαιρέθηκε σε δύο κόμματα. Οι περισσότεροι ήταν με το μέρος της Σινάν-Κιάγκ, φαινομενικά τουλάχιστον, γιατί ήσαν πώς αυτή ήταν η πιο ισχυρή. Πολλοί όμως αγαπούσαν και θαύμαζαν τη Χουάν-Φέε για το θάρρος της.

Η Γεγονάκια φαινομενικά δεν άναγκαζόταν. Ούτε έρχοταν καθόλου στο πέκνιο. Αποτραβηγμένη στο Βανουσαν, περνούσε τις ημέρες της με διασκεδάσεις, μέσα στη μαγευτική φύση, και φαινόταν να μην έχει κανένα πραγματικό πρόβλημα. Ο Κβάγκ-Σύ, μέρα με την ημέρα, τραβιόταν όλο και πιο πολύ από την πρώτη του γυναίκα.

Η αγάπη του για τη Χουάν-Φέε μεγάλωνε, όλο και πιο πολύ.

Όταν πηγαινε αναγκαστικά κοντά στη Σινάν-Κιάγκ, η καρδιά του σφιγγόταν. Η αγάπη της αυτοκράτειρας ήταν ένοχλητική. Η Σινάν-Κιάγκ με τα παράπονα και τις γκρίνιες της. Δεν ήξερε να του πει μια κουδέντα που να τον ενδιέφερε.

Η Χουάν-Φέε, αντίθετα, όταν βρισκόταν κοντά του, του άνοιγε την καρδιά. Όσο στενοχωρημένη και να ήταν, εύρισκε μια τρυφερά λέξη να του πει, ήξερε να τον κάνει να γελάσει.

Μια μέρα, η Χουάν-Φέε καθόταν σε μια βεράντα στα διαμερίσματά της, κι έπαιζε φλάουτο. Ο Κβάγκ-Σύ έλειπε, και ήταν στενοχωρημένη. Το πρωί της ίδιας ημέρας, είχε ιδεί το μέρος στα μάτια της Σινάν-Κιάγκ πιο βαθύ, πιο απειλητικό.

Το φλάουτο ήταν η μεγαλύτερη παραγορία της σ' αυτές τις περιπτώσεις. Τραγουδούσε με φωνή γλυκεία και θλιμμένη, κι οι γυναίκες που την άκουγαν από τα άλλα διαμερίσματα, έννοιωναν στα στήθη τους ν' ανεβαίνουν πρωτόγνωροι καμποί.

Άσφα, από κάπου μακριά, μέσα από τα δέντρα του κήπου ένα άλλο φλάουτο αντιλάλανε. Κάτι σαν απάντησι στη δική της μελωδία.

Σταμάτησε παραξενεμένη. Δεν έπαιζαν τόσο συχνά φλάουτο στον κήπο του παλατιού.

Την άλλη στιγμή παραξενεύτηκε πιο πολύ.

Πιο κοντά από το φλάουτο, κάτω σχεδόν από τα παράθυρά της, άκουσθηκε μια αντρική φωνή. Μια φωνή γλυκεία, παθητική. Κι η φωνή αυτή τραγουδούσε ένα έρωτικό τραγούδι, ένα από τα τραγούδια της αγάπης που είχε συνθέσει ο πατέρας της.

Έγειρε η Χουάν-Φέε, ανύποπτη, περριερν ν' ανακαλύψει τον τραγουδιστή. Της έκανε πάντως έντυπωσι. Ποιος, πόλ- μους να τραγουδήσει έρωτικά τραγούδια κάτω από τα αυτοκρατορικά παράθυρα; Και για ποιά γυναίκα καιγόταν η καρδιά αυτού του τραγουδιστή;

Είχε ξεχαστεί κάμποση ώρα ακούγοντας σκυμμένη στο μπαλκόνι της, όταν ά- ξαφνα η φωνή του Κβάγκ-Σύ, πίσω της την ξάφνιασε.

— Χουάν-Φέε!

— Γύρισε μ' ένα ξεφωνητό χαράς:

— Κβάγκ-Σύ!...

— Μήπως κιόλας! Δεν μου είχες πει πως θα έλπιες δύο μέρες;

— Μά τι έχεις; ρώτησε η Χουάν-Φέε σαστισμένη. Δεν μ' άγκαλιζεις; Δεν με φιλείς;

— Χουάν-Φέε... λυπάμαι που σου διάκο- ψα την τόσο ευχαρίστησι.

Τον κυττάζε απολιθωμένη. Δεν καταλά- θαινε λέξη από τα λόγια του, δεν μπο- ρούσε να εξηγήσει με κανένα τρόπο το ύψος του.

— Τι θέλεις να πεις, Κβάγκ-Σύ;...

— Ποιος τραγουδούσε κάτω από τα πα- ράθυρά σου; ρώτησε απότομα ο αυτοκρά- τορας.

— Η Χουάν-Φέε γέλασε άθωα.

— Που θέλεις να ζέρω; Έσκυψα κι' ε- γώ να ιδω, αλλά δεν έβλεπα.

— Μη γελάς! φώναζε αυστηρά ο Κβάγκ-Σύ. Άφες το παιδιάτικο το ύψος σου. Αυτά τα πράγματα δεν είναι άστεια. Ποιος τραγουδούσε κάτω από τα παράθυρά σου;

— Μα δεν ξέρω... σε βεβαιώ πως δεν ξέρω...

— Κι' όμως αυτό είναι ένα τραγούδι του πατέρα σου. Κάποιος μαθητής του πατέρα σου είναι χωρίς άλλο, κάποιος γνωστός σου...

— Κβάγκ-Σύ, σου όρκίζομαι... πρώτη φορά τ' άκουσα απόψε. Δεν έχω ιδέα. Τι θέλεις να σου πω;

— Θέλω να μου πεις την αλήθεια, Χουάν-Φέε. Έχω την αξίωσι να μου πεις την α- λήθεια.

— Αυτή είναι η μόνη αλήθεια. Έπαιξα φλάουτο, όταν ξαφνικά άκουσα κάποιο άλ- λο φλάουτο από μακριά, κι' έπειτα αυτή τη φωνή.

— Δεν θα ξαναπαίξεις φλάουτο στο μπαλ- κόνι, είπε θυμωμένος ο Κβάγκ-Σύ.

— Τα μάτια της γυναίκας του βούρκωσαν.

— Γιατί μου μιλάς, έτσι; ρώτησε με χει- λη τρεμουλιαστά.

Πήγε κοντά της ο Κβάγκ-Σύ. Η φωνή του ήταν τώρα μαλακία, τρυφερά σχεδόν.

— Χουάν-Φέε, πές μου την αλήθεια.

— Σου όρκίζομαι, αποκρίθηκε η κοπέ- λα και τ' αγνά της μάτια σπλάθθηκαν στα δικά του.

— Άκουσε, είπε ο αυτοκράτορας. Έγώ είχα φύγει για δύο μέρες. Όταν άξα- φνα, προ όλης της ώρας κάποιος με είδο- ποίσε πως αν γυρίζα στο παλάτι, θα βλε- πια παράξενα πράγματα. Πραγματικά γύ- ρισα ξαφνικά κι' άκουσα το τραγούδι κά- τω από τα παράθυρά σου.

— Η Χουάν-Φέε άλλαξε χίλια χρώματα.

— Κάποιος τ'όκανε έπιτιπδες για να μου κάνει κακό, είπε άμεσως.

— Δεν ξέρω, όλα γίνονται εδώ μέσα, εί- πε ο Κβάγκ-Σύ, κυττάζοντας την πάντα σοβαρά. Μα, θέλω να σε πιστέψω. Πρόσε- χε καλά όμως εσύ, Χουάν-Φέε. Το ξέ- ρεις πόσο ο' αγαπά, και πιστεύω και στη δική σου την αγάπη. Πιστεύω ότι θέλη- σες να γίνης γυναίκα μου όχι από φιλο- δοξία, αλλά επειδή μ' αγαπούσες. Αν ό- μως ανακαλύψω καμιά μέρα πως υπήρχε άλλος άντρας στη ζωή σου... ή πως ύ- πάρχει ακόμα, θα με ιδής άλλον άνθρω- πο, άδυσωπτο. Στο λέω. Σ' αγαπώ τόσο, που θα φθάσω στο έγκλημα για σένα!

— Πώς μπορείς να μου λες τέτοια λό- για, Κβάγκ-Σύ; ρώτησε.

— Συχώρα με, της είπε μαλακά, και πέ- ρασε τα χέρια του γύρω στη μέση της. Μα, μια τρελλή σκέψι πέρασε άσφα από το μυαλό μου. Μήπως σ' αγαπούσε κανέ- νας μαθητής του πατέρα σου, μήπως τον αγαπούσες κι' εσύ; ρώτησε απότομα.

— Και για ποιο λόγο θα έλεγα και σε σένα πως σ' αγαπώ;

— Δεν ξέρω... Χουάν-Φέε... 'Ο θρόνος είναι κακός μαγνήτης... Δεν ξέρω... Μα συχώρα με και πάλι. Δεν τα πιστεύω αυ- τήματα...

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Τα φρούτα

Φρούτο δεν έφαγα ως τώ- κι' αυτό δεν είναι ντίπ σωστό νομίζω, μωρέ όρσσω, γιατί αν μου λείψουν οι χυμοί κι' όλες οι φρουτοδοιμαί- σα γέρος θα σουφρώσω!

Κανένα τραγανό κερά- το μέσα μου το λαχταρά

με όλο του το φόρτε, μα είν' πανάκριθα, κα-

(λέ, και στα κοφίνια που τά

τους κάνω λίγο κόρτε!

★ Για κάθε φρούτο αληθι-

(να χτυπιέμαι και άναστε-

(να— άπ' της καρδιάς τα βά-

(θη και για να πω κουβε—

(σωστά) βερύκοκο το τί έστι

έφέτος τόχω μάθει!

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

...

τά που λέω... Μα δεν θέλω να μου δώ- ρης ποτέ άφρομη ούτε να σε υποπτευθώ, ούτε γά στενοχωρηθώ για σένα. Θέλω, Χουάν-Φέε, η αγάπη σου να είναι στερεά, σαν το αινωνόδιο αυτό δέντρο μπροστά μου, που έχει τις ρίζες του βαθειά μέσα στη γη.

— Η αγάπη μας έχει τις ρίζες της πιο βαθειά κι' από τις ρίζες αυτού του δέν- τρου.

Τη φίλησε τρυφερά.

— Σε πιστεύω, γλυκειά μου γυναίκα, της είπε. Και πιστεύω πως κάποιος θέλησε να σου κάνει κακό, γι' αυτό μούστειλαν αυτό το μήνυμα. Πρόσεχε όμως όπως δήποτε, κι' εσύ. Από την άρετη ως την άμαρτία, μεσολαβεί ένα βήμα. Γι' αυτό σου λέω μονάχα: Πρόσεχε!

Μιά ένοχοποιητική σκηνή

Ήταν ένα φεγγαρολουμένο βράδυ. Ή ζέστη πνιγνή. Όλα τα παράθυρα του παλατιού ήταν άνοιχτά, κι' όμως κανένα φύσημα του αέρα δεν έρχοταν να δροσίει τα ζεραμένα χείλη.

Η Χουάν-Φέε είχε φύγει από το γυ- ναικωνίτι. Ήταν στενοχωρημένη, επειδή έλειπε για δέκα μέρες ο Κβάγκ-Σύ. Χω- ρίς αυτόν, οι μέρες μέσα στο παλάτι της φαινόταν καταθλιπτικές κι' άτελειώτες. Μόνη της πληρογορία ήταν η φίλια της θάν-οι. Άλλά κι' αυτή είχε πάει με τον άντρα της σε κάποιο ταξίδι για λίγες μέ- ρες.

Πάντως τον τελευταίο καιρό περνούσε καλύτερα μέσα στο ανάκτορο ή δεύτερη γυναίκα του αυτοκράτορα. Δεν μπορούσε να εξηγήσει γιατί η Σινάν-Κιάγκ, ξαφνι- κά, είχε αλλάξει στάσι μαζί της. Της έ- δειχνε φίλια σχεδόν. Καθόταν ώρες μαζί της, και την καλούσε συχνά κοντά της, στα διαμερίσματά της. Παραξενεύονταν η Χουάν-Φέε, αλλά σιγά-σιγά το συνήθε, και ευχαριστούσε τους θεούς που είχαν φωτίσει την πρώτη γυναίκα του άντρα της να μη τη θεωρή έχθρα.

Δεν μιλούσαν πια για ό,τι έσφιγγε την καρδιά τους. Ή αγάπη του Κβάγκ-Σύ ήταν άπληροτητη συζητήσι κι' αυτές. Μιλούσαν όμως για βιβλία, και όπως στην αρχή, έτσι και τώρα η Σινάν-Κιάγκ έ- θαζε την Χουάν-Φέε να της διηγηται διάφορες ιστορίες. Μόνο που τώρα η Χου- άν-Φέε δεν άφιντο άλεύθερη να πα- ρασυρθεί από τους ένδοξους της. Μιλούσε μονάχα για τις όμορφες τών βι- θλιών, κι' όχι για τις ιδέες. Έτσι την εί- κε συμβουλεύσει ο Κβάγκ-Σύ που υπο- πτευόταν διαρκώς παγίδες γύρω της.

Καθόταν θλιμμένη στη βεράντα της η Χουάν-Φέε. Δεν τόλμυσε πια ούτε το φλάουτό της να παίξει, που της ήταν μια μεγάλη πληρογορία. Γιατί μια φορά πάλι που είχε επιχειρήσει να παίξει, άμέσως άκουσε από μακριά, σαν αντίλαλο το άλλο φλάουτο και σταμάτησε τρομαγμένη. Δεν μπορούσε να εξηγήσει πως συνέβαινε αυ- τό. Ήταν κάτι το τυχαίο; Κανένας κη- πουρός του μεγάλου κήπου, που ένθουσια- ζόταν με τη μουσική, και χωρίς να ξέρει ότι έπαιζε η γυναίκα του αυτοκράτορα, έτσι αυθόρμητα ήθελε να τη συνοδεύει;

Ή ήταν πραγματικά κανένας έρωστω- ημένος μαζί της που εύρισκε έτσι τρό- πο να της δείξει την αγάπη του;

Αυτά συλλογιζόταν η νεαρή γυναίκα, όταν ήλθε μια υπαίστρια της Σινάν-Κιάγκ.

— Χουάν-Φέε, είπε, η αυτοκράτειρα σε παρακαλεί, να κατεβείς στον κήπο να τη συντροφεύεις.

— Είπε κάτω; ρώτησε η κοπέλλα.

— Ναι. Δεν μπορούσε να μείνει μέσα, μ' αυτή τη ζέστη. Κατέθηκε κάτω, αλλά η συντροφιά μας δεν της άρεσει. Βλέπεις, είναι στενοχωρημένη που λείπει ο αυτο- κράτορας, κι' εσύ ξέρεις τόσο πράγματα, και κάνεις τις ώρες να περνάνε χωρίς να τις καταλαβαίν κανένας.

— Σ' ακολουθώ με χαρά, είπε η Χουάν-Φέε.

— Σε παρακαλεί να πάρης και το φλάου- το μαζί σου, είπε η γυναίκα. Έχει μεγά- λη επίθυμια να σε άκουση.

— Γ... Όχι...

— Γιατί;

Κοκκίνισε η Χουάν-Φέε.

— Θα το πάρω, είπε. Άφου είναι η έπι- θυμία της Σινάν-Κιάγκ.

Πήρε το φλάουτο κι' ακολουθούσε την υπαίστρια.

Σε μια απόμυρη γωνιά του κήπου, μέσα σε πυκνούς θάμνους και σε λουλούδια, την περίμενε η αυτοκράτειρα. Αυτή τη γωνιά την έλεγαν "Η γωνιά των έρωτευ- μένων". Γιατί σ' αυτήν εύρισκαν ευκαι- ρία οι έρωτευμένοι να κρύβουν τον πα- ράνομο έρωτά τους. Και διηγόνταν πολλά δράματα που είχαν συμβή μέσα εκεί στο φουντωτό κλωνάρι.

— Έλα, Χουάν-Φέε, είπε η Σινάν-Κιάγκ

με ύφος νωχελές. Δεν βαστώ άλλο.

— Η ζέση με σκοτώνει κι' η στενοχώρια μου πνίγει την καρδιά.

— Στις προταγές σου, είπε η μικρή, και κάθισε δίπλα της.

— Έλα να μιλήσουμε. Πές μου καμιά ώρα ιστορία... καλύτερα, παίξε μου κά- τι και τραγουδά μου.

— Άρχισε να παίζει η Χουάν-Φέε. Ή καρ- διά της ήταν κι' αυτής βαρειά, γεμάτη νοσταλγία, και έθελε της άρχισε ένα τρα- γούδι έρωτικό. Καθώς τραγουδούσε είχε μπροστά της το όμορφο πρόσωπο του Κβάγκ-Σύ, κι' έννοιωθε την καρδιά της να φουσκώνει από αγάπη.

Τραγουδούσε κάμποσα τραγούδια, και ά- νάσανε με άνακουφισι, καθώς παρατήρη- σε πως άπόψε δεν της άποκρινόταν το άλ- λο φλάουτο από μακριά.

Κάθονταν μονες οι δύο γυναίκες του αυτοκράτορα. Η Σινάν-Κιάγκ είχε άπο- μακρύνει κάθε άκολουθία.

— Με κουράζουν με τις φλυαρίες τους, είχε πει στη Χουάν-Φέε. Δεν θα μās ά- φηναν ν' άπολαύσουμε αυτή τη βραδιά.

— Έτοιμαζόταν ν' άρχισή ένα παθητικό τραγούδι η Χουάν-Φέε, όταν ήλθε μια κοπέλλα της άκολουθίας της Σινάν-Κιάγκ και κάτι της ψιθύρισε στο αυτί.

Η Σινάν-Κιάγκ φάνηκε να παραξενεύε- ται.

— Α, έτσι; είπε. Τότε πρέπει νάρθω άμέσως.

Και γυρίζοντας στη Χουάν-Φέε πρόσ- θεσε.

— Είπε ανάγκη να πάω μέσα μια στιγμή.

— Κι' εγώ πια θα πάω να κοιμηθώ, είπε η κοπέλλα.

— Χουάν-Φέε, παρακάλεσε η Σινάν-Κιάγκ. Κάνε μου τη χάρη να μη βαστώς ν' άποσυρθής στα διαμερίσματά σου. Είναι τόσο ευχάριστη η συντροφιά σου. Έλπίζω να έπιτρέψης εδω άμέσως, θα κάνω τ' ά- δύνατα όσα πιά ν' άνα μ'ην άργήσω. Είναι κάποια ένοχλητική ύποθεσι με μια ύπα- σίστρια μου. Άλλά περιμένε με, θα ξα- νάρθω άμέσως.

— Καλά, αποκρίθηκε άκεφα η Χουάν-Φέε, άφου αυτή είναι η προταγή σου, θα σε περιμένω.

— Η Σινάν-Κιάγκ της χαμογέλασε φιλικά κι' έφυγε γρήγορα. Από μακριά της ψω- ναζε πάλι:

— Αν τύχη πια κι' άργήσω πολύ και κου- ραστής, φύγε.

Κάθισε η Χουάν-Φέε άναστενάζοντας. Δεν είχε βέβαια οπουδία σημασία αυτή η σκηνή, κι' όμως την πληγώνει. Γιατί της έδειχνε ότι δεν ήταν κυρία του έαυτού της. Έννυ στο σπίτι του πατέρα της μπο- ρούσε πάντα να φερεται σύμφωνα με την επίθυμία της και κανένας δεν της επέ- θαλε την θέλησή του.

Μηχανικά πήρε πάλι τα φλάουτά της κι' άρχισε να παίζει μια μελωδία. Κι' ά- ξαφνα, τρώμαξε.

Πήδη από τα δένδρα και τα λουλούδια γλύστρησε μια οκιά. Και πριν προφθάσει να καταλάβει τι τρέχει, είδε έναν άντρα να γονατίζει μπροστά της. Κι' άκουσε μια φωνή γεμάτη πάθος:

— Χουάν-Φέε! Λυπάσου με! Λυώνω για σένα, πεθαίνω για την αγάπη σου. Μέρες τώρα, μ'ήνες, θέλω να δω μια ευκαιρία να σε δω. Σε άκολουθώ σαν οκιά σου. Κι' εσύ μονάχα μου χαμογέλας...

— Ποιος είσαι σι; φώναξε έξαλλη η Χουάν-Φέε. Και πως τόλμας να λες πως σου χαμογελάω;

— Το άρνεισαι; Μη μου πληγώνεις την καρδιά. Προχέες, στη γιορτή των λουλου- διών, δεν μου χαμογέλασες και δεν με κυττάζες μ' ένα τρόπο που θα μπορούσε να με τρελλάνη;

— Η Χουάν-Φέε σάστισε.

Πρώτη φορά έθελπε αυτόν τον άντρα. Θα μπορούσε να πάρη όρκο γι' αυτό.

— Δεν καταλαβαίν τι λες, είπε. Μα πή- γαινε! Φύγε άμέσως. Σου άπαγορεύω να μου μιλάς...

— Λυπάμαι με! Ικέτευσε αυτός, κι' έ- κανε να της άγκαλιάσει τα γόνατα.

Έκλεινε τη στιγμή κάποιος θόρυβος ά- κούστηκε κοντά.

— Συμφορά μου! φώναζε ο άντρας, κι' άμέσως πετάχτηκε όρθιος κι' έξαφανί- σθηκε.

Ο Κβάγκ-Σύ έξω φρενών

Την ίδια στιγμή, η Χουάν-Φέε άκουσε μια φωνή να φωνάζει:

— Πιάστε τον! Σας διατάσσω να τον συλλάβετε! Τον θέλω, ζωντανό ή πεθα- μένον.

Πάνωσε η Χουάν-Φέε. Άναγνώρισε τη φωνή του άντρας της. Και την άλλη στιγ- μή, ο Κβάγκ-Σύ παρουσιάστηκε μπροστά της σκοτεινός, φοβερός.

— Τώρα τί λες; τη ρώτησε με φωνή πα- νωμένη.

Ήταν τόσο η σαστιμάρα της Χουάν-Φέε, που δεν μπόρεσε την πρώτη στιγμή ν' άσθενάσει λέξη.

— Έλα, Χουάν-Φέε, είπε η Σινάν-Κιάγκ

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ή συνέχεια

Αρχιπει-ρατίνα — των καυμαν

Μαίρη Ντάρξον ή μαινάς πούγινε... άγία!

Τη στιγμή που η «Μερίντα», ένα μεγάλο Ισπανικό καράβι, έστριβε το ακρωτήριο Γκρά- τσια, για να μη στον κόλπο της Οντούρας, ο σκοπός της πλώρης έδιέκρινε μια βάρκα που χόρευε πάνω στα κύματα και κινδύνευε να κα- τανοιχθεί από τη μια στιγμή στην άλλη.

— Ένα άσπρο πάλι κρεμόταν από την άκρη του καταρτιού της, σαν μια ίκεσία, γεμάτη άγώ- νια, προς έκείνους που θα διάβαιναν από τα μέρη αυτά.

Τη στιγμή που η «Μερίντα», ένα μεγάλο Ισπανικό καράβι, έστριβε το ακρωτήριο Γκρά- τσια, για να μη στον κόλπο της Οντούρας, ο σκοπός της πλώρης έδιέκρινε μια βάρκα που χόρευε πάνω στα κύματα και κινδύνευε να κα- τανοιχθεί από τη μια στιγμή στην άλλη.

— Ένα άσπρο πάλι κρεμόταν από την άκρη του καταρτιού της, σαν μια ίκεσία, γεμάτη άγώ- νια, προς έκείνους που θα διάβαιναν από τα μέρη αυτά.

Τη στιγμή που η «Μερίντα», ένα μεγάλο Ισπανικό καράβι, έστριβε το ακρωτήριο Γκρά- τσια, για να μη στον κόλπο της Οντούρας, ο σκοπός της πλώρης έδιέκρινε μια βάρκα που χόρευε πάνω στα κύματα και κινδύνευε να κα- τανοιχθεί από τη μια στιγμή στην άλλη.

— Ένα άσπρο πάλι κρεμόταν από την άκρη του καταρτιού της, σαν μια ίκεσία, γεμάτη άγώ- νια, προς έκείνους που θα διάβαιναν από τα μέρη αυτά.

Τη στιγμή που η «Μερίντα», ένα μεγάλο Ισπανικό καράβι, έστριβε το ακρωτήριο Γκρά- τσια, για να μη στον κόλπο της Οντούρας, ο σκοπός της πλώρης έδιέκρινε μια βάρκα που χόρευε πάνω στα κύματα και κινδύνευε να κα- τανοιχθεί από τη μια στιγμή στην άλλη.

— Ένα άσπρο πάλι κρεμόταν από την άκρη του καταρτιού της, σαν μια ίκεσία, γεμάτη άγώ- νια, προς έκείνους που θα διάβαιναν από τα μέρη αυτά.

Τη στιγμή που η «Μερίντα», ένα μεγάλο Ισπανικό καράβι, έστριβε το ακρωτήριο Γκρά- τσια, για να μη στον κόλπο της Οντούρας, ο σκοπός της πλώρης έδιέκρινε μια βάρκα που χόρευε πάνω στα κύματα και κινδύνευε να κα- τανοιχθεί από τη μια στιγμή στην άλλη.

— Ένα άσπρο πάλι κρεμόταν από την άκρη του καταρτιού της, σαν μια ίκεσία, γεμάτη άγώ- νια, προς έκείνους που θα διάβαιναν από τα μέρη αυτά.

Τη στιγμή που η «Μερίντα», ένα μεγάλο Ισπανικό καράβι, έστριβε το ακρωτήριο Γκρά- τσια, για να μη στον κόλπο της Οντούρας, ο σκοπός της πλώρης έδιέκρινε μια βάρκα που χόρευε πάνω στα κύματα και κινδύνευε να κα- τανοιχθεί από τη μια στιγμή στην άλλη.

— Ένα άσπρο πάλι κρεμόταν από την άκρη του καταρτιού της, σαν μια ίκεσία, γεμάτη άγώ- νια, προς έκείνους που θα διάβαιναν από τα μέρη αυτά.

Τη στιγμή που η «Μερίντα», ένα μεγάλο Ισπανικό καράβι, έστριβε το ακρωτήριο Γκρά- τσια, για να μη στον κόλπο της Οντούρας, ο σκοπός της πλώρης έδιέκρινε μια βάρκα που χόρευε πάνω στα κύματα και κινδύνευε να κα- τανοιχθεί από τη μια στιγμή στην άλλη.

— Ένα άσπρο πάλι κρεμόταν από την άκρη του καταρτιού της, σαν μια ίκεσία, γεμάτη άγώ- νια, προς έκείνους που θα διάβαιναν από τα μέρη αυτά.

Τη στιγμή που η «Μερίντα», ένα μεγάλο Ισπανικό καράβι, έστριβε το ακρωτήριο Γκρά- τσια, για να μη στον κόλπο της Οντούρας, ο σκοπός της πλώρης έδιέκρινε μια βάρκα που χόρευε πάνω στα κύματα και κινδύνευε να κα- τανοιχθεί από τη μια στιγμή στην άλλη.

— Ένα άσπρο πάλι κρεμόταν από την άκρη του καταρτιού της, σαν μια ίκεσία, γεμάτη άγώ- νια, προς έκείνους που θα διάβαιναν από τα μέρη αυτά.

Τη στιγμή που η «Μερίντα», ένα μεγάλο Ισπανικό καράβι, έστριβε το ακρωτήριο Γκρά- τσια, για να μη στον κόλπο της Οντούρας, ο σκοπός της πλώρης έδιέκρινε μια βάρκα που χόρευε πάνω στα κύματα και κινδύνευε να κα- τανοιχθεί από τη μια στιγμή στην άλλη.

— Ένα άσπρο πάλι κρεμόταν από την άκρη του καταρτιού της, σαν μια ίκεσία, γεμάτη άγώ- νια, προς έκείνους που θα διάβαιναν από τα μέρη αυτά.

Τη στιγμή που η «Μερίντα», ένα μεγάλο Ισπανικό καράβι, έστριβε το ακρωτήριο Γκρά- τσια, για να μη στον κόλπο της Οντούρας, ο σκοπός της πλώρης έδιέκρινε μια βάρκα που χόρευε πάνω στα κύματα και κινδύνευε να κα- τανοιχθεί από τη μια στιγμή στην άλλη.

— Ένα άσπρο πάλι κρεμόταν από την άκρη του καταρτιού της, σαν μια ίκεσία, γεμάτη άγώ- νια, προς έκείνους που θα διάβαιναν από τα μέρη αυτά.

Τη στιγμή που η «Μερίντα», ένα μεγάλο Ισπανικό καράβι, έστριβε το ακρωτήριο Γκρά- τσια, για να μη στον κόλπο της Οντούρας, ο σκοπός της πλώρης έδιέκρινε μια βάρκα που χόρευε πάνω στα κύματα και κινδύνευε να κα- τανοιχθεί από τη μια στιγμή στην άλλη.

— Ένα άσπρο πάλι κρεμόταν από την άκρη του καταρτιού της, σαν μια ίκεσία, γεμάτη άγώ- νια, προς έκείνους που θα διάβαιναν από τα μέρη αυτά.

Τη στιγμή που η «Μερίντα», ένα μεγάλο Ισπανικό καράβι, έστριβε το ακρωτήριο Γκρά- τσια, για να μη στον κόλπο της Οντούρας, ο σκοπός της πλώρης έδιέκρινε μια βάρκα που χόρευε πάνω στα κύματα και κινδύνευε να κα- τανοιχθεί από τη μια στιγμή στην άλλη.

— Ένα άσπρο πάλι κρεμόταν από την άκρη του καταρτιού της, σαν μια ίκεσία, γεμάτη άγώ- νια, προς έκείνους που θα διάβαιναν από τα μέρη αυτά.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ μέ μια άγνωστη

Πικάντικο διήγημα

«Εδώ και δυό βδομάδες, ο Τόμ Μπλάντνιτς, ο άρροστος του δωματίου 205 του μεγάλου νοσοκομείου, έστειλε καθημερινά γράμματα στην άρρωστη κυρία του δωματίου 244 και καθημερινά έπίσης λάβαινε τις απαντήσεις της. Στην αρχή, η αλληλογραφία αυτή, που του είχε συστήσει η νοσοκόμος του, του είχε φανή κάπως άστοχα. Την δέχθηκε όμως ευχαρίστως, γιατί έτσι θα μπορούσε να διώξει κάπως την άνια των μονοτόνων ημερών, που περνούσε εκεί μέσα. Άλλα τώρα που έπρόκειτο να του βγάλουν πιά τους επίδεσμους από τα μάτια του αίσθανανταν κάποια ανησυχία.

«Αν η νοσοκόμος του είχε κάνει κάποια φάρσα; Άν η κυρία του 244 ήταν ήλικιωμένη και άσχημη;... Άν ήταν καμιά παράλυτη;... Δέν θα ήταν προτιμότερο στην περίπτωση αυτή ν' αφήσει ο Τόμ το νοσοκομείο χωρίς να ρίξη ούτε μια ματιά σ' εκείνη με την οποία είχε ανταλλάξει τόσα γράμματα; Δέν μπορούσε, εν τούτοις, να φύγει έτσι. Πριν απ' όλα, είχε καθήκον να κηρύξει απόφαση το νοσοκομείο, να φωνηθεί με τα γράμματα της τις ημέρες που πέραςσε μέσα στη σιωπή, στην ακινησία και στο συνεχές σκοτάδι. Το παιχνίδι αυτό ο Τόμ είχε τώρα το καθήκον να το τελειώσει σαν ζήντλεμαν. Γι διακινδύνευε στο κάτω-κάτω; Το πολύ να δοκιμάζε μια μικρή απογοήτευση.

Νά, αυτόσο, πώς συνέθεσε αυτή η ιστορία:

Μια απ' τις ημέρες που ο Τόμ ήταν πιά χκρινιάρης και δούλευε από συνήθεια, η νοσοκόμα του, η μίς Πάττον, του έδωσε την ιδέα ν' αρχίσει να γράφει σε κάποιον.

—Θα σας γράφω ένω τα γραμμάτα που θα μου υπαγορεύετε και θα τα στέλνω άσφαλώς. Έτσι δέν θα πλήτετε θανάσιμα, πρόσθεσε. —Ευχαριστώ! αποκρίθηκε ο Τόμ, χωρίς να πολυσκεφθεί. Σε ποιόν θα τα στέλνω όμως τα γράμματα αυτά; —Δέν ξέρω... Στην μητέρα σας... Στην φίλη σας... Πέθανε πρό-έτων. Όσο για τη φίλη μου, καλύτερα να μη μου μιλάτε γι' αυτήν... Η νοσοκόμος σκέφθηκε λίγο και τέλος του είπε:

—Υπάρχει μια κυρία στο δωμάτιο 244, η οποία πληττεί κι' αυτή όπως εσείς... Ο Τόμ ήταν έτοιμος να ρωτήσει: «Είστε νέα αυτή η κυρία;... Είστε χαριτωμένη;... Πώς λέγεται;... Γιατί βρίσκεται στο νοσοκομείο;...» Έπειτα όμως σκέφθηκε πώς όλα αυτά του ήσαν άδιάφορα. Δέν θα έβλεπε τίς ισως ποτέ την άγνωστη δυό-τρία γράμματα από τον Τόμ. Άν όμως η κυρία αυτή ήταν άρρωστη και την αλληλογραφία τους και το παιχνίδι θα τελείωνε εκεί χωρίς καμιά συνέπεια.

Όστόσο η νοσοκόμος πήρε χαρτί και πένα κι' έγραψε, β.τι της υπαγόρευε ο Τόμ: «Ευγενεστάτη κυρία του 244. Βρίσκομαι στο δωμάτιο 205 και πλήττω τρομερά. Έπεισα θύμα αυτοκινητικού δυστυχήματος σε μια έκδρομή. Από τότε έχω τα μάτια μου βαμμένα και ζω στο σκοτάδι...»

Και το νόημα συνεχίζεται...

ταν με τον ίδιο πάντοτε, γεμάτο απογοήτευση τόνο.

Την επομένη ημέρα έφθασε η απάντησή. Μόλις η νοσοκόμα του άνηγγελε την είδηση, ο Τόμ κυριεύτηκε από μια παράξενη ταραχή. «Η μίς Πάττον κάθισε κοντά του κι' άρχισε να του διαβάει το γράμμα. Η κυρία του 244 έγραφε κι' αυτή πώς έπληττε άπερίγραπτα. Είχε το δεξί της πόδι στο γύφο και θα έμενε επί έβδομάδες έτσι, χωρίς να μπορεί να βαδίσει. Μπορούσε όμως να βλέπει και τον λυράριον που έπείδη βρισκόταν μέσα σ' ένα άναγκαστικό και διαρκές σκοτάδι.

«Εν τούτοις, συνέχισε, έχετε κι' ένα μεγάλο πλεονέκτημα με τα δεμένα σας μάτια. Μπορείτε να άμορφαίνετε τα πράγματα βλέποντάς τα με την φαντασία σας και να ζητε μέσα σ' ένα κόσμο που θα σούση την ημέρα της θεραπείας σας. Δέν μπορείτε επί παραδειγματι να ιδείτε το πρόσωπο της νοσοκόμης σας και πολύ πιθανόν να το φανταστείτε ώρασιότατο, άγνώστως ότι είχε γιμνάσιον φακίδες κι' ότι είχε μια μύτη άνασχηματισμένη κι' άκονόνη. Άλλω τί άνόητη που είμαι! Ξεχνώ πώς άναγκαστικά θα σας διαβάσει κάποιος άλλος το γράμμα μου. Έλπίζω δέ πως πώς αυτός ο άλλος δέν θα είναι η νοσοκόμα σας. Πάντως, δέν είπα τίποτε το υπερόβολο εις βάρος της. Ο Τόμ άπάντησε ευχαρίστατας την άγνωστη του 244 και προσέθετο:

«Δέν ξέρω ποιά είναι η μορφή της νοσοκόμης μου, η ψυχή της όμως μου φαίνεται ωραία και καλή».

Με την συνέχισι της αλληλογραφίας, το ένδιαφέρον του Τόμ για την άγνωστη του 244 μεγάλωσε. Παρακάλεσε την νοσοκόμα του να του την περιγράψει λεπτομερώς. Έκείνη συμμορφώθηκε με την έπιθυμία του χωρίς όμως να έπεκτασή σε λεπτομέρειες.

Αυτό του γέννησε άμφιβολίες για την νεότητα και την άμορφη της κυρίας του 244, και μια μέρα προτού του βγάλουν τους επίδεσμους, σκέφθηκε ένα τρόπο για να πάρη ακριβείς πληροφορίες για την άγνωστη. Αφού η νοσοκόμα Πάττον τελείωσε τη βάρδια της, ο Τόμ κάλεσε κρυφά ένα νοσοκόμο και συνωμύλησε μαζί του χαμηλόφωνα επί μερικά λεπτά. Άν βρισκόταν κάποιος κοντά τους, θα άκουε να του λέει: —Θα πάρετε δέκα δολάρια για άμοιή σας.

Ο νοσοκόμος βγήκε και έαναγγέρισε ύστερα από λίγη ώρα. Οι πληροφορίες που έδωσε όμως στον Τόμ άφησαν τον τελευταίο σε κάποια άμυγνία.

Την άλλη μέρα οι γιατροί έβγαλαν τους επίδεσμους απ' τα μάτια του Τόμ και του είπαν πώς γρήγορα θα μπορούσε να βλέπει καθαρά, όπως και πριν του συμβή το δυστύχημα.

Αφού έφυγαν οι γιατροί, ο Τόμ κάλεσε κοντά του την νοσοκόμα του και της είπε: —Καθίστε, σας παρακαλώ, δεσποινίς. Θα σας υπαγορεύσω το τελευταίο γράμμα για την κυρία του δωματίου 244.

Η νέα άνασχηματισμένη έλαβε. Ύστερα πήρε χαρτί και πένα και περίμενε. Ο Τόμ άνασχηματισμένος και τέλος άρχισε:

«Ευγενεστάτη κυρία...»

αλληλογραφία μας μας διαδόλυνε να περάσουμε, χωρίς να πληρώμε πολύ τις άτέλειες ημέρες της άρρώστειας μας. Δέν θέλω να καταστρέψω με μια άποκαιρητιστήριο έπίσκεψη το όνειρο που έπλασα για σας με τη φαντασία μου. Δέν έρχομαι να σας έπισκεφθώ γιατί έμαθα πώς είσθε μιά... καλή και συμπαιωτική γρηούλα, η οποία μάλιστα άφισε εδώ και μιά βδομάδα το νοσοκομείο χωρίς να σκεφθώ ποτέ να γράψω στον άρρωστο του δωματίου 205!...»

Η νοσοκόμα σταμάτησε στο σημείο αυτό το γράμμα. Χλωμάσε, κατακοκκίνισε και κούταξε με έκπληξι τον Τόμ, ο οποίος χωρίς να την κούταζε συνέχισε προσποιούμενος τόν άδιάφορο:

«Υπάρχει έπειτα και άλλος ένας λόγος που δέν μου έπιτρέπει να σας έπισκεφθώ. Είστε άρκετά καιρός τώρα που, μολοντί δέν το είχα αντίληψη καθαρά, ένδιαφέρομαι για μιά άλλη δεσποινίδα. Πρόκειται για μιά γυναίκα πολύ νέα και πολύ χαριτωμένη, παρ' όλες τις φακίδες του προσώπου της και την άνασχηματισμένη μύτης της. Με όλα της τα ελαττώματα είναι άξιολάτρευτη. Έχει μαλλιά καστανά, μάτια φωτεινά και μιά στιγμή να κούταξω — και δέντια τέλεια. Όσο για το σωματικό της, αυτό είναι ακριβώς όπως το φανταζόμουν, εύλυστο και καλοκαμωμένο.

«Επί πλέον έχει καλή ψυχή και με έχει ήδη συμπληρώσει πρό πολλού, αν δέν κάνω λάθος. Γι' αυτό, θέλοντας να διώξει την πληγή μου και να έπικοινωνή μαζί μου ψυχικά, έπινώ τα τέχνασμα της αλληλογραφίας κι' έγραφε τα γράμματα που προήρχοντο δθεν από την κυρία του 244...»

Πριν άφήσω το νοσοκομείο, θέλω να την ρωτήσω αν είναι διατεθειμένη να με παντρευθώ».

Η δεσποινίς Πάττον άφησε την πένα να τής ξεφύγει απ' τα χέρια και τής πέση στο πάτωμα. Σηκώθηκε άπότομα και είπε με τόνο άσπληρο και άνήσυχο στον Τόμ:

—Δάστε μου τόν σφυγμό σας. Έχετε δυνατό πυρετό... παραλήρημα! Ο Τόμ όμως, αντί να άπακούσει της έκτασης το χέρι και να φύγει, έκτεσε το χέρι και ψιθύρισε έκτεστικά: —Μπορώ να έλπιζω πώς η απάντησή σας δέν θα είναι άποθαρρητική; Η δεσποινίς Πάττον δέν άπάντησε. Έσκυψε σιγνητική βραδεία και τόν φίλησε στα μάτια.

ΕΝΤΓΚΑΡ ΒΑΝ ΚΟΥΚ

ΕΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕ

Σπύρος Π. Σέλληνα

Η ΕΛΛΑΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟΝ

Ιστορικοί άναμνήσεις

μιάς Έποποιίας

Η πρώτη έποκληρωμένη Ιστορία της τελευταίας μεγαλειώδους, αλλά και άμαρτυρικής Έλληνικής 30-ετίας σε 508 κατοχυρωμένες σελίδες. Συνδεύεται από μιά πλήρη σειρά έπισημών έγγραφων και μαρτυριών.

ΠΟΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΒΙΒΛΙΟΠΛΗΘΙΑ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΕΠΑΡΧΙΩΝ ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΟ ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΠΡΑΚΤΟΡΙΟΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ «ΣΠΥΡΟΣ ΤΣΑΓΓΑΡΗΣ»

Σοφοκλέους 7-9 - ΑΘΗΝΑΙ

Γνωρίστε τόν έαυτό σας!

Τέσσερες τύποι γυναικών

«Έχετε, άγαπητή άναγνώστρια, το «γνώθι σαυτόν»; Δέν είναι και τόσο βέβαιον... Άν μάλιστα παραπονεόσθε πώς «δέν σας καταλαβαίνουν» οι άλλοι, το πιθανότερο είναι ότι δέν καταλαβαίνετε εσείς πρώττον έαυτό σας. Θα σας προσφέρουμε λοιπόν εδώ ένα τρόπο να τόν γνωρίσετε — και να τόν διορθώσετε, αν χρειάζεται.

Διαβάστε τις παρακάτω έρωτήσεις και δώστε σε καθεμιά την άπάντησή σας: «Ναι» ή «Κάποτε» ή «Ποτέ». Άν άπάντησετε «Ναι» σημειώνετε 2 πόντους, για το «Κάποτε» 1 πόντο και για το «Ποτέ» σημειώνετε 0. Στο τέλος προσθέτετε όλους μαζί τους πόντους, κι' άναλόγως του άθροίσματος που θα βρήτε ανήκετε σ' έναν απ' τους τέσσερες γυναικείους τύπους, που περιγράφουμε πιο κάτω.

1) Σας όνομάζουν συνήθως μ' ένα ύποκοριστικό, π.χ. Ζιζή, Φίφια, κλπ.;
2) Σας άρέσει να σκολίζετε τα μαλλιά σας με λουλούδια και κορδέλλες;
3) Διατάσσετε να πάρετε μιά άπόφαση;
4) Σας άρέσει να κάθεσθε κατανής;
5) Διορθώνετε τις άναμνήσεις σας έτσι ώστε να παρουσιάζεσθε νεώτερη απ' ό,τι είσθε;
6) Λέτε συχνά: «Η μαμά δέν θα ήθελε να...»;
7) Άπνιγίστε τη ζωή σας στον πρώτον τυκόντα;
8) Σας άρέσει να παίρνετε συμβουλές, πριν έπιχειρήσετε κάτι;
9) Στόν κινηματογράφο, θαυμάζετε μ' έμπιστοσύνη τόν «ζέν πρεμιέ»;
10) Όταν μιλούν για τήν Ντίνα Ντάρμπιν, λέτε πώς «είνε πιά ντεμοντέ»;

11) Παρ' όλη τη μόδα σας άρέσει να φοράτε φουστάνια πολύ κοντά;
12) Προτιμάτε το μυθιστόρημα, όπου παίχουν κύριο ρόλο ο έρωας και το μυστήριο;
13) Είσθε ένθουσιασμένη κατά βάθος, όταν σας κοροϊδεύουν για τήν «άφελειά» σας;

14) Λέτε συχνά: «Ω, μόνον όταν βγώ απ' το γραφείο μου ή απ' το κατάστημά μου, άρχίζω να ζω πραγματικά»;
15) Κάνετε μιά γκριμάτση, όταν ή μικρότερη άδελφή σας σας φέρεται με σεβασμό;

16) Όταν μιά πωλήτρια σας όνομάσει «Κυρία», κολάει το κέφι σας;
17) Κλαίτε με τα άτυχήματα της πρωταγωνιστρίδας του φίλμ που βλέπετε;
18) Μεταχειρίζεσθε ύπερβολικές έκφράσεις όπως ή εξής: «Ω, πόσο λατρεύω τα σου-άλα-κρέμ! Θάδινα τη μισή μου ζωή για να πάω ένω απ' αυτά!»;

19) Άποφνευετε να κάνετε τους λογαριασμούς σας;
20) Υποστηρίζετε ότι είσθε φανερή ιδεαλιστρία;
21) Πιστεύετε πώς μπορεί κανείς να πεθάνη από έρωτική άπελπισία;

22) Κοκκινίζετε όταν σας κάνη ένα κομπλιμέντο κάποιος άντρας που γνωρίσατε; Και τώρα να οι τέσσερες τύποι γυναικών, που πρέπει ν' ανήκετε σ' έναν απ' αυτούς, άναλόγως του άθροίσματος των άπαντήσεών σας:

Αθροισμα 0. —Κερδίζετε άσφαλώς πολλά χρήματα, γιατί είσθε φτιαγμένη έπιχειρηματίας. Μην παραπονεόσθε όμως αν σας παραμελή ο έκλεκτός σας! Έχετε γίνει γι' αυτόν ένας άπλος σύντροφος, έχετε κάνει ό,τι μπορούσατε για να ξεκαρπίσετε είσθε έπίσης και γυναικα.

Αθροισμα 13. —Συγχρητήρια! Είσθε ή ιδεώδης γυναικα για μιά ήλικία 30-50 έτών. Έχετε συναισθησι των ευθυνών σας. Ξέρετε τί θέλετε. Όστόσο αυτό δέν σας έμποδίζει να είσθε συγχρόνως κομψή και έλκυστική. Ο έκλεκτός σας πρέπει να σας λατρεύη, όπως άλλωστε τόν λατρεύετε και εσείς.

Αθροισμα 22-27. Είσθε μιά νέα γυναικα γοητευτική. Ο έκλεκτός σας έχει μεγάλη έπιρροή επάνω σας κι' αυτό σας ευχαριστεί. Είσθε ή γυναικα 100%, συνεπώς έχετε και τα χαρακτηριστικά έλαττώματα του φύλου σας.

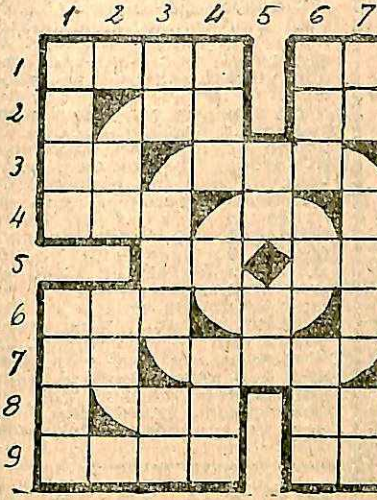
Αθροισμα 45. —Άν βλεπεσθε γύρω απ' τα 16 σας χρόνια, όλα πηγαίνουν καλά κι' είσθε μιά άξιολάτρευτη κοπέλα λίγο παρακαμμένη... Άν έχετε περισσότερα χρόνια, προσέξτε! Προσπαθήστε ν' αλλάξετε, να γίνετε θετικότερη. Άν όστόσο είσθε πολύ μεγάλη ήλικίας, ή περίπτωση σας είναι κυριολεκτικά άπελπιστική και δέν έπιδέκεται θεραπεία.

ΟΤΙ ΜΕΛΛΥ

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Συλλαβικό σταυρόλεξο

Μέσα στο κάθε τετραγωνίδιο του σχεδίου που δημοσιεύουμε κατωτέρω, αντί να τοποθετήσετε ένα γράμμα, θα

τοποθετήσετε μιά δλόκληρη συλλαβή. Κατά τα άλλα, το σταυρόλεξο είναι όμοιο με τόν τύπο που σας είναι ήδη γνωστός.

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) Αύτοτελής άπόσπασμα ενός όποιουδήποτε κειμένου. — Καρποί τους όποιους τρώμε όπως μας τους προσφέρει ή φύσις.
2) Όταν βρίσκεται κανείς κοντά τους, έχει στη διάθεσί του άφθονο νερό (καθ.). — Έργαλειό, αλλά και πρωτεύουσα κράτους της Ν. Αμερικής.
3) Στην αγορά, κάθε πράγμα έχει και τη δική του. — Μάταια (έπιρ.). — Φρούτα άρωμα.

4) Η άλυσίδα του ρολογιού σας. — Θέλησις (καθ.).
5) Θα την βρήτε σ' όλα τα ζώα. — Πρόθεσις.

6) Μετατρέπει τους χυμούς των άνθρώων σ' ένα έξαιρετικά ευχάριστο ύδρo. — Πάνω σ' αυτή τολύγων το νήμα της ρόκας κι' χωρικές.
7) «... σκέτος». — Χωρίς αυτό δέν πιάνονται τα φάρια. — Άνθη.
8) Θα είχατε άσφαλώς στο σπίτι σας, αλλά το βγάλατε τώρα το καλοκαίρι. — Άντιπροσωπεύει το άσθενές φύλον.
9) Χημικό στοιχείο για το όποιο γίνεται τελευταίως πολύς λόγος. — Κατά την έδώ παραμονή τους, οι Γερμανοί μας άδειασαν ακόμη και τη λίμνη του...

ΚΑΘΕΩΣ
1) Εύχη σ' έναν άρρωστο. — Η ώρα. — Έλένη ήταν σύζυγος του...
2) Άρνητικός συμπλεκτικός σύνδεσμος (καθ.). — Σας τήν δίνουν μόλις καθίσετε σ' ένα έστιατόριο.
3) Το κύμα των προβάτων και ή κατάλληλη έσχη. — Πόλις της Μακεδονίας. — Πανδρέο για τήν στάμνισι δδοιπόρων (τουρκ.).
4) Τα νερά αυτά είναι τα καλύτερα που μπορούν να υπάρξουν. — Μέσον που το χαρακτηρίζει όποκρία και πανουργία.
5) Σ' αυτήν καταλήγει κάθε έγκληματική ύπόθεσις. — Ρήμα άπαράληπτο στο τέλος μιάς έρωτικής έπιστολής.
6) Άφορμόν το σύνολο ενός πράγματος. — Το καλύτερο μας το δίνει ή πείρα.
7) Θα το βρήτε συνήθως πάνω σ' ένα μπουκάλι (καθ.). — Τήν κάνουν οι λουόμενοι. — Μουσικό όργανο.
8) Κάθε άνθρωπο σώμα έχει τέσσερα. — Το ζήτημα δροσερό το καλοκαίρι.
9) Η διεθνής... είναι άνώμαλος. — Άνάξιος λόγος, τιποτένιος.

Α. Δ.
Ένα μαθηματικό παιχνίδι

Πάρτε ένα χαρτί κι' ένα μολύδι και γράψτε τόν αριθμό των άδελφών σας (άγοριών) που ζούν.

Πολλαπλασιάστε τον επί 2. Προσθέστε 3. Πολλαπλασιάστε το άθροισμα επί 5. Προσθέστε τόν αριθμό των άδελφών σας (κοριτσιών) που ζούν.

Πολλαπλασιάστε επί 16. Προσθέστε τόν αριθμό των άδελφών σας (άγοριών ή κοριτσιών) που πέθαναν. Αφαιρέστε από το σύνολο 150. Έχετε έτσι ένα άθροισμα από τρεις άριθμούς. Ο πρώτος εκ δεξιών άντιστοιχεί τούς θανάτους, ο δεύτερος τις άδελφές σας που ζούν και ο τρίτος τους άδελφούς σας που ζούν.

Δέν είναι έτσι; Δοκιμάστε αυτό το παιχνίδι και θα δείτε πόσο είναι διασκεδαστικό.

Μικρά αινίγματα

1) Ποιος από τους παλιούς βασιλείς της Εύρώπης φορούσε το μεγαλύτερο στέμμα;
2) Γιατί ο Άδαμ έδάγκασε το μήλο που του πρόσφερε ή Εύα;
3) Έκείνος που το φτιάχνει δέν το χρησιμοποιεί. Έκείνος που το αγοράζει, δέν το θέλει για τόν έαυτό του. Κι' εκείνος που το μεταχειρίζεται, δέν ξέρει τί είναι.
4) Η πλάτη μου είναι εύλινη και ή κοιλιά μου τριλινη. Τι είμαι;
5) Ποιος βγαίνει ζωντανός από τόν τάφο;
6) Γιατί δέν μπορεί ποτέ να βρέξη δυό ημέρες χωρίς διακοπή;

Το ραντεβού
Ένας έπιχειρηματίας έχει ραντεβού με μιά άλλη πόλι στις 6 ακριβώς. Δι' άφορες καθυστερήσεις δέν τόν άφνουν να ξεκινήσει, παρά μόνο στις 4½. Η άπόστασις που έχει να διατρέψει, είναι 200 χιλιόμετρα. Στα πρώτα 50 χιλιόμετρα, το αυτοκίνητό του άναπτύσσει ταχύτητα 75 χιλιομέτρων τήν ώρα, στα έπόμενα 50 έχει ταχύτητα 100 χιλιομέτρων, στα άλλα 50 έχει ταχύτητα 125 χιλιομέτρων. Το ίδιο πάλιν ακόμη άλλα 50 χιλιόμετρα. Πόση ταχύτητα πρέπει ν' άναπτύξη σ' αυτά, για να φθάση έγκαιρα στο ραντεβού του;

Η σκοποβολή

Ένας σκοπευτής εξασκείται σ' αυτό το στόχο. Κάθε φορά που θα χτυπήσει έναν απ' τους άριθμημένους κύκλους, σημειώνει τόν αντίστοιχο άριθμό. Πόσες σφαίρες πρέπει να ρίξη και ποιούς κύκλους να χτυπήσει, ώστε το άθροισμα των άριθμών όλων αυτών των κύκλων να είναι 50;

Τα όχηματα

Ένας πεζός βλέπει να περνούν στο δρόμο τρία όχηματα με τους οδηγούς τους και μετρά εν όλω ένενά ρόδες, τρία πρόσωπα και κανένα ζώο. Τι είδους όχηματα ήσαν αυτά;

Ο χωρισμός

Μέσα στο σχέδιο που βλέπετε πιο κάτω, υπάρχουν 16 άριθμοι: από το 1 μέχρι το 16. Προσπαθήστε πόσα να χωρίσετε το τετράγωνο σε τέσσερα ίσα μέρη του ίδιου σχήματος. Το κάθε μέρος πρέπει να περιλαμβάνη τέσσερις άριθμούς, οι όποιοι προστιθέμενοι να δίνουν πάντα το ίδιο άθροισμα.

Οι λύσεις στη σελ. 36

ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΕΙΝΕ ΕΧΕΜΥΔΕΣ!

Τα «ραμμένα χείλη» της Ρ. Α. Φ.

Είνε πολύ παλιά ή αντίληψη ότι οι γυναίκες δέν μπορούν να κρατήσουν ένα μουσικό ό,τι το κοινολογούν άμέσως όσοδήποτε σοδορό και αν είναι. Άλλ' είναι πάντοτε σωστό αυτό; Ο τελευταίος πόλεμος τουλάχιστον και ο άγών της αντίστασης στις διάφορες χώρες μας παρέχουν μερικά χτυπητά παραδείγματα, που άποδεικνύουν ότι οι γυναίκες όχι μόνο ζέρουν να κρατήσουν ένα μουσικό ό,τι, δτι κάποτε είναι πιο έχεμυδες κι' από τους άνδρες.

Μιά χαρακτηριστική περίπτωση αυτού του είδους είναι της Άγγλιδας Μαξίνα Λανκάστερ. Η έπιτυχία της άποδόσεως στη Νορμανδία όφείλεται κατά ένα σοδορό ποσοστό σ' αυτή τη γυναίκα.

Η κυρία Λανκάστερ είναι μιά έξαιρετική σχεδιάστρια. Η άνωτάτη διοίκσις των συμμαχικών δυνάμεων της είχε άναθεώσει, να κατασκευάση τα σχέδια ενός λιμένος που έπρεπε να συναρμολογηθεί και να λειτουργήση άμέσως στο μέρος όπου θα γινόταν ή άπόβασις. Από τη λειτουργία αυτού του λιμένος εξήρτατο ή έπιτυχία όλης της έπιχειρήσεως.

Γι' αυτή την εργασία ή κυρία Λανκάστερ χρειόθηκε ένα περίπου χρόνο. Στο τέλος, ξεπέρασε όλες τις προσδοκίες που είχαν σπρηχθεί στην προαίθειά της. Γιατί ο λιμν που έσχεδιάσε ήταν πραγματικά άριστοεργησιακός. Την ίδια ημέρα που έπιχειρούσαν τήν άπόβασις οι σύμμαχοι, τα άναριθμα κομμάτια αυτού του λιμένος συναρμολογούντο στην Άρρομάν. Το άποδοτικό σώμα είχε έτσι στη διάθεσί του μιά σπουδαία βάσι άνεφοδισμού. Και οι Γερμανοί που δέν περίμεναν ποτέ ένα τέτοιο πράγμα τα έχασαν κυριολεκτικά.

Και όμως μιά άκριτομυθεία της κυρίας Λανκάστερ θα μπορούσε να καταστρέψη τα πάντα. Άλλ' ή γυναίκα αυτή έκαμε άδρόμια την εργασία της και δέν της ξέφυγε ποτέ το παραμικρό.

Μιά άλλη περίπτωση που άποδεικνύει την έχεμυθεία των γυναικών είναι εκείνη των «Ραμμένων Χειλέων».

Τα «Ραμμένα χείλη» ήσαν πενήντα γυναικές που ύπνρετοσαν στην κρυπτογραφική ύπηρεσία του άγγλικού ύπουργείου της Άεροπορίας κατά τήν διάρκεια του πολέμου.

Αυτές οι πενήντα γυναικές ήσαν από πριν όλες τις έπιδρομές της ΡΑΦ έάνων τής Γερμανίας και των κατεχομένων εδαφών, το δρομολόγιο που θα ακολουθούσαν τα άεροπλάνα, τόν αριθμό και τόν τύπο τους, τήν ακριβή ώρα της έκκινήσεως... Το ίδιο συνέβαινε και με τα τόσα συχνά ταξείδια του Τσώρτσιλ κατά τη διάρκεια του πολέμου.

Με μιά λέξη τα «Ραμμένα χείλη» είχαν στην άκρη της γλώσσας τους τα μεγαλύτερα μουσικά του πολέμου. Άλλα δέν άνοιξαν ποτέ τα χείλη τους. Το πιο χαρακτηριστικό είναι το εξής: Οι περισσότερες απ' αυτές τις γυναικές ήσαν συζύγιοι άεροπόρων. Εγγυρίζαν, λοιπόν, σε ποιές έπιδρομές θα έπαιρναν μέρος οι άνδρες τους. Άλλα καμιά απ' αυτές δέν παρέδω το καθήκον της, για να τους άνακοινώση το παραμικρό, όπως διαπίστωνε κάθε τόσο ή ύπηρεσία παρακολούθησεως των έργαζομένων σε έμπιστευτικές ύπηρεσίες.

Κατά τήν διάρκεια του πολέμου ύπνρχε έπίσης στο Λονδίνο μιά φιλανθρωπική όργάνωσις, που τα χείλη της συγκεντρωνόνταν τακτικά στο σπίτι μιάς νεαρής και πλουσίας Άγγλιδος. Ο ύπνρτης που σερβίριζε το τσάι δέν έπρόσεξε ποτέ τίποτε το άσυνήθιστο, ούτε στους τρόπους, ούτε στην όμιλία τους. Ίσως μόνον, έπειδή τα περισσότερα από τα χείλη της όργάνωσε ήσαν νέοι, να σκεπτόταν μέσα του ότι θα έκαναν καλύτερα να πηγαίνουν να πολυμήσουν αντί να άσכולούνται με φιλανθρωπικά ένω. Όταν τελείωσε, όμως, ο πόλεμος, έμαθε ότι όλοι αυτοί οι «φιλανθρωποι» ήσαν οι άρχηγοί των βοτανικών «κοιτώντων», που είχαν σκεφθί πως ήσαν καλύτερο να συνέρχωνται σ' ένα ιδιωτικό σπίτι για να μελετούν και να προπαρασκευάζουν τα χτυπήματά τους, αντί να πηγαίνουν σ' ένα δημόσιο γραφείο όπου οι συσκέψεις των θα προκαλούσαν τήν προσοχή και θα έδιναν άφορμή σε διάφορα σκόλη. Η οικοδέσποινα που τους δέχονταν στο σαλόνι της ήξερε όλα τα μουσικά τους, αλλά ούτε οι φίλες της ούτε κανείς άλλος ύπνρεθηκε ποτέ το παραμικρό.

Άξιοσημείωτη είναι, τέλος, ή περίπτωση της χήρας ενός Νορβηγού διπλωμάτου που, κατά τήν διάρκεια της κατοχής της πατρίδας της, είχε μεταπιάσει ένσυντιον του έχθρου. Έκεί μέσα γίνονταν οι συγκεντρώσεις των κυσιωτέρων άρχων και θινώ όπλοστάσιο. Καί όμως ούτε οι ύπνρται της δέν είχαν ύπνρεθη ποτέ το παραμικρό. Η γυναίκα αυτή, δέν ήθελε να μάθων τα όνόματα των άνθρώπων που έρχόνταν στο σαλόνι της. Καί, τήν πραγματικότητα, πολύ λίγους έγνωρίζει άνάμεσα σ' αυτούς.

Νά, λοιπόν, που οι γυναίκες είναι έχεμυδες, ή, για να μεταχειρισθώ μιά έκφρασι της Ζυπ, λένε τα πάντα εκτός από εκείνο που θέλουν να κρύψουν.

Οι λύσεις στη σελ. 36

Δέν υπήρξε ή 'Ατλαντίς;

Τί υποστηρίζει ένας 'Αμερικανός επιστήμων

Κατά τη γνώμη ενός ειδικού συνεργάτου του αμερικανικού επιστημονικού περιοδικού "Φυσική Ιστορία", ή "Ατλαντίς" κι' οι άλλες θρυλικές χαμένες ήπειροι δεν υπήρξαν ποτέ στην πραγματικότητα. Ο άρχαιος Πλάτων περιέγραψε στους "Διαλόγους" του την "Ατλαντίδα" ως μία χώρα των θαυμάτων, που βρισκόταν πέρα απ' τις Σπλάες του "Ηρακλέους" (δηλαδή το Γιβραλτάρ) και που καταποντίσθηκε από ένα φοβερό σεισμό. Φαίνεται όμως ότι ή περιγραφή του ήτο μάλλον αλληγορική, όπως και τις Ιδανικές πόλεις για την όποια έγραψε στη "Δημοκρατία" του. Οι μεταγενέστεροι όμως δεν το κατάλαβαν, πίστεψαν στην ύπαρξη της "Ατλαντίδος" κι' ο θρύλος διατηρήθηκε επί 2.000 χρόνια. Πάντως, είναι γεγονός ότι ή μορφή της ύδρογειού ήταν πολύ διαφορετική απ' τη σημερινή, ο' ένα μακρυνό παρελθόν. Υπήρχαν ήπειροι, που ένωναν την "Αλάσκα" με τη Σιβηρία και την Εύρωπη με την "Αμερική". Έχθηκαν όμως μέσα στον Ίκεανό ποδ έκοτομυριών έτών, συνεπώς δεν μπορεί να διασώζεται ή ανάμνησίς τους στην ανθρώπινη μνήμη.

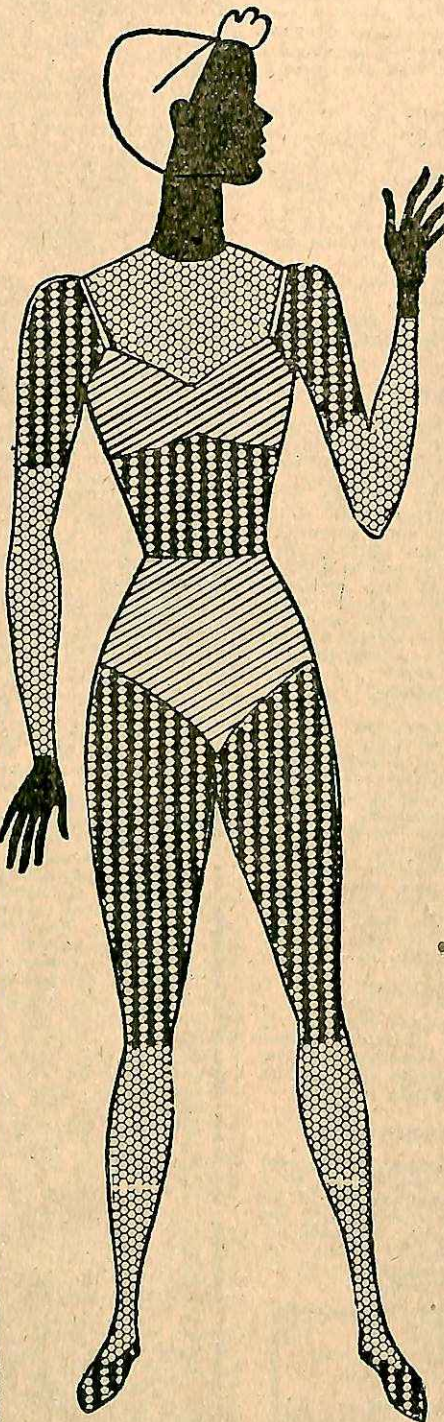
Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

(Μιράντα). Άγιαν Παρασκευήν: Η διεύθυνσις του "Ερρολ" όλων είναι: Warner Bros. Studios, Burbank, Calif. U.S.A. και του Ταύρου Πάουερ: Fox Film Studios, Hollywood, Calif. U.S.A. (Μαϊδούλα). Γράψτε: Απλώς: Hollywood, Calif. U.S.A. Μικρή Ξελογιάστρα, Πειραιά: Δέν γνωρίζουμε, δυστυχώς, τα κατάλληλα πρόσωπα. (Γ. Δ. Β.). Κηφισιά: Δέν διαβέβαιον έπαρκή χάρων. Αίγλην Παπαδόκη. Ένταυθα: Εύχαριστούμεν, αλλά δέν είναι επικαιρόν. Τζέλλαν Γ. Παφάνη, Ένταυθα: Δέν έχουε, δυστυχώς, αρκετό χώρο. Μ. Νεοφύτου, Κύπρον: Άδυνατούμεν να σάς εξυπηρετήσωμε. (Μάργκορετ Ρόζ), Θεο)νίκην: Δέν δημοσιεύωμε, δυστυχώς, τέτοιες ανγγελίες. Ο χώρος που διαθέτουμε δέν είναι επαρκής. Χορήματα επιστρέφονται ταχυδρομικώς. Τριανταφύλλου, Μυτιλήνη: Περιμένουμε καλλίτερα σταυρόλεξά. (Κέρβερον), Λευκάδα: Η διεύθυνσις που μιάς ζητάει είχε ή έξης: Ford Motor Co., Detroit, Michigan, U.S.A. Άμυ Σ.Π. Βόλον: Μιά από τις διευθύνσεις της κ. Έλεονώρα Ρουζέλτ είναι ή έξης: (Woman's Home Companion), 250 Park Avenue, New York, U.S.A. Επίσης, ή διεύθυνσις του Σάρλ Μπουανιέ είναι: Warner Bros. Studios, Burbank, Calif. U.S.A. Ρυλ Harrison, ένταυθα: Γράψατε: Mr. Fiorello La Guardia, U.N.R.R.A., Washington, U.S.A. Άννα: Κάθε επιστολή παίρνει ή σειρά της. Ο χώρος δέν είναι άπλητος. Η διεύθυνσις του Λώρενς Όλνις είναι: Eagle-Lion Studios, London, England και του Χένρυ Θόντα: Fox Film Studios, Hollywood, Calif. U.S.A. (Μαθητήν Δ'), Γούθεν: Σας εύχαριστούμε για τό ένδιαφέρον σας. Περιμένουμε κανένα άλλο καλλίτερον, αλλά με τις επεξηγήσεις του. Κ. Άλμυράτον, Βόλον: Βρήκαμε αρκετό χώρο στο παρτίμα σας. Άνεμόν, Θεσσαλονίκην: Δέν γνωρίζουμε, δυστυχώς, κανένα τέτοιο γραφείο. (Άναγνώστην Θησαυρού): Η διεύθυνσις του "Ερρολ" δημοσιεύεται πιο πάνω.

ΠΡΙΝ ΦΟΡΕΣΕΤΕ ΤΟ ΜΑΓΙΩ

Για να είνε τέλειο το σώμα σας

Το μαγιώ ξεσκεπάζει το σώμα. Πριν το φορέσετε λοιπόν στην πλάς, περιποιηθήτε το σώμα σας. Πρώτα απ' όλα, κάνετε μία έσωτερική κούρα, πίνοντας πολύ νερό, τρώγοντας άφθονα χορταρικά κι' αναπνέοντας βαθυά. Κάθε πρωί, διαθέτετε 10 λεπτά της ώρας για άναπνευστική γυμναστική. Έξω-τερικώς, τρίβετε καθημερινώς το σώμα σας με μία πολύ σκληρή βούρσα, μέσα στο μπάνιο ή στο ντους σας. Και τώρα ιδού οι ειδικές περιποιήσεις για κάθε μέρος του σώματος, σημειωμένο με το αντίστοιχο χρώμα, γραμμές ή κοκκίδες:

1) ΠΡΟΣΩΠΟ ΚΑΙ ΧΕΡΙΑ:

Καθαρίζετε κάθε βράδυ το μακιγιάζ σας με μία καλή θρεπτική κρέμα. Περνάτε το πρόσωπό σας χτυπώντας με ένα μπαμπάκι βουτηγμένο σε τριαντάφυλλο. Έπειτα το σιμπάτε ελαφρά και κοντά-κοντά, ανεβαίνοντας απ' το σαγόνι προς τους κροτάφους. Το άλειψτε με λίγη κρέμα, πριν πέσετε να κοιμηθήτε. Για τα βλέφαρα και τα τσίνορα χρησιμοποιείτε ρετινόλαδο ή μία καλή ειδική κρέμα. Όσο για τα γέλια, τα πλένετε με βούρσα, ζεστό νερό και καλό σαπούνι. Πριν στεγνώσουν τελείως, τ' άλειψτε με λιδο-οξύ γλυκερίνη ή μ' ένα γλυκερινούχο προϊόν.

2) ΣΤΗΘΟΣ, ΚΟΙΛΙΑ, ΓΟΦΟΙ:

Μεταχειριζόμεθα ένα καλό σαπούνι. Τρίβετε με μία βούρσα το στήθος κυκλικά και ανεβαίνοντας προς τα πάνω. Άν χρειάζεται να σφιλή, του κάνετε κρόνιους. Έπακολουθεί ένα ελαφρό μασάζ με λίγο λάδι ή αμυγδαλόλαδο. Βουρτζίζετε δυνατά κοιλιά και γοφούς, έπειτα τα τρίβετε με μίγμα Ισών ποσότητων κολώνιας και λαδιού.

3) ΕΠΑΝΩ ΜΠΡΑΤΣΑ, ΜΕΣΗ, ΜΗΡΟΙ, ΠΟΔΙΑ:

Τα τρίβετε με σκληρή βούρσα ή σφουγγάρι, για να κυκλοφορήση ζωηρά το αίμα. Έπειτα βάζετε μέσα στην παλάμη σας λίγο ψιλό αλάτι και τρίβετε μαλακά. Άλειψτε με λίγο φυτικό λάδι και τελειώνετε μ' ένα γρήγορο τρίψιμο με άλκοολ ή με κολώνια.

4) ΝΤΕΚΟΛΤΕ, ΓΑΜΠΕΣ, ΚΑΤΩ ΜΕΡΟΣ ΤΟΥ ΒΡΑΧΙΟΝΟΣ

Καθαρίζετε το ντεκολτέ σας με μία τρυφερή λουλούνη. Το βράδυ, του κάνετε μασάζ, ξεκινώντας από το πηγούνι και κατεβαίνοντας προς το στήθος με μία λιπαρή κρέμα, την οποία σκουπίζετε έπειτα ελαφρά. Πλένετε τα μπράτσα όπως τα χέρια σας, βουρτσίζοντας τα καλά για να έμποδίσετε την τριχοφυία. Τα περνάτε ελαφρά με ελαφρόπετρα, τα ξεπλένετε και τ' άλειψτε με έλαχιστο λάδι, άν έχετε επιδερμίδα πολύ στεγνή. Άν οι άγκυρες σας έχουν δέρμα τραχύ, τους βουτάτε 2-3 φορές τη βδομάδα στο έξοχο όυρό: Διαλύετε μία κουταλιά βόρσα σε μερικές σταγόνες ζουμι λεμονιού. Προσθέτετε ένα ποτηράκι του κρασιού τριανταφυλλόνη, άλλο ένα γλυκερίνη και μερικές σταγόνες βάμνα βενζόνης. Άνακατεύετε καλά το μίγμα και το χύνετε μέσα σε δύο κεσέδες, όπου βουτάτε τους άγκυρες σας επί 5 λεπτά της ώρας. Έπειτα τους σκουπίζετε και τους κάνετε ένα κυκλικό μασάζ. Φυλάτε το όυρό σ' ένα μπουκάλι, για να το ξαναμεταχειρισθήτε πολλές φορές. Όσο για τις γάμπες σας, τις τρίβετε με βούρσα και μ' ελαφρόπετρα και τις άλειψτε λάδι, όπως τα μπράτσα. Άν έχουν πολλές τρίχες, κάμετε αποτρίχωση.

ΑΛΙΣ ΣΑΒΑΝ

Ο πόλεμος με μικρόδια

Άσφαλης καταστροφής της ανθρωπότητας

Διάφορα ειδικά μικροβιολογικά εργαστήρια ασχολούνται ήδη με τη δημιουργία νέων άσθενών, τροποποιώντας τα ήδη γνωστά μικρόδια και τους ιούς. Ο άνθρωπος, οργανισμός, άσυνήθιστος στις τεχνικές αυτές άρρώστιες, δέν θα μπορή να προβάλλη σημαντική αντίτασι. Άν λοιπόν τα καινούργια μικρόδια σκορπισθούν από ένα άεροπλάνο, που θα πετάει ψηλά για να μη κινδυνεύει από την αντίαεροπορική άμυνα, θα προκαλούν τρομακτικές επιδημίες σε μεγάλες κατοικημένες έκτάσεις. Άν πιστέψουμε τις έπίσημες δηλώσεις κάποιου Άμερικανού γεωργιστά, το ναυτικό των "Ηνωμένων Πολιτειών διαθέτει ήδη ένα τέτοιο φοβερό όπλο μικροβιακού πολέμου, που μπορεί γρήγορα και βέβαια θά-ναι για μυριάδες ανθρώπων!

ΜΙΑ ΝΕΑ ΕΦΕΥΡΕΣΙΣ

Μάσκα ωραιότητας

Τα κυκλοφορούντα νέα καλλυντικά Colax U. S. A. πούδρες και ρουζ, λένει ο ύψαιόκοσμος που τα μετεχειρίσθη, έχουν δύο μεγάλες έπιτυχίες.

1) Είς το τελείως άδιάρροχον αυτόν, δηλ. μία γυναίκα ή όποια είναι μακιγιαρισμένη με πούδρα και ρουζ Colax, δύναται άφρόως να χαιρεται την θάλασσαν και τον κορόν, ένω συγχρόνως απαλλάσσεται του συνεχούς μακιγιαρισματος συνεπεία του καύσματος.

2) Η πούδρα και το ρουζ Colax ένω περιέχουν ύλικά τελείως άγννα και προστατευτικά της επιδερμίδος (Δροσίζεις, σπυράκια κλπ.) κατοικισμένα με λιπαρά υαλοκινετικά υλικά οι όποια έν συνδυασμω με τα άνεξίτηλα χρώματά τους κάνουν εις το πρόσωπον την περιφρονον λευγώνην Μάσκα ωραιότητας Colax, ή όποια ένω κρατά το πρόσωπον μακιγιαρισμένο το προσφάσσει από τας κακάς επιδράσεις του θαλασσιού άλατος.

3) Το μακιγιαρίσμα και το άδιάρροχον της επιδερμίδος έπιτυγχάνεται άκόμη καλύτερα άν πρό του μακιγιαρισματος γίνη ένα ελαφρό μασάζ με την περιφρονον Colax-Lanoline έναντιον των ρυτίδων και των ήλιοκαμμάτων. Μία γυναίκα όσον άδάφης και έν ανή εις το μακιγιάζ, ή Colax-Λανολίνη, ή πούδρες και το ρουζ, δέν την άφινουν να φαίνεται άτελής μακιγιαρισμένη διότι άμέσως άφομοιώνεται με την επιδερμίδα, προσδίδοντας εις το πρόσωπον κάτι το τελείως φυσικόν, φωτεινόν και δροσερόν. Άκόμη και έκείνη που μακιγιαρείται (άφου διαλέξη το χρώμα που της πγαίνει άπ' το πλούσιον δειγματολόγιον των χρωμάτων τους) δυσκολεύεται να διακρίνη την (Μάσκα ωραιότητας) Colax έν είναι τεχνητή ή φυσική.

Πωλούνται εις τα φαρμακεία και Μυροπωλεία.

ΕΚΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΑΝ ΟΙ ΒΑΡΒΑΡΟΙ ΤΟΥ Μ. ΚΑΝΕΛΛΗ ΤΟ ΠΟΛΥΚΟΡΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΗΣ ΣΚΛΑΒΙΑΣ ΤΟ ΕΡΓΟ ΠΟΥ ΘΑ ΜΕΙΝΗ

Άπεργία πείνης

Όταν μ' έπισκέφθηκε, το πρωί εκείνο, ο φίλος μου Γκυγιώμ, δέν άρχισε άπως συνήθως να μιλά για τον καιρό και για την άκρίβεια της ζωής — τα στερεότυπα θέματα της... Άναστάνε βαθεία, σπαραξικάρδια, κι' έμεινε άμλητος. Τον έκτύπησε ασστιμής. Ήταν κατακόκκινος, φαινόταν πως υπέφερε άπερίγραπτα. Μία προσεκτικώτερη εξέτασι με βοήθησε να κάμω τη διάγνωση: Ήταν έρωτευμένος... έρωτευμένος ως το κόκκαλο!

—Φουκαρά μου! είπα με οίκτο. Πώς είναι; Ξαθνή, μελαγχολή;... —Μά πως κατάλαβες;... μουμούρισε ο Γκυγιώμ ασστιμής.

—Άπ' τα μούτρα σου, καμμένε! Γιατί είμαστε τόσοι καιρό φίλοι;... Έλα, πάρε ένα τσιγάρο κι' άνοιξε μου την καρδιά σου. Είνε ή πέμπτη φορά μέσα σ' έξη μήνες, που σε χτυπάει αυτή ή κατακεφαλαία κι' έρχεται σ' έμένα να σε γιατρέψω. Μά δέν κάνεις λοιπόν άλλη δουλειά έσύ;... Μόνο τον ποδόγυρο έχεις στο μυαλό σου;... Οι διάφορες μουσικές παίζουν για λίγο καιρό φούτ-μπωλ με την καρδιά σου κι' έπειτα σε παρατάνε στα κρύα του λουτρού!

Ο Γκυγιώμ είχε σκύψει το κεφάλι του και δειχόταν άδιαμαρτύρητα το φιλιππικό μου. Τον λυπήθηκε ελκρινώς και του είπα τολκακότερα: —Με συγγαρις που σ' άποαίρων, αλλά δέν βέλω να γίνεσαι κορόδο! —Ω, μά αυτή τη φορά αλλάζουν τα πράγματα! φώναξε έκείνος. Ή Λιζόν με λατρεύει!

—Ποιό έξέρις; —Μοιό το είπες!... Έχω άλλωστε άποδείξεις τρανές: Με φίλησε έδώ, στο μάγουλο!

—Καλά, λοιπόν, παντρεύου την... κι' άφισε να δε δουλέψω! του είπα. Γινομαι μάστιχα και κουμπάρος.

—Άλλοίμονο! μουμούρισε ο φίλος μου, κατασυριάζοντας. Ή Λιζόν με λατρεύει, μά ο πατέρας της δέν με θέλει. Όνειρεύεται, λέει, ένα γαμπρό έντελώς διαφορετικό!

Σκέφθηκε ότι ο πατέρας της κοπέλας ήταν φρονιμώτατος άνθρωπος... Ο Γκυγιώμ έπέμεινε να με πάρη μαζί του στο ραντεβού που είχε με τη Λιζόν, στο δημοσιό κήπο. Όμολογώ ότι τάχα, όταν είδα την ύπεροχη έκείνη κοπέλα... Πως ένα τέτοιο ούρανό πλάσμα είχε διαλέξει ένα βλάκα σαν τον Γκυγιώμ;... Ήμουν τόσο ασστιμής, ώστε φέρθηκα πιο άδέξια κι' απ' το φίλο μου άκόμη.

—Έσείς λοιπόν είσθε ο Μπερτόν, ό τόσο έξυπνος κι' άφοσιωμένος φίλος του καλού μου Γκυγιώμ; μου είπε ή Λιζόν.

Ο ερωτικός τόνος της κι' ή έκφρασις της ματιάς της με πείραξαν στο φιλότιμο. Προσάθησα να συνέλθω κι' άπάντησα μ' έτοιμότητα: —Άκριβώς, δεσποινίσι! Κι' αν δέν άπάταμαι, ζητάει τώρα κι' οι δύο σας τη συνδρομή μου για την έξουδετέρωσι των άντρίρσεων του κυρίου πατέρα σας στα άράσια σας σχέδια!

Ή Λιζόν φάνηκε πως κατάλαβε το μάθημα. Με κτύπησε ίκτετυτικά και μουμούρισε: —Άν δέν μπορέσω να παντρευτώ τον Γκυγιώμ, θα κλειστώ στο μοναστήρι!... Μά τί ελάττωμα του βρσκει ο πατέρας σου; Ότι δέν έχει ένα μεγάλο κατάστημα τροφίμων, όπως αυτός;... Μά δέν γίνεται κανείς πλούσιος άμω... σόδω. Είνε άκόμη τόσο νέος, ο πατέρας μου, ότι, αν δέν δώση τη συγκατάθεσί του, θα πείσω στο ποτάμι, θα πιά έκατό παστιλιές βερωνά, θα πιάσω το ήλεκτρικό ρεύμα... Έ λοιπόν, ζέρετε τί έκαμε έκείνος;

—Έλασε!... Το ίδιο άκάνα κι' έγω στη θέσι του, δεσποινίσι. Όλες οι κοπέλλες τα λένε αυτά, καμιά όμως δέν πραγματοποιεί τις άπειλές της. Κι' οι γονείς, που ζέρουν, δέν τις λαμβάνουν όπ' όψει... —Έμεινα για λίγο σκεπτικός. Οι δύο έρωτευμένοι με κύταζαν μ' άγωνία, κρεμασμένοι απ' τα χείλη μου. —Έχω μία ιδέα! φώναξε έπί τέλους. Να κηρύξετε άπεργία πείνης!

—Μά... μά δά υπερέρα!... τραύλισε ο Γκυγιώμ, κατάχλωμος.

—Δέν ένωθ' έμένα! τον διέκοψα. Θα κηρύξη την άπεργία ή δεσποινίς, για να συγκινήση το σκληρόκαρδο πατέρα της!

Ο φίλος μου έαναβήκε το φυσιολογικό του χρώμα. Κι' ήσύχασε άκόμη περισσότερο, όταν ή Λιζόν δέχθηκε τη θυσία έκείνη, με μία ήρωική λάμψη στα μάτια. Πόσο πιο όμορφη μου φαινόταν τώρα!... Άγγελος σωστής!

«Θα υπερέρη γι' αυτό τον ήλιο!» σκεπτόμουν με φόβρα.

—Ένωια σας! της είπα. Θα φροντίσω έγώ να μη πεδάνετε της πείνας... Θα κρεμάτε ένα σπάγγο απ' το μπαλκόνι σας, τη νύχτα, και δά δένω στην άκρη ένα πακέτο με φαγώσιμα!

Δέν ήταν όμως τόσο εύκολο να φτάσω κάτω απ' το μπαλκόνι της Λιζόν! Έπρεπε να δρασκέλισα το μαντρόκομο, με τα σπασμένα γυαλιά που στόλιζαν τη ράχι του, ν' άποφύγω το βαθύ χαντάκι που βρισκόταν στη βάση αυτού του τοίχου. Υεμάτο με νερό και σκεπασμένο με ψηλά χόρτα, να περάσω μέσα από ένα δάσος από τεράστιες τοσκίδες και να γλυτώσω από ένα άνορτισκυλο που τριγύριζε στον κήπο... Ωστόσο τα κατάφερα! δλ' αχ!... γι' άόστη της Λιζόν! Κι' αυτή μία φορά μόνον, αλλά δυό ή τρεις. Ή άποζημίωσις μου ήταν οι ματιές, τα χαμόγελα κι' οι εύχριστις που μουστέανε απ' το μπαλκόνι της.

Και για ποιόν έκανα τόσες θυσίες; Για κείνον τον ήλιο, το Γκυγιώμ, που χαιρόταν έν τω μεταξύ τη ζωή, σαν κτήνη, άφινοντας μία άδύνατη κοπέλα να υπερέρη για λογαριασμό του!...

Μά όχι! Άρκιτά είχε κρατήσει αυτή ή ιστορία! Έπρεπε να πάρη ένα τέλος. —Ο πατέρας μου γελάει, όταν του άρκίζωμαι ότι δέν θα βάλω τίποτε στο στόμα μου! μου είπε την τρίτη νύχτα ή Λιζόν.

—Άύριο να πέσετε στο κρεβάτι και να προσποιηθήτε ότι παθαίνετε λιποθυμίες από την πείνα! της συνέστησα.

Είχα καταστρώσει το σχέδιό μου. Την άλλη μέρα, φόρεσα το σοβαρότερο κοστούμι μου και παρουσιάσθηκα στο σπίτι της Λιζόν. Ήξερα ότι ο πατέρας της έλειπε. Μοι άνοιξε ή καμαριέρα.

—Με είδοποισε ο κύριός σου ναρθώ να εξετάσω την κόρη του, που είναι άρρωστη... έξηγησα. Είμαι γιατρός.

Το παρουσιαστικό μου δέν της γέννησε καμιά άμφιβολία. Με ώδηγησε στην κάμαρα της Λιζόν. Έπί τέλους! Ήμουν μόνος, κοντά στο έιδαλό μου! Μπροστά να πέσω στα πόδια της, να της φιλήσω τα χέρια, ν' άφισα να ξεχειλίση ο έρωτας μου!...

Έπεσα γονατιστός δίπλα στο κρεβάτι της, άκροβήχοντας πάνω το κεφάλι μου και μπόρεσα μόνο να μουμούρισω: —Λιζόν!... Λιζόν!...

Ή έκείνη άπλωσε το χέρι της και μου χάιδεψε τα μαλλιά... Την ίδια στιγμή, άνοιξε ξαφνικά ή πόρτα και μπήκε ο πατέρας της! Κεραιδί!... Όσο γρήγορα κι' αν πήδησα όρθιος, έκείνος με είχε ήδη πιά γονατιστό, κι' είχε σταματήσει στο κατάφωλι, άποσβολωμένος... Έπί τέλους, έέσπασε, κατακόκκινος απ' το κακό του!

—Τι ζητάει έδώ μέσα, κύριε; Τι γυρεύετε, γονατιστός, κοντά στην κόρη μου;... Έξω! Έξω άμέσως!... Μωρέ γιατρός να σου πετύχη!...

—Θά σας έξηγήσω, κύριε... Όνομάζομαι Μπερτόν Γκαρντέν. Δέν είμαι γιατρός, αλλά συγγραφέας. Άγαπά τη κόρη σας και σας ζητά το χέρι της.

—Ναι, μπαμπά, πώς και δά τον πάρω. Τον άγαπά κι' έγω και δά τον πάρω. —Θα τρελαστώ!... τραύλισε ο πατέρας, πέφτοντας σε μία πολυθρόνα, χτες άκόμη, ήθελες να πεδάνης για τον Γκυγιώμ! Σήμερα άναπάς αυτόν έδώ... —Μά δέν έξέρις, μπαμπά! το τραγούδι «Φερτο στον άνεμό!...»!

Και μωστέται άπό μακριά το πρώτο της φίλ!

Ένα μήνα άργότερα, κάναμε τους γάμους μας. Κουμπάρος ήταν — ποιος άλλος; — ο Γκυγιώμ, που είχε καταπιή άδιαμαρτύρητα τη χυλόπιτα κι' άναζητούσε κι' όλας άλλου καινούργιες έρωτικές συγκινήσεις!...

ΖΕΝΕΒΙΕΒ ΑΝΣΕΛ

Οί έορτές του 'Ηλίου ΣΤΟ ΜΕΞΙΚΟ

Άνθρώπινες θυσίες και μυστηριώδεις τελετές

Σ' όλόκληρο το Μεξικό έγιναν έφέτος με έξαιρετική μεγαλοπρέπεια οι έορτές του θεού Ήλιου, που τελούνται κάθε 52 χρόνια.

Το έπίσημο πρόγραμμα των έορτών περιελάμβανε παρελάσεις νεανίδων, άρματοδρομίες, άνοπαρστάσεις των διαδοχικών καταστροφών του κόσμου κλπ., που οι σημερινοί εύρωπαϊκές καταγωγής κάτοικοι τις παρέλασαν από τους αυτόχθονες, τους μυστηριώδεις Άζτέκους, που οι άπόνοντες των ζούν άκόμη σε πολλές περιοχές του έσωτερικού της χώρας.

Ο έπίσημος αυτός έορτασμός, μ' έλη τη γραφικότητα και το λαϊκό χαρακτήρα του, μόλις θα μπορούσε να δώση μια άμυδρή εικόνα των έορτών που γίνονται στο βάθος των παρθένων δασών του Μεξικού από τους Έρυθροδέρμους, που παραμένουν πιστοί στην άρχαία θρησκεία.

Μόλις πλησιάζει ή έποχή των έορτών του ήλιου, τα χωριά και οι συνοικισμοί των Έρυθροδέρμων έρημύνονται κυριολεκτικά. Οι κάτοικοι, άνδρες, γυναίκες, παιδιά γέρο φεύγουν όμαδικά, για να έξαφανισθούν μέσα στα παρθένα δάση, που μόνον αυτοί ζέρουν, τα μονοπάτια τους και όπου οι Έυρωπαίοι δέν κατορθώνουν ν' άνασκόψουν τα ίχνη τους. Το πράγμα είναι, άλλωστε, επικίνδυνο. Γιατί οι θάνατοι, που είναι συνήθως φιλήσυχοι, γίνονται μανιώδεις όταν αντίλαφθούν ότι κάποιος τους παρακολουθεί! ο' αυτή την πορεία τους και τον ύποδάλλουν σ' ένα μαρτυρικό θάνατο.

Έτσι, πολύ λίγα πράγματα είναι γνωστά για τον τρόπο με τον όποιο οι θάνατοι πανηγυρίζουν την έορτή του ήλιου. Είναι βέβαια, όμως, ότι αυτή ή έορτή συνοδεύεται πάντοτε από άνθρωποθυσίες και αιματηρά όργια, που ή άγριότης των είναι πρωτοφανής.

Σύμφωνα με την παράδοσι, ο θεός του ήλιου Τονατιούχ κατέστρεψε ως σήμερα τέσσερες φορές τον κόσμο και τον άναδημιούργησε κατόπιν από τα έρείπια του. Την πρώτη φορά κάνονταν το άνθρωπινο γένος βορά των τίγρεων, τη δεύτερη έξαπολύοντας τρομερούς τυφώνες, που άφάνισαν κάθε ίχνος ζωής από τη γη, την τρίτη άνοίγοντας τους καταράκτες του ούρανού και την τέταρτη καταποντίζοντας τις έπρες μέσα στη θάλασσα.

Ποιά θα είναι τότε θα συμψη ή πέμπτη καταστροφή;

Για να εξευμενίσουν το θεό και να άποφύγουν την όργνη του οι θάνατοι θυσιάζουν ένα νέο, που κάθε σულh τον όρίζει από πολύ πρωύτερα για τη μεγάλη στιμνή. Η έκλογή αυτή είναι τυμπτική και οι παλαιότερες και ευγενέστερες οικογένειες την διεκδικούν με μεγάλο πείσμα για τα μέλη των.

Ο νέος που προορίζεται για θύμα θεωρείται ότι ένορκώνει το θεό Τονατιούχ, που αυτόκαταστρέφεται για να άναγεννηθή. Γι' αυτό τον περιβάλλουν με μεγάλες τιμές, του όρίζουν μία ιδιαίτερη κατοικία, του κάνουν πολυτίμητα δώρα και όλοι προθυμιοούνται να τον υπερέψουν, για να κερδίσουν την εύνοια και τη συμπάθεια του.

Την όρισμένη ημέρα, όλη ή σουλh συγκεντρώνεται στο βάθος ενός πυκνού δάσους και έκει άναθούν μία μεγάλη πυρά, όπου ο καθένας ρίχνει ό,τι πολυτιμώτερο έχει. Γιατί κάθε 52ος έτος κρίνεται ή τύχη του κόσμου. Και μόνο το μέγεθος της θυσίας μπορεί να εξευμενισή το θεό και να προσλάβη την καταστροφή. Πολλοί ρίχνουν στη φωτιά και αυτά άκόμη τα γεωργικά έργαλεία ή τα ένδυματά τους και γυρίζουν κατόπιν στα σπίτια τους γυμνοί και πένητες. Άλλά, μ' αυτό τον τρόπο, πιστεύουν ότι έχουν έξασφαλίσει την εύνοια του θεού. Πολλές νέες θυσιάζουν έπίσης την πλοσία κομμωμάτων τους. Τα μαλλιά δέν κόβονται με το ψαλλίδι. Ειδικό τεχνίτη άφαιρούν όλόκληρο το τριχωτό μέρος του κρανίου, ξεκολλώντας το δέρμα σε βάθος αρκετών χιλιοστών. Το γόδαρμα αυτό άπαιτεί έξαιρετική προσοχή και μεγάλη έπιδεξιότητα, γιατί το παραμικρότερο λάθος μπορεί να έπιφέρη το θάνατο.

Όταν έλθη ή κατάλληλη στιμνή, κρεμνούν το νέο που παριστά τον Τονατιούχ, από ένα δένδρο, με το κεφάλι προς τα κάτω και ο άρχηγός του τρυπά την καρωτίδα μ' ένα μυτερό έργαλείο. Το αίμα του συγκεντρώνεται κατόπιν σε μία λεκανή και ζυμώνουν μ' αυτό ένα είδος ψωμιού, που έχει το σχήμα και τη μορφή των μελών του. Όταν ψηθή αυτό το ψωμί, το κόβουν σε μικρά κομματάκια και τα μοιράζουν στους παριστάμενους άρχίζοντας από τα μέλη της οικογένειας του νεκρού. Μ' αυτό τον τρόπο συμβολίζουν το θάνατο και την άνάστασι του θεού.

Μία από τις άγριώτερες φάσεις του έορτασμού είναι έπίσης ο άγών των τίγρεων με τους ανθρώπους. Στο τέλος, ο στίβος νερμίζει από πτώματα, που τα περισσότερα απ' αυτά άνήκουν στους νέους που έλαβαν μέρος στον άγώνα. Από τα θηρία έλαχιστά σκοτώνονται. Τα άλλα κατορθώνουν να διαφύγουν, άνοίγοντας ένα δρόμο άνάμεσα από το πλήθος που παρακολουθεί το άποτροπαιο έάμα.

Κάθε 52ος έτος είναι για τους θάνατους του Μεξικού μία περίοδος αίματος και θυσίας. Άν άποφύγουν την καταστροφή, ή ζωή θα παραταθή άλλα 52 χρόνια, για να γίνη και πάλι τότε μία καινούργια κρίσις του κόσμου, που συνοδεύεται από τα άπαραίτητα αιματηρά όργια.

ΜΙΚΡΟΔΡΑΙΣΤΙΣΤΩΡΗΜΑΤΑ

Η πρώτη αγάπη

Αδριο θα μωό για πάντα στο μοναστήρι. Πριν άφισω όμως τον κόσμο, θέλω να διηγηθώ την ιστορία μου. Θέλω να ξελαφρώσω λίγο την καρδιά μου, πριν περάσω την πόρτα που θα κρύψει για πάντα τη ζωή μου...

Πρωτοείδα τον Κλώντ Ντουμπλέν στην αυλή του σχολείου μας. Μόλις μπήκε, ψηλός και σοβαρός, για το μάθημα της γυμναστικής, οι τριανταδύο μαθητρίες στάθηκαν σε προσοχή. "Ήμουν τότε 13 ετών. Ένας μεγάλος θαυμασμός γεννήθηκε στην κοριτσιάτικη ψυχή μου για τον ψηλό κι ένεργητικό εκείνο νέο. Τον συναντούσα συχνά στο δρόμο, πηγαίνοντας στο σχολείο. Κι όταν με πλησίαζε για να μου χαϊδέψει τα μαλλιά, νόμιζα πως πετούσα στον παράδεισο. Δεν ήξερα όμως ακόμα να ξεγυμνώσω αυτό που μου συνέβαινε..."

"Ο Κλώντ έγινε γρήγορα ο καλλίτερος φίλος του αδελφού μου και περνούσε τις ελεύθερες ώρες του στο σπίτι μας. Στην αρχή, με θεωρούσε σαν αδελφή του. Όταν καθόμουν στα γόνατά του και τον φιλούσα, μου άνατπέδιδε τα φίλια του.

Τα χρόνια όμως περνούσαν. "Εγίνα 15 ετών, Κι' ο Κλώντ τώρα, κάθε φορά που τον πλησίαζα, μ' απομάκρυνε μαλακιά. Τού ζήτησα επί τέλους μια εξήγηση. "Ίσως την ημέρα αυτή έπαψα πραγματικά να είμαι μικρό κοριτσάκι...

Θυμώμαι καλά τη σκηνή αυτή. "Ο Κλώντ καθόταν μακριά μου, σαν να φοβόταν να με πλησιάσει. Και μου είπε, γρήγορα και χαμηλόφωνα, δίχως να με κοιτάξει:

— Τώρα είσαι δολοκλήρη κοπέλλα, μικρή μου. Ίσως. Δεν πρέπει πια να σε φιλούν οι άντρες. Όταν άραβωνιασθής αργότερα, θα καταλάβεις την αξία του φίλου!

Κι έτσι εοχισθήκε εαφνικά μέσα μου. "Εκρυφα με τα χέρια μου το πρόσωπό μου, και τα δάκρυα άρχισαν να σταλάζουν ένα-ένα απ' τα μάτια μου. Είχα πάψει να είμαι παιδί. "Ο Κλώντ με πλησίασε στενωχωρημένος.

— Μην κλαίς. Ίρμα, μου είπε, σ' αγαπά πάντα το ίδιο, αλλά όχι πια σαν αδελφή...

Οι λυγμοί δεν μ' άφισαν ν' ακούσω τη συνέχισή... Οι έπομένον μήνες πέρασαν γεμάτοι λαχτάρα για μένα. Δεν καταλάβαινα, ή μάλλον δεν τοκμούσα να καταλάβω τι σήμαινε ή φράση: "Οχι πια αδελφή..." "Ενοιωθα ότι ή πολύ νεανική μου ήλικία τον φοβόει...

"Όταν ήγίνα 16 ετών, ο αδελφός μου παντρεύτηκε μια γειτονίσσά μας. Στο γάμο ήταν καθάλιερός μου ο Κλώντ. Με πήρε να χορεύουμε. Δεν ήξερα πια τί έκανα...

— Ίρμα... μου ψιθύρισε στ' αυτί ή φωνή του. Πρέπει να σου μιλήσω.

Βρεθήκαμε σε λίγο ολομόναχοι στον κήπο. Με κτύπαε τότε στα μάτια με κάποια ήλιψη και μου είπε:

— Είσαι όμορφη. Ίρμα, πολύ όμορφη! Πώς θα μπορούσα να σε ξεχάσω;... Γιατί πρόκειται να φύγω για την Τύνιδα. Μοι προσφέρουν εκεί κάτω μια καλή θέσι... και πρέπει να κερδίσω περισσότερα, για να βοηθήσω τη μητέρα μου!

Θάφευγε, αυτός, ή μοναδική μου αγάπη!... Μόλις πρόλαβα να πέρω στον

πάγκο του κήπου. "Ήμουν κατάχλωμη, έτρεμα δολοκλήρη.

— Λυπάσαι; μου είπε τρυφερά ο Κλώντ. Μ' άναπές λοιπόν;

"Ενοιωθα τα χέρια του γύρω στη μέση μου, τα χείλη του πάνω στα μαλλιά μου. Τού άμολόγησα την άγασή μου... και μείναμε για πολύ έτσι, κουβεντιάζοντας για το παρελθόν και για το μέλλον. "Όστόσο με τρέλαινε ή ιδέα ότι θάφευγε. "Αλλά θα ήταν άδύνατον να παντρευτούμε άμέσως. Καταλαβαίναμε ότι δεν θα το παραδεχόταν ποτέ ή μητέρα μου.

Και πραγματικά, φάνηκε άλύγιστη στις ήκειες τών δυό μας.

— Ή Ίρμα είχε πολύ μικρή, είπε στον Κλώντ. Σε δυο χρόνια θα ξαναμιλήσουμε.

Στην πραγματικότητα, φοβόταν μήπως φύγω μακριά της. γιατί ήμουν το μόνο πρόγνμα που είχε στον κόσμο. Με πολλά παρακάλησα, συγκατατέθηκε να μ' αφήσει να μείνω λίγες μέρες στο σπίτι του Κλώντ, πριν άπ' την άναχώρησή του.

"Ω, δεν θα ξεχάσω αυτές τις ήμέρες! "Ο Κλώντ μου φερόταν παράξενα. Κάποτε μ' έσφιγγε παράφορα στην άγκαλιά του, σαν ναβλεπε να με πνίξει, κι άλλοτε πάλι μ' έσπρωχνε μακριά, λέγοντάς μου: "Φύγε! Φύγε! Με τρέλαινε!"...

Την παραμονή της άναχωρήσέας του, είχα μείνει πολλή ώρα άκουμπισμένη στο παράθυρό μου, πριν πέρω στο κρεβάτι. Καθώς κτύπαε άφρημένα με κρυδιά, είδα να ζωγραφίζεται ή σιλουέτα του άραβωνιαστικού μου έμπρος στο φωτεινό άκμή όντο του ορανού.

Δεν ξέρω τί μ' έπιασε τη στιγμή εκείνη. Μ' όδηγούσε μια δύναμη ίσχυρότερη απ' τη θέλησή μου... Κατέβηκα στον κήπο, σαν αυτόματα, για να βρω τον Κλώντ. "Εκείνος φάνηκε στενωχωρημένος πού με είδε. Φέβόταν, φοβόταν τον έαυτό του, έμένα, την αγάπη μας... Τόν έκτύπαε... κι είδα μόνο τα μάτια του, που έκλειναν μια άπείρανη λατρεία! Με πήρε στην άγκαλιά του... κι όλος ο άλλος κόσμος έξωσε μια μάς! "Ήταν ή πρώτη και τελευταία έρωτική νύχτα μας!...

Την άλλη μέρα, ο Κλώντ έφυγε. Προσπάθησα να φανώ ήρεμη. "Όταν όμως είδα ν' απομακρύνεται το τραίνο, πού μου έπαρνε το μοναδικό σκοπό της ζωής μου, λίγο έλειψε να λιποθυμήσω. "Έπρεπε να περιμένω δυό δολοκλήρη χρόνια... έπτακόσιες τριάντα ήμέρες άτελείωτες!... Κάθε βράδυ, όταν έπεφτα στο κρεβάτι, συλλογιζόμουν, μ' ένα στεναγμό άνακουφισέας:

— Πέρασε άλλη μια μέρα!...

— Επί τρείς μήνες, λάβαινα κανονικά γράμματα του Κλώντ.

— Έπειτα σταμάτησε εαφνικά ή άλλη λογαφία αυτή. "Ο Κλώντ δεν μου έα-νάνυρα! Πώς να σας περιγράψω τι ήταν ή ζωή μου, απ' τη στιγμή εκείνη;... "Η έλπίδα έγινε κάτι τρομερό, πού μάς βασανίζει άδιάκοπα. Κι' εγώ έλπιζα, μ' όλη τη δύναμη της νεανικής ψυχής μου. "Ελπίζα κάθε μέρα. Κι' ό-ταν περνούσε ή μέρα αυτή, περίμενα την επομένη... "Όστόσο το βράδυ με κέρριε συχνά άπελπισία κι έκκλινα με λυγμούς, μουρμουρίζοντας:

— Πώς, λατρεία μου! Με ξεχάσεες κι' όλες;

Δεν μπορούσε να κρατήση για πολύ ή μαρτυρική αυτή ζωή. Σε μερικούς μήνες, έπρεσα άρρωστη. Τότε ή μητέρα μου, τρομαγμένη απ' την κατάσταση μου, μού άμολόγησε ότι ξεσφάνιζε τα γράμματα πουότανε ο Κλώντ και ή μητέρα του, καθώς και τα δικά μου. Γιατί ήθελε να μάς χωρίσι!...

Η άποκάλυψις αυτή με ξετρέλαινε. Θά μού ήταν άδύνατον να φαντασθώ τέτοιο τερατώδες έγκλημα! "Αποφάσισα να φύγω άμέσως για τη Βρέστη όπου κατοικούσε ή μητέρα του Κλώντ. "Αλλά ήμουν ακόμη πολύ άδύνατη, δεν μπορούσα να κόμω το ταξείδι. Πήγε λοιπόν ο αδελφός μου, άντι για μένα...

— Άλλοίμονο! "Ήταν πια άσάφια... Τό κλίμα της Τύνιδος είχε κλονίσει την ό-νεια του Κλώντ. Είχε άρρωσθήσει, τον καιρό ακριβώς πού είχε πάψει να λα-βαίνει γράμμάτά μου. Δεν μπορούσε να γίνει καλά. Τι να την κάνη όμως τη ζωή, άφοιό πίστευε πως τον είχε ξεχάσει;... "Η άπελπισία τον σκότώσε. Ξαφνικός, με τ' όνομά μου στα χείλη...

— Έλπίζω να μπορέσω μια μέρα να συγχώρησω τη μητέρα μου. "Ίσως με βοηθήσι σ' αυτό κι ή ίσχυη άτιμωφα-ρια του μοναστηριού... Τα χρόνια θα περάσουν, δίχως να τα καταλάβω. Και μια μέρα επί τέλους ο θάνατος θα με ξαναενώσι με τόν άγαπημένο μου!...

A. ΜΠΕΡΝΕ

Η ΕΤΑΙΡΕΙΑ Σαλιγκαροφίλων

Τα περίεργα της ζωής των σαλιγκαριών

Μια ήλιόλουστη ήμέρα του περασμένου έτους, άφοιό ο Άγγλος Χόννικερ Χίτον παρακολούθησε επί ώρες το θέαμα των σαλιγκαριών, πού πνιγαν-ερκάνονταν στο γρασίδι ενός πάρκου, συνέλαβε εαφνικά την έμπνευσι της ίδρύσεως μιας "Εταιρείας Σαλιγκαροφίλων". Και πράγματι, την έθεσε ά-μέσως σε έφαρμογή, με τη βοήθεια της γυναικάς του, πού συμμερίζονταν την άγάπη του για τα τόσο παραγνωρισμένα αυτά ζώα. "Εφέτος ή "Εταιρεία αυτή γιόρτασε την πρώτη της επέτειο. "Αποτελείται ή-δη από 40 μέλη, ίδιως καλλιτέχνες, κληρικούς, μου-σικούς και άλλους διανοούμενους. "Η σύζυγος του προέδρου και ίδρυτού της είχε γνωστή τραγουδι-στρία, σκεπείει δέ τώρα να συνθέσι ένα τραγουδι για τα σαλιγκάρια.

Η "Εταιρεία προσπαθεί με κάθε τρόπο να κέρη δημοφιλή τα σαλιγκάρια, να διαλύσι τις προκατα-λήψεις έναντιόν τους, να άποκαλύψι σ' όλο τον κόσμο τη συνδρομή τους στην άρμονία της ύ-σεως. Συγκεντρώνει πληροφορίες για τη χρησιμο-ποιήσι τους σε σύμβολα, εμβλήματα, στην τέχνη, στην άρχιτεκτονική, κλπ. "Εξακριβώσε ότι 36 ποιν-ται έχουν ύμνησει τα σαλιγκάρια κι ότι διάφοροι άριστοκρατικοί όίκοι τα ζωγράφουν πάνω στους θυρεούς των — ένα άγγλικό οικόσημο κρατεί το ρεκόρ, με 125 σαλιγκάρια.

"Ες άλλου, τα μέλη της "Εταιρείας μελετούν συ-στηματικά τις συνήθειες των 50 περίπου ειδών σα-λιγκαριών της Άγγλιας. Η ζωή του σαλιγκαριού παρουσιάζει ακόμη διάφορα βιολογικά μυστήρια για τους ζωολόγους. Δεν υπάρχει π.χ. τίποτε το βέ-βαιον για τη σεξουαλική του διαμόρφωσι. Φαίνεται ότι είνε ένα ζώο έρμασπρόδιτο. Κατ' άλλους έπι-στήμονες, το ίδιο σαλιγκάρι είνε άρσενικό στη μι-ση ζωή του και θηλυκό στην υπόλοιπη. Κατ' άλλους πάλι, είνε άρσενικό και θηλυκό συγχρόνως και μπο-ρεί σε κάθε στιγμή να γεννήσι περί τα 100 αυγά.

Ίσως ή "Εταιρεία κατορθώσι να λύσι επί τέλους το λεπτό αυτό πρόβλημα.

Δεύτερο αίνιγμα είνε ή χρησιμότης ενός παρά-ξενου όργάνου, πού έχει όνομασθί "Βέλος του Έρωτος". Πρόκειται για μια μικρή αχίμη από ά-σβεστώδη ούσια, με σκληρά σπείδι, πού την κρα-τεί το σαλιγκάρι κρυμμένη στο σώμα του, για να την έκοφενδονήσι εαφνικά κατά των ομοίων του. Οι φυσιολόγοι δεν μπορούν να πέρω να ξεγνήσουν σε τί χρησιμεύει. Τα μέλη της "Εταιρείας φρονούν μάλλον ότι πρόκειται περί ενός άδωου παιγνιδιού, γιατί τα σαλιγκάρια δεν κάνουν ποτέ κακό το ένα στο άλλο. Δείχνουν μάλιστα μια έξοχάμωστη ευ-γένεια κι' αλληλεγγύη. Κατά τον διάσημο Ντάρβιν, τα δυνατότερα σαλιγκάρια σταματούν πολλές φορές και γυρίζουν πίσω, περιμένοντας να τα φτάσουν τα πιο άδύνατα πού συνοδεύουν μαζί τους. "Άλ-λοτε πάλι, σαλιγκάρια πού δεν μπορούν να προκυ-ρήσουν γρήγορα, παραμερίζουν για ν' άφισουν έ-λεύθερο πέρασμα σε άλλα, βιαστικώτερα. Μπορούμε δηλαδή να πούμε, ότι άποτελούν υποδείγματα... ανθρωπισμού!

Για τις έρευνές της, ή "Εταιρεία επιδιώκει να στρατολογήσι έρασιτέχνες φυσιολόγους και να μεταβιβάσι έπειτα τις παρατηρήσεις τους στους έ-παγγελματίες, για την κατάλληλη χρησιμοποίησι τους. Σκεπείει επίσης να μεταχειρισθί για το προ-πανανδιστικό έργο της έφημερίδες, παριόδικά, βί-βλια κλπ.

Παραδέχεται βέβαια ότι το σαλιγκάρι είνε φυ-τοφάγον κι' ότι καταβροχίζει τρυφερά φύλλα, ά-φοιό τα μασήσι με τις αρκετές χιλιάδες δόντια που έχει. Τονίζει όμως ότι είνε έντελως άόσιμη ή προκατάληψη ότι προκαλεί ζημιές στους κήπους και στους λαχανοκήπους. "Επειδή όστόσο άναγνωρίζει ότι οι κηπουροί έχουν συννήσει να εξοντώνουν τα σαλιγκάρια, προτείνει να χρησιμοποιούν τα το-λούχιστον ανθρωπιστικώτερες μεθοδοι για τη θανά-τωσι τους. Καλλιτέρη απ' όλες θεωρεί το βούτηγμα σε βραστό νερό.

Το περίεργο είνε ότι τα μέλη της "Εταιρείας προ-πανανδίζουν... τα σαλιγκαροφιλία! "Υποστηρίζουν ότι τα σαλιγκάρια είνε νόστιμη και θρεπτική τροφή κι' ότι πρέπει ν' άποτελέσουν μια απ' τις βάσεις της διαίτης μας. "Ενα είδος σαλιγκαριού, βρασμέν με γάλα, ώφελει πολύ στις παθήσεις των πνευμόνων.

Για να γίνεται μεγάλη κατανάλωσι σαλιγκαριών, ως τροφής, ή "Εταιρεία προτείνει να ίδρύουν πρό-τυπα στυλγκαροτροφεία στα καταλληλότερα μέρη της Άγγλιας.

Ο πολυς κόσμος θεωρεί συνήθως τα σαλιγκάρια δειλά. Η "Εταιρεία λοιπόν τα παρουσιάζει άπεναν-τίας ως θαρραλέα κι' άναφέρει το παράδειγμα ενός είδους, πού πέφτει από ψηλά χρησιμοποιώντας ένα φύλλο ως άλεξίπτωτο.

Τέλος, ή "Εταιρεία καθαρτίζει στατιστικές για την ταχύτητα των σαλιγκαριών. "Από μερικές πρόκει-ρι διατρέχει περίπου μισό χιλιόμετρο την ήμέρα — άν, βέβαια, προχωρή συνεχώς, χωρίς να σταματήσι διάλου. Αυτός όμως ο άριθμός δεν μπορεί να είνε γενικός, έφ' όσον υπάρχουν σαλιγκάρια νεώτερα και γρηνώτερα, δυνατό κι' άδύνατα, γρήγορα και πιο άργοκίνητα. Οι στατιστικές της "Εταιρείας θα άσχοληθούν μ' όλες αυτές τις ειδικές περιπτώσεις.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ ΤΟΥ ΖΑΝ ΝΤΕ ΛΑ ΧΙΡ

11ον Ναί, αλλά ή άγνωστή δύναμις της σκέψης, της θελήσεως του... Πώς θα την χρησιμοποιούσε, αυτόν;... Δεν θα μπορούσε να σ.ε.φθί και να θ.ε.λ.ή.σ.η. Έτσι ώ-στε να εκμυστηνίση την σκέψι κι τη θέλησι των άλλων. Και τότε ο Βόλφ, ο Κορσά κι' ο Πιλού δεν θα έμειναν σαν άπολιθωμένοι, ά-νικανοί να κάμουν την έλαχιστή κίνησι:

— "Ακί! εγώ ο ίδιος ίσως!... — συλλογιζόταν ο Σαινκλαίρ. — "Ο συσπείριστε, άν δεν ένεργήσωμε έ-τσι, δεν έχομε καμμία πιθανότη-τα! έπιτυχία!... "Εμπρός λοι-πόν!...

— Τηλεφώνησε, Βόλφ! διάταξε. "Ο Βόλφ υπάκουσε, μη ξερον-τας τον κίνδυνο πού διέτρεχε. — Τόν βαράνω!... έπρε στο μι-κρόφωνο. Ναί, τόν βαράνω!... "Εδώ, φυλάκειον... Ρόζα-Λω-ράνς... άριθμός πέντε... Ναί, πέντε!...

Ο Σαινκλαίρ άνασκήρτισε ζω-πρά, όταν άκούσε, ότι το παρα-σύνθημα άπετέλειτο απ' τα δυό μικρά όνόματα της λατρείτης του, για την όποια έπαίξε τώρα τη ζωή του.

Σε λίγο, ή πόρτα άνοιξε, γω-ρίς να έχουν άκουσθί καθόλου βή-ματα, και εαφάκκισε άθρόυδα.

"Ενας άνδρας προχώρησε ως τη μέση του δωματίου, κυττάζοντας το κρεβάτι, τόν δεμένο άρχηγό και τους δυό πού τόν κρατούσαν. Είχε μαλλιά κόκκινα, κομμένα κοντά. "Ήταν ψηλός κι' άδύνατος. Φορούσε σμόκιν και άσπρο μετα-ξωτό πουκάμισο.

— Άρχοντά μου, τού έπρε ο Βόλφ, με φωνή λίγο πνιγμένη, ο άρχηγος τρέλαιθηκε. Μετά την κρίσι, λιποθύμησε, και τότε μπο-ρέσαμε να τόν έάσωμε και να σάς τηλεφωνήσωμε.

"Ενψ ο νεοφερμένος έσκυβε, για να κυττάξει τόν άρχηγό, όι τέσ-σερες άνδρες τόν άρπαξαν όλοι μαζί, τόν έφίμασαν και τόν έδε-σαν άστραπαία.

Τότε ο Σαινκλαίρ ένοιωσε ένα παράξενο συναίσθημα, μια εαφνί-κή ζέση στο στήριο και στους ώμους. "Ανασκήκωσε μηχανικά και κτύπαε πίσω του.

Μια φωνή βγήκε απ' τα χείλη του. "Επειτα έμεινε άκίνητος... όπως κι' οι σύντροφοι του, πού είχαν κυττάξει κι' αυτοί προς την ίδια διεύθυνσι.

"Ενας άνθρωπος σκετόταν δρι-θιος έμπρος τους στη μέση του δωματίου. "Ήταν ψηλός, άδύνατος, με κόκκινα μαλλιά, με σμό-κιν και άσπρο μεταξωτό πουκάμι-σο... όμοιος με τόν άλλον, τόν δεμένο και φικωμένον!...

"Εμεινε άπαθής, άσχετος. "Εκαμε μόνο μια χειρονομία. Ο Σαιν-κλαίρ, ο Κορσά, ο Πιλού κι' ο Βόλφ γύρισαν το κεφάλι τους και, χωρίς να χάσουν απ' τα μάτια τους τόν έλεύθερο και όρθιο άν-θρωπο, κτύπαζαν συγχρόνως τόν ίδιον άνθρωπο φικωμένο δεμένο, καθισμένο στο κρεβάτι...

Τό τελεσίγραφο

"Αφοι έφυγε ο Ζάν Σαινκλαίρ, ή Λωράνς έμεινε για λίγο σαν έμ-πνευσμένη. "Επειτα συνήλθε σι-γά-σιγά και εαφάκκισε τις κουρ-τίνες. "Ενοιωσε όμως τόσο κουρα-σμένο τόν έαυτό της, ώστε έπεσε σε μια πολυθρόνα. Της φαίνονταν

την σταματούσε πάντα ο άόρατος τοίχος.

Τώρα το μυστηριώδες έμπόδιο δεν όπήρχε πιά, είχε χαθεί!

Πλημμυρισμένη από ένοτική χαρά, πήγε ως το παράθυρο, έα-ναγύρισε πίσω, έκαμε τρείς φορές την ίδια διαδρομή, σαν να είχε άνάγκη να βεβαιωθί τελείως... Οι τρείς καμαριέρες την έκύττα-ζαν, έκπληκτες.

— Σας κάνω ν' άπορήτε; τούς είπε έκείνη, χαμογελώντας. "Αν έξέρατε πόσο με κάνετε και σεις ν' άπορώ!... Σεις οι δυό λέγεσθε Μαρία και Γερτρούδη... δεν είν' έτσι!

— Μάλιστα, κυρία! Χαμογελάστε!... Πόσο χαριτωμένος είσθε, ό-ταν χαμογελάτε! "Ενώστε τα χέ-ρια σας!... "Εσεις, Μίνα άγκα-λιάστε με απ' τη μέση!... άκουμ-πήστε το κεφάλι σας στον ώμο μου... "Επαναλάβετε τώρα κι' οι τρείς, ό,τι σας πώ...

— Μάλιστα, κυρία! εαφαιπάν οι κοπέλλες, διασκεδάζοντας απ' το παιγνίδι εκείνο, πού δεν κατα-λάβαιναν το σκοπό του.

Χαμογελούσε πάντα, αλλά χλω-μή από συγκίνησι, ή Λωράνς πρό-φερε:

— Πέστε κι' οι τρείς μαζί: "Ο βαρώνος Γκλό Βάρτεκ, άρχοντας του Σχέαλτσροκ, είνε ένας άλλος κακούργος.

Οι κοπέλλες επανέλαβαν τα λό-για εκείνα, με κάποιο διαταγμό.

— "Ετσι, μπράβο! Είσατε χαριτω-μένα κορίτσια! Έλάτε να σας φι-λήσω... Και τώρα κάμετε τη δου-λειά σας.

Οι τρείς καμαριέρες έμειναν ά-κίνητες, σε άμηχανία. Τώρα πού ή θέλησι τους κι' ή σκέψι τους ή-ταν ελεύθερες, δεν ήξεραν πια τί δουλεία είχαν να κάμουν.

"Ενώ ή Λωράνς έτοιμαζόταν να τούς εξήγησι, συνέθε και πάλι μια εαφνική μεταβολή. Η φωτογνα-μία τους εαφάνισε άπαθής τα μά-τια τους δίχως έκφρασι... Με κί-νησε αυτόματος, έστρώσαν γρή-γορα το τραπέζι και βήκαν απ' το δωμάτιο.

Μόλις έμεινε μόνη, ή Λωράνς έ-τρεξε προς το παράθυρο. "Ο άόρα-τος τοίχος της σταμάτησε και πά-λι!

"Εσυνηώς — έπρε με το νού της — το πέρας άπασχολήθηκε για λί-γα λεπτά, θεληματικά ή όχι, σε τέτοιο σημείο ώστε χρειάστηκε να χρησιμοποιήσι όλες τις φυσικές δυνάμεις του... Γιατί αυτό το φαίνοντο; Ποιά ήταν ή αίτια;...

Κατάλαβε ότι δεν μπορούσε να βρη την εξήγησι, έφ' όσον δεν ή-ξερε τα γεγονότα πού είχαν συμ-βή!

Περίμενε με άγωνία τόν Σαιν-κλαίρ, πού της είχε πη:

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Τό πασσαπόρτι σου!

Δυό "Εβραίοι θέλουν να περάσουν από την "Ελβετία στην "Ιταλία. Μα ο ένας μόνο έχει διαβατήριο και οι "Ιταλοί καραμπινιέροι των συνόρων είνε πολύ αυστηροί. Τίποτε όμως δεν σταματάει τους "Εβραίους, πού πρέπει να περάσουν και οι δυό με ένα πασσαπόρτι. Συσκέπτονται λοιπόν, καταστρώ-νουν το σκεδίο τους και τραβούν με άποφασιστικά βήμα προς τα σύνορα. "Ο Μωύσις έχει το πασσαπόρτι στη τσέπη του.

Στη γραμμή των συνόρων ο καραμπινιέρος τούς φωνάζει:

— Τα διαβατήριά σας!

— "Ο Μωύσις τότε το βάει άμέσως στα πόδια. "Ο καραμπινιέρος τρέχει κι' αυτός από πίσω του για να τόν πιάσι. Στο μεταξύ, ο "Ιακώβ, πού δεν έχει διαβατήριο, περνάει τα σύ-νορα, πηδάει σ' ένα αυτοκίνητο και το κούβι λάμπει.

— Στάσου, φωνάζει ο καραμπινιέρος στο Μωύσι, είδαμ πυροβολώ!...

— "Ο "Εβραίός στέκεται άμέσως λαχανιασμένος.

— Βρε παλινάθρωπε, δείξε μου γρήγορα το διαβατήριό σου! τού λέει ο "Ιταλός.

— "Ο Μωύσις άνοίγει το πορτοφόλι του και δείχνει το δια-βατήριό του στον κατάπληκτο καραμπινιέρο.

— Μα τότε, γιατί έτρεχες σαν τρελλός; — Να σάς εξήγησω, μάτια μου, τού άπαντάει ο "Εβραίός. Έτρέπε, πάσχω από... αλμορροίδες και ο γιατρός μου σύ-μβετος να τρέχω κάθε μέρα πέντε λεπτά της ώρας μετά το φαγητό... "Επειδή λοιπόν ήταν ακριβώς ή ώρα της κούρας μου, άρχισα το τρεχαλάτι!...

— Καλά, γιατί όμως δεν σταμάτησες, όταν με είδες να τρέχω πίσω σου;

— Γιατί νόμιζα ότι κάνετε και σεις την... ίδια κούρα!... τού λέει ο "Εβραίός με άπάθεια και εαφάκκισθί το δρόμο του, αφήνοντας άναυδο τόν καραμπινιέρο!

λες φορές οι αθέλητες πράξεις της, και τις έμψυχες επιδόσεις.

«Έτσι θα πιστέψω πρώτα ότι διαβάζει στη σκέψη μου... συλλογίστηκε — κι ύστερα ότι μου έπιδόθηκε τη δική του σκέψη... Θέε μου!... Θα είμαι ή πιο δυνατή κι' ή πιο νηρη;... Πρέπει! Άλλοιώς είμαι χαμένη... Γιατί πρόκειται, άσφαλώς, για τον Σαινκλαίρ!».

Η εύκολια, με την οποία μιλούσε με τον εαυτό της, την έπεισε για τη νίκη. Ξαπλώθηκε στην πολυθρόνα, μ' ένα παιδιαστικό χαμόγελο στα χείλη, με τα μάτια κλειστά. «Επειτα σηκώθηκε, πλησίασε με διακριτικά βήματα στο τραπέζι κι' άρχισε να τρώει.

Όταν τελείωσε, οι καμαριέρες ξέστρωσαν το τραπέζι κι' έφυγαν.

Η Λωράνς είχε όλη τη βέλση της συγκεντρωμένη, για να παλέψει ως την τελική νίκη.

Κάθετος στο ντιβάνι, δίπλα στο Βάρτεκ, ακούμπησε το κεφάλι της στα χέρια της και τους άγκωνες στα γόνατά της. Και, με μάτια καρφωμένα εμπρός της, δίχως έκφραση, έλεγε σιγά-σιγά:

— Έχετε λοιπόν σοδαράματα κι' έπείγοντα πράγματα;... Σας ακούω κύριε!

Η συνομιλία δεν κράτησε πολύ. Ο Έωσφόρος μιλούσε με άπολυτη άπάθεια.

«Απ' τις πρώτες λέξεις, η Λωράνς άναστατώνθηκε από ένα μύγμα άπελπισμένου πόνου κι' έπιμονης έλλειψας...

— Ο έραστής σας Ζάν Σαινκλαίρ, ο Νυκτάλμος, της είπε ο βαρώνος, εινε φυλακισμένος μου... Ξέρω ότι ύπηρε έραστής σας, γιατί διάβασα πολλά πράγματα στη σκέψη σας, ιδίως την ώρα του ύπνου σας, κι' έμαθα έτσι όλο το παρελθόν σας... Ο άνθρωπος λοιπόν αυτός μπήκε κρυφά στον πυργο για να προσπαθήσει να σας έλευθερώσει. Πώς έμαθε ότι βρίσκεσθε εδώ; Θα το εξακριβώσω, αν ήθελα... αλλά δεν μ' ενδιαφέρει... Η ζωή του εινε στα χέρια σας. Θέλετε να ζήση;

— Ω, ναι, ναι! Μη τον σκοτώσετε! Ικέτευε η Λωράνς.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Αίσθητικόν Έπιστημονικόν Έργαστήριον Βερνχέρνερ 12α ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 53-674

Αναλαμβάνει την εξέλιψιν όλων των δυσμορφιών του προσώπου, ως και την ριζικήν απορρίψιν, εξαφανίζεν τας ρυτίδας, ουλές, έγκυαματα, στίγματα (πανίδες), στίγματα εϋλογίας και θεραπεύει την τριχόπτωσην.

ΦΑΚΙΔΕΣ Ο ειδικός Δερματολόγος Παρισίων

Κ. Ι. ΜΑΤΑΡΑΣΙΣΘ Θεραπεύει ριζικά τις φακίδες (έφηλιδες) εντός όλιγων ημερών. Πληροφορίες δωρεάν Δέχεται 10 — 1 και 4 — 7 ΟΔΟΣ ΠΙΠΙΝΟΥ 38 Τσάσις Άγγελουπούλου. Τηλέφ. 85.089

ΚΟΜΠΙΝΑΙΖΟΝ Ζέρσεϋ παντός είδους (με σουτιέν, κέντημα, μοτιφ, διπλά προπολεμικά). ΝΥΧΤΙΚΕΣ σκέδιο μόδας. Κάλτες γυναικείες, ανδρικές, παιδικές. ΘΗΣΕΩΣ 17 (Πάροδος Κολοκοτρώνη). Πλησιόν οδού Λέκκα.

Μιά δυστυχισμένη

Κοινωνικό διήγημα

Η Μαγδαληνή σηκώθηκε απότομα από την καρέκλα της. Μιά ώρα τώρα, με το μέτωπο ακουμπισμένο στα χέρια, με την καρδιά σπαραγμένη από την άπογνωσία, σκεφτόταν πώς να οικονομήσει μερικές δεκάρες ν' αγοράσει ψωμί, για να μη σωριαστεί κάτω εξαντλημένη από την πείνα. Μά δεν εύρισκε κανένα τρόπο. Ώστόσο έπρεπε όπωσδήποτε να φάη...

Τότε πήρε μία μεγάλη απόφαση. Έφτιαξε λίγο τσάολόχρυσο μαλλιά της και φόρεσε το παλιό και ξεθαμένο καπέλλο της. Έβαλε έπειτα την επιδιωρούμενη ζακέττα της πού, παρ' όλ' αυτά, άφηνε να φαίνονται οι ώριμες γραμμές του κορμιού της και, με βέβαια σκληρό, με το βήμα σταθερό, διευδύνθηκε στην έξοδο της φτωχικής της καμαρούλας. Κατέβηκε γρήγορα-γρήγορα τα ξη πατώματα και βρέθηκε έξω.

Στο δρόμο ο βοριάς έδεσαν τα πρόσωπα και πάγανε τα χέρια. Τα φανάρια φάτιζαν πένθιμα το σκοτάδι. Οι διαβάτες, μερικοί εργάτες που γύριζαν απ' τη δουλειά τους, έδιναν το βήμα τους για να γυρίσουν στο σπίτι τους.

Η Μαγδαληνή κλονίστηκε νοιώθοντας έξαφνα να την ξυλιάζει το κρύο. Μια σπρωγμένη από την πείνα που τη βασάνιζε, σηλώθηκε και τράβηξε κατ' ευθείαν εμπρός, μη ύπολογίζοντας παρά μόνον στην τύχη...

Μεσ' στο φτωχό κεφάλι της, έλεος οι άναμνήσεις της στριφογυρίζαν τυραννικές, βασανιστικές, άφθρητες.

Ξαναθυμόταν τον εαυτό της, όταν έβρισκε από την πατρίδα της την Ίδερνι, όπου ζούσε, φτωχή, με βέβαια, μά ευτυχισμένη, για νάρβη στο Παρίσι ως υπηρέτρια. Κονίτα θυμόταν τη δυστυχία της, κατέτα στον τυραννικό και σκληρό κύριο της. Είχε περάσει τότε μερες σκληρής δουλειάς, νύχτες χωρίς ύπνο σε μία καμαρούλα στενή σαν τάφο, όπου το χειμώνα ξυλιάζε και το καλοκαίρι ψηινόταν.

Μία μέρα ο κύριός της την έθρισε άδικα και τότε η Μαγδαληνή, άγανακτισμένη, του άπάντησε όπως του άξιζε. Αυτό έφτασε για να τη διώξη άμέσως.

Η φτωχή κοπέλλα έφυγε έτσι, χωρίς μία πεντάρα στην τσέπη της, χωρίς καμιά έλπιδα, μόνη και ξένη μέσ' στ' άπειρο Παρίσι. Τότε βρήκε μία καμαρούλα με πίστωσι στο βάθος ενός σκοτεινού δρόμου, της Μονμάρτης, σ' ένα ξενοδοχείο με πολύ κακή φήμη.

Οι μέρες που έπακολούθησαν τότε ήσαν μέρες δυστυχίας και ντροπής. Όλοι εύρισκαν τη Μαγδαληνή πολύ άμορφη για να εινε τιμία...

Μά σιγά-σιγά και τα λίγα χρήματα που της έδιναν οι γειτόνισσές της είχαν εξαντληθή και

κάνει πιά δεν γύριζε να την κυτάξει.

Έτσι η Μαγδαληνή βρισκόταν τώρα στο έσχατο όριο της αθλιότητας. Πεινούσε... πεινούσε τρομερά...

Ήταν δυνατόν όμως να πεθάνει στη πείνα; Η στιγμή που τόσοι φουβούνη ήσαν γεμάτοι από ξανθά ψωμιά που άχνιζαν, τη στιγμή που από τα έστιατορία έβγαίνουν τόσες γαργαλιστικές μυρωδιές, τη στιγμή που πίσω απ' τα κλεισμένα παράθυρα των σπιτιών μάντευε κανείς πλούσια τραπέζια στρωμένα;

Η Μαγδαληνή, παρ' όλες τις σκληρές δοκιμασίες της, δεν μπορούσε να το πιστέψει αυτό. Και γι' αυτό, αναβρασμένος άεσμος, συνέχισε το δρομο της, έχοντας έμπιστοσύνη στην τύχη της.

Έξαφνα σε λίγων μετρών απόστασι εινε ένα ζωηρό φως να πέφτει στο πεζοδρόμιο.

Πλησίασε κι' άντίκρουσε μπροστά της ένα φουβόνο. Κόλλησε το πρόσωπό της στη βιτρίνα του και είδε παρατεταγμένα επάνω σ' ένα μεγάλο τραπέζι, ψωμιά όλων των σχημάτων, άμορφα και προκλητικά.

— Είπατε; — Ναι. — Θέλετε να σας κρατήσω συντροφιά;

— Αν θέλετε... — Έπειτα είδε τον άγνωστο να παραγγέλλει λίγες. Χωρίς να συλλογιστή το κακό που της προετοιμάζε, έτρωγε κι' άδειαζε όσα ποτήρια της έβαζε μπροστά της.

Τέλος ο άγνωστος σηκώθηκε και θέλησε να την πιάσει από το μπράτσο. Τότε μονάχα κατάλαβε η Μαγδαληνή τον κίνδυνο που διέτρεχε και συγκεντρώνοντας όλες τις δυνάμεις της, τον έσπρωξε μακριά.

— Έπειτα, άπότομα, ώρμησε προς την πόρτα κι' έφυγε τρέχοντας μέσ' τη νύχτα.

Έπ' όρα πολλά περπατούσε έτσι... Είχε άσπασει, χωρίς να το καταλάβει, δρόμους, πλατείες, λεωφόρους... Έξαφνα βρέθηκε στην προκυμαία του Σηκουάνα και, νοιώθοντας τον άνεμο να τη μαστιγώνει τώρα πιο άγρια, στάθηκε παγωμένη. Στήριχτηκε στο κρηπίδωμα μιάς γέφυρας και, σαν ένα πλάσμα χωρίς σκέψη, κύταζε τα πένθιμα νερά να κυλούνε...

Η Μαγδαληνή δεν είχε να περιμένη τίποτε σ' αυτό τον κόσμο. Ο έγωισμός κι' ή σκληρότης των ανθρώπων είχαν έπιτεύσει την καταστροφή της... Για μία στιγμή τα συλλογιστήκε όλ' αυτά και έξαφνα...

Έξαφνα έγειρε ακόμα περισσότερο πάνω απ' τα πένθιμα νερά, που την τραβούσαν άκατανίκητα... Δεν της έμενε παρά ή τελευταία προσπάθεια για να πιάσει το κρηπίδωμα...

Η Μαγδαληνή την έκαμε κι' αυτή κι' έπειτα από μία σπινθήρ το παγωμένο, μαύρο σάβανο των νερών του Σηκουάνα σκέπαζε το σώμα της, ενώ πάνω στην επιφάνεια του, διαγράφανταν μεγάλοι κύκλοι...

ΠΙΕΡ ΛΑΣΑΛ

ΑΝΤΩΝ. Α. ΛΑΣΚΑΡΙΣ

Γυναικολογικά — Μεταδοτικά — Σεξουαλικά

ΧΡΗΣΙΣ ΓΕΝΙΚΙΛΙΑΝΗΣ

Άδέρωφ 11α 6-8 μ.μ. Τηλ. 53.807

Τα δόντια χρειάζονται γυμναστική

Οι σημερινοί άνθρωποι έχουν καλλίτερο σκελετό απ' τους προγόνους των, γιατί γυμνάζουν το σώμα τους και χρησιμοποιούν καλλίτερα τους μύς και τα όργανά τους. Ύστερουν όμως σ' όλο το σύστημα της μασήσεως — σιαγόνες, δόντια, κλπ. — γιατί δεν μαοούν πιά σκληρές τροφές, κι' αυτό προδιαθέτει τα δόντια τους στο γρήγορο χάλασμα. Οι γονείς διδάσκουν τα παιδιά τους, για λόγους ευγενείας, να μη μαοούν δυνατά ζωηρά, άνοιγοκλείνοντας τα χείλη τους. Κατά τη γνώμη του Νεοϋρκέζου οδοντοτρού Μάγερ Κλάτσκι, χρειάζεται να κάνουμε μία τακτική και συστηματική γυμναστική των οργάνων της μασήσεως, για να σώσουμε τα δόντια μας απ' την καταστροφή.

Κατρία ΠΟΥΔΡΑ ΚΡΕΜΑ ΡΟΥΖ ΚΡΑΓΙΟΝ

Οι ηρωίδες της Εφταμηνίας

Μιλλιουνάριος

— Να προσέξτε τη πόρτα που εά μπήγε γιατί εινε πολύ υπεραλίστρια, ήλεγε ο Μάνθος το γκαρσόνι στην Έφταμηνία, που ξεκίνησε με το Νικολάκη να πάνε στην Ά. θήνα, να δουν Ένα Σμυρνιό, το Χάρη πριεάρισε απ' την Άμερική με δούλες, δούλοι, και δολλάρια.

— Καλέ εσείς και το γκαρσόνι που ήφερε μαζί φώναζε με καμφορά η Έφταμηνία. Και μένει στα πιο λούξ παρτιμέντα της Μεγάλης Βρετανίας, και τρώει με κονσόλλο, και όπουρογι, χαβί- άρια, μπριζόλες, κι' αυγοτάραχα.

— Αυτή ή πόρτα, ξανά το έξηγησε το γκαρσόνι, έχει τέσσερα τζαμένια φύλλα, και γυρίζει όλη ματζί, πάνω στοίσι ίδιοι ρεζέδες, πρέπει λοιπόν να πορπατά ένας- ένας και να σπρώχνει.

— Ηδού υπεράδεις! πώς διάδολο θα ποδύει; Θα τη κι' ο Χάρης πώς ήρθαμε απ' το Ταχτάλη!

— Λίε τ' όνομά του, και τα σάλια του τρέχουνε! εινε ή Άλέκα του Μπουρέκα.

Μια και ταυτι, πριν χρόνια στη Σμύρνη ο Χάρης άγαπούσε την Έφταμηνία και δυο φορές τη γύρευε σε γάμο. Και τότε οι γονοί του δεν τον θέλανε ντυνόνταναν. Και να τώρα ήρθε μιλλιουνάριος!

Ξεκίνησε λοιπόν η Έφταμηνία με ύφος στρατάρχου, και πίσω της ο Νικολάκης βουδός, σκυφτός, κι' άσπληγμένος.

— Ηδού, μάτια μου, παιανής καλότυχης δουλεύει ή μοιρα; λέγανε στο μαχαλά, και λογαριάζανε το γάμο που εά κάνει ο Χάρης.

Και σιγά-σιγά, άναφέρανε και τ' όνομά σ' η Έφταμηνία.

— Καλέ, Μπαρμιντάν σόνρα! φώναξαν οι γειτόνισσες. Η Έφταμηνία τώρα εινε πιά παντρεμένη.

— Και τί με τοούτο; Φτάνει ένα λόγο να τη πη, κι' αυτή εϋτς εινε άπικο! Έφταμινάς φάδαε αυτό ο νοδς του, γιατί τελευταίως ήτανε ούλο γνίνα με τον άντρα της.

— Μάρανε ή φταχέα τα κάλλη μου! Άχ, δεν ήσαν να ή βαϊσκόουσε μπροστά μου, άχαίρετες; τουλέγε άφρισμένη.

Σε λίγο βρεθήκανε μπρός τη περιστροφική πόρτα του ξενοδοχείου.

— Ηδού, καλέ, Εσρώνισε η Έφταμινά, τί ταβασούρη που κάνει!

— Να μπρούμε; ρώτησε ο Νικολάκης κι' ήπιασε συλλογισμένος τα μυστακία του.

— Τι άρωτάς, μαρε άναδοξούρα; Κι' έτσι τ' άντρώπου προχώρησε στα κρουσταλлина τριγύρω, ράχη με ράχη. Κι' έσπρωχνε εκείνος κόντρα.

— Καλέ αυτή δε δουλεύει. Για χαλασμένη εινε, για μάγκωσε ή άρόδα του! ξεφώνισε η Έφταμινά.

Και φουδός και ξεφουδός. Κι' έσπρωχνε ο Νικολάκης υπαλληλίσμενος, κι' έσπρωχνε η Έφταμινά άστισμένη και φρενιασμένη, με τόση δύναμη, που λίγο ακόμα πρεβελήκα, τσερτσέδεδες, τζάμια, θα τάφευε κάτω σορό κουβάρι.

Εϋτυχώς τρέψανε οι πορτιέρηδες, οι ντραγουμάνοι, τα γκαρσόνια, ως κι' ο διευθυντής. Και τότε η Έφταμινά έσκουζε άγρια: — Μαρε σεις, Εσρώνισε, μόνου τ' όνομα έχετε. Δεν παίρνετε δυο κόμπι λαδί, να ληδύσετε τοι ρεζέδες σας!

— Έπειτα γύρισε κι' έλε μ' άξιοπρέπεια: — Θέμε το μουσιό Χάρη, αυτόν τον πολύ πλούσιο ποδύε απ' την Άμερική.

— Δυστυχώς, ο γκαρσόνι του άπαγορεύει το' επίσκέψει, εινε στεγνά και σοδαρά ο πορτιέρης, γιατί εινε πολύ εξαντλημένος κι' άρρωστος. Βλέπετε το ταξείδι, έπειτα κακή ζωή έχει τόσα χρόνια, δουλειά νύχτα μέρα, μεγάλες στερήσεις... Γι' αυτό ούτε εά αναλάβει γλήγορα.

Και τότε ο Νικολάκης ποδύερε το μυστικό της συνθέσις του και ποδύερε να βγάλη ούλο το φαμάκι που τον πόνισε μέρες τώρα ή Έφταμινά ξεφώνισε:

— Σ' άρέσει, μαρε, ο Χάρης; Τόν ήβελεε άντρα σου α; Και μένα θα μ' άρηνεε μπουκάλα!... Όρσε λοιπόν, κυρά νύφη, κουφέττα!...

Και της πάτησε ένα άγριοφάσκελο στη μούρη του.

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

Οι ηρωίδες της Εφταμηνίας

Μιλλιουνάριος

— Να προσέξτε τη πόρτα που εά μπήγε γιατί εινε πολύ υπεραλίστρια, ήλεγε ο Μάνθος το γκαρσόνι στην Έφταμηνία, που ξεκίνησε με το Νικολάκη να πάνε στην Ά. θήνα, να δουν Ένα Σμυρνιό, το Χάρη πριεάρισε απ' την Άμερική με δούλες, δούλοι, και δολλάρια.

— Καλέ εσείς και το γκαρσόνι που ήφερε μαζί φώναζε με καμφορά η Έφταμηνία. Και μένει στα πιο λούξ παρτιμέντα της Μεγάλης Βρετανίας, και τρώει με κονσόλλο, και όπουρογι, χαβί- άρια, μπριζόλες, κι' αυγοτάραχα.

— Αυτή ή πόρτα, ξανά το έξηγησε το γκαρσόνι, έχει τέσσερα τζαμένια φύλλα, και γυρίζει όλη ματζί, πάνω στοίσι ίδιοι ρεζέδες, πρέπει λοιπόν να πορπατά ένας- ένας και να σπρώχνει.

— Ηδού υπεράδεις! πώς διάδολο θα ποδύει; Θα τη κι' ο Χάρης πώς ήρθαμε απ' το Ταχτάλη!

— Λίε τ' όνομά του, και τα σάλια του τρέχουνε! εινε ή Άλέκα του Μπουρέκα.

Μια και ταυτι, πριν χρόνια στη Σμύρνη ο Χάρης άγαπούσε την Έφταμηνία και δυο φορές τη γύρευε σε γάμο. Και τότε οι γονοί του δεν τον θέλανε ντυνόνταναν. Και να τώρα ήρθε μιλλιουνάριος!

Ξεκίνησε λοιπόν η Έφταμινά με ύφος στρατάρχου, και πίσω της ο Νικολάκης βουδός, σκυφτός, κι' άσπληγμένος.

— Ηδού, μάτια μου, παιανής καλότυχης δουλεύει ή μοιρα; λέγανε στο μαχαλά, και λογαριάζανε το γάμο που εά κάνει ο Χάρης.

Και σιγά-σιγά, άναφέρανε και τ' όνομά σ' η Έφταμινά.

— Καλέ, Μπαρμιντάν σόνρα! φώναξαν οι γειτόνισσες. Η Έφταμινά τώρα εινε πιά παντρεμένη.

— Και τί με τοούτο; Φτάνει ένα λόγο να τη πη, κι' αυτή εϋτς εινε άπικο! Έφταμινάς φάδαε αυτό ο νοδς του, γιατί τελευταίως ήτανε ούλο γνίνα με τον άντρα της.

— Μάρανε ή φταχέα τα κάλλη μου! Άχ, δεν ήσαν να ή βαϊσκόουσε μπροστά μου, άχαίρετες; τουλέγε άφρισμένη.

Σε λίγο βρεθήκανε μπρός τη περιστροφική πόρτα του ξενοδοχείου.

— Ηδού, καλέ, Εσρώνισε η Έφταμινά, τί ταβασούρη που κάνει!

— Να μπρούμε; ρώτησε ο Νικολάκης κι' ήπιασε συλλογισμένος τα μυστακία του.

— Τι άρωτάς, μαρε άναδοξούρα; Κι' έτσι τ' άντρώπου προχώρησε στα κρουσταλлина τριγύρω, ράχη με ράχη. Κι' έσπρωχνε εκείνος κόντρα.

— Καλέ αυτή δε δουλεύει. Για χαλασμένη εινε, για μάγκωσε ή άρόδα του! ξεφώνισε η Έφταμινά.

Και φουδός και ξεφουδός. Κι' έσπρωχνε ο Νικολάκης υπαλληλίσμενος, κι' έσπρωχνε η Έφταμινά άστισμένη και φρενιασμένη, με τόση δύναμη, που λίγο ακόμα πρεβελήκα, τσερτσέδεδες, τζάμια, θα τάφευε κάτω σορό κουβάρι.

Εϋτυχώς τρέψανε οι πορτιέρηδες, οι ντραγουμάνοι, τα γκαρσόνια, ως κι' ο διευθυντής. Και τότε η Έφταμινά έσκουζε άγρια: — Μαρε σεις, Εσρώνισε, μόνου τ' όνομα έχετε. Δεν παίρνετε δυο κόμπι λαδί, να ληδύσετε τοι ρεζέδες σας!

— Έπειτα γύρισε κι' έλε μ' άξιοπρέπεια: — Θέμε το μουσιό Χάρη, αυτόν τον πολύ πλούσιο ποδύε απ' την Άμερική.

— Δυστυχώς, ο γκαρσόνι του άπαγορεύει το' επίσκέψει, εινε στεγνά και σοδαρά ο πορτιέρης, γιατί εινε πολύ εξαντλημένος κι' άρρωστος. Βλέπετε το ταξείδι, έπειτα κακή ζωή έχει τόσα χρόνια, δουλειά νύχτα μέρα, μεγάλες στερήσεις... Γι' αυτό ούτε εά αναλάβει γλήγορα.

Και τότε ο Νικολάκης ποδύερε το μυστικό της συνθέσις του και ποδύερε να βγάλη ούλο το φαμάκι που τον πόνισε μέρες τώρα ή Έφταμινά ξεφώνισε:

— Σ' άρέσει, μαρε, ο Χάρης; Τόν ήβελεε άντρα σου α; Και μένα θα μ' άρηνεε μπουκάλα!... Όρσε λοιπόν, κυρά νύφη, κουφέττα!...

Και της πάτησε ένα άγριοφάσκελο στη μούρη του.

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

Οι ηρωίδες της Εφταμηνίας

Μιλλιουνάριος

— Να προσέξτε τη πόρτα που εά μπήγε γιατί εινε πολύ υπεραλίστρια, ήλεγε ο Μάνθος το γκαρσόνι στην Έφταμηνία, που ξεκίνησε με το Νικολάκη να πάνε στην Ά. θήνα, να δουν Ένα Σμυρνιό, το Χάρη πριεάρισε απ' την Άμερική με δούλες, δούλοι, και δολλάρια.

— Καλέ εσείς και το γκαρσόνι που ήφερε μαζί φώναζε με καμφορά η Έφταμινά. Και μένει στα πιο λούξ παρτιμέντα της Μεγάλης Βρετανίας, και τρώει με κονσόλλο, και όπουρογι, χαβί- άρια, μπριζόλες, κι' αυγοτάραχα.

— Αυτή ή πόρτα, ξανά το έξηγησε το γκαρσόνι, έχει τέσσερα τζαμένια φύλλα, και γυρίζει όλη ματζί, πάνω στοίσι ίδιοι ρεζέδες, πρέπει λοιπόν να πορπατά ένας- ένας και να σπρώχνει.

— Ηδού υπεράδεις! πώς διάδολο θα ποδύει; Θα τη κι' ο Χάρης πώς ήρθαμε απ' το Ταχτάλη!

— Λίε τ' όνομά του, και τα σάλια του τρέχουνε! εινε ή Άλέκα του Μπουρέκα.

Μια και ταυτι, πριν χρόνια στη Σμύρνη ο Χάρης άγαπούσε την Έφταμινά και δυο φορές τη γύρευε σε γάμο. Και τότε οι γονοί του δεν τον θέλανε ντυνόνταναν. Και να τώρα ήρθε μιλλιουνάριος!

Ξεκίνησε λοιπόν η Έφταμινά με ύφος στρατάρχου, και πίσω της ο Νικολάκης βουδός, σκυφτός, κι' άσπληγμένος.

— Ηδού, μάτια μου, παιανής καλότυχης δουλεύει ή μοιρα; λέγανε στο μαχαλά, και λογαριάζανε το γάμο που εά κάνει ο Χάρης.

Και σιγά-σιγά, άναφέρανε και τ' όνομά σ' η Έφταμινά.

— Καλέ, Μπαρμιντάν σόνρα! φώναξαν οι γειτόνισσες. Η Έφταμινά τώρα εινε πιά παντρεμένη.

— Και τί με τοούτο; Φτάνει ένα λόγο να τη πη, κι' αυτή εϋτς εινε άπικο! Έφταμινάς φάδαε αυτό ο νοδς του, γιατί τελευταίως ήτανε ούλο γνίνα με τον άντρα της.

— Μάρανε ή φταχέα τα κάλλη μου! Άχ, δεν ήσαν να ή βαϊσκόουσε μπροστά μου, άχαίρετες; τουλέγε άφρισμένη.

Σε λίγο βρεθήκανε μπρός τη περιστροφική πόρτα του ξενοδοχείου.

— Ηδού, καλέ, Εσρώνισε η Έφταμινά, τί ταβασούρη που κάνει!

— Να μπρούμε; ρώτησε ο Νικολάκης κι' ήπιασε συλλογισμένος τα μυστακία του.

— Τι άρωτάς, μαρε άναδοξούρα; Κι' έτσι τ' άντρώπου προχώρησε στα κρουσταλлина τριγύρω, ράχη με ράχη. Κι' έσπρωχνε εκείνος κόντρα.

— Καλέ αυτή δε δουλεύει. Για χαλασμένη εινε, για μάγκωσε ή άρόδα του! ξεφώνισε η Έφταμινά.

Και φουδός και ξεφουδός. Κι' έσπρωχνε ο Νικολάκης υπαλληλίσμενος, κι' έσπρωχνε η Έφταμινά άστισμένη και φρενιασμένη, με τόση δύναμη, που λίγο ακόμα πρεβελήκα, τσερτσέδεδες, τζάμια, θα τάφευε κάτω σορό κουβάρι.

Εϋτυχώς τρέψανε οι πορτιέρηδες, οι ντραγουμάνοι, τα γκαρσόνια, ως κι' ο διευθυντής. Και τότε η Έφταμινά έσκουζε άγρια: — Μαρε σεις, Εσρώνισε, μόνου τ' όνομα έχετε. Δεν παίρνετε δυο κόμπι λαδί, να ληδύσετε τοι ρεζέδες σας!

— Έπειτα γύρισε κι' έλε μ' άξιοπρέπεια: — Θέμε το μουσιό Χάρη, αυτόν τον πολύ πλούσιο ποδύε απ' την Άμερική.

— Δυστυχώς, ο γκαρσόνι του άπαγορεύει το' επίσκέψει, εινε στεγνά και σοδαρά ο πορτιέρης, γιατί εινε πολύ εξαντλημένος κι' άρρωστος. Βλέπετε το ταξείδι, έπειτα κακή ζωή έχει τόσα χρόνια, δουλειά νύχτα μέρα, μεγάλες στερήσεις... Γι' αυτό ούτε εά αναλάβει γλήγορα.

Και τότε ο Νικολάκης ποδύερε το μυστικό της συνθέσις του και ποδύερε να βγάλη ούλο το φαμάκι που τον πόνισε μέρες τώρα ή Έφταμινά ξεφώνισε:

— Σ' άρέσει, μαρε, ο Χάρης; Τόν ήβελεε άντρα σου α; Και μένα θα μ' άρηνεε μπουκάλα!... Όρσε λοιπόν, κυρά νύφη, κουφέττα!...

Και της πάτησε ένα άγριοφάσκελο στη μούρη του.

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

Οι ηρωίδες της Εφταμηνίας

Μιλλιουνάριος

— Να προσέξτε τη πόρτα που εά μπήγε γιατί εινε πολύ υπεραλίστρια, ήλεγε ο Μάνθος το γκαρσόνι στην Έφταμινά, που ξεκίνησε με το Νικολάκη να πάνε στην Ά. θήνα, να δουν Ένα Σμυρνιό, το Χάρη πριεάρισε απ' την Άμερική με δούλες, δούλοι, και δολλάρια.

— Καλέ εσείς και το γκαρσόνι που ήφερε μαζί φώναζε με καμφορά η Έφταμινά. Και μένει στα πιο λούξ παρτιμέντα της Μεγάλης Βρετανίας, και τρώει με κονσόλλο, και όπουρογι, χαβί- άρια, μπριζόλες, κι' αυγοτάραχα.

— Αυτή ή πόρτα, ξανά το έξηγησε το γκαρσόνι, έχει τέσσερα τζαμένια φύλλα, και γυρίζει όλη ματζί, πάνω στοίσι ίδιοι ρεζέδες, πρέπει λοιπόν να πορπατά ένας- ένας και να σπ

'Ο άνθρωπος-ρουκέττα

Ένας σύγχρονος μηχανικός Ίκχαρος

Στην είσοδο του περιπτέρου των εφευρετών, στην Έμπορική Έκθεση των Παρισίων, οι επισκέπτες βλέπουν ένα παράξενο ανδρείκελο, στη μέση ψηλά, κι από κάτω μια μακροσκελής επιγραφή. Το ανδρείκελο παριστάνει έναν άνθρωπο, που φέρει στην πλάτη του ένα άλλοκοτο μηχανήμα, κάπως ανάλογο με την αντανυστική συσκευή των δυτών χωρίς σκάφανδρο, και κρατεί στα χέρια του δυο πλατύς κουτιά. Είναι ο άνθρωπος-ρουκέττα, δημιουργημα του εφευρέτου κ. Ποριόν. 'Η επιγραφή αναφέρει τα εξής:

«'Ο εφευρέτης αυτής μπορεί να φανταστεί μια κίβητα κι από κει να πετάξει. Δεν αποτελεί όμως κάτι καινούργιο, ή ιδέα μιας ρουκέτας που θα μεταφέρει ένα άτομο στον ουρανό. Τα σύγχρονα επιστημονικά μέσα, εξουδετερώνοντας την ενέργεια της βαρύτητας, επιτρέπουν την ακίνδυνη πραγματοποίηση αυτού του σχεδίου. 'Η ανάπτυξη της ατομικής ενέργειας ανοίγει σήμερα απεριόριστες δυνατότητες, αρκεί μόνον να προσανατολιστεί προς το σωστό και προς την ευημερία ολόκληρης της ανθρωπότητας. 'Ο,τι ήταν αδύνατον χθές, θα γίνει πραγματικότητα αύριο.

Ποριόν.

Ο εφευρέτης έχει στήσει εκεί το ανδρείκελο και την επιγραφή, όπου ανοίγει η Έκθεση, ο ίδιος όμως δεν έκαμε διόλου την εμφάνισή του. Μένει στο σπίτι του, Γ-σως από υπερβολική μετροφοσύνη... Έκεί τον βρήκε ο ρεπόρτερ, που του πήρε συνέντευξη.

«'Η εφευρέσις μου είναι οσοδωράτη, δηλαδή ο συμβατικός κι' απλός αυτός γεροντάκος. Αποτελεί άλλα, στε ένα μικρό μόνον δείγμα του τι μπορώ να κάνω... Έχω αφιερώσει ολόκληρη ζωή μου στις έρευνες, για να δημιουργήσω ένα καλύτερο μέλον για την ανθρωπότητα!

Ο μηχανισμός του ανδρείκου-ρουκέτας είναι απλοστατος. Πρέπει πρώτα να συγκρατηθεί στον αέρα. Αυτό λοιπόν επιτυγχάνεται με δυο πομπές ηλεκτρονίων, εγκατεστημένες στην πλάτη του, που παράγουν ομίονα κύματα κι' έχουν την ιδιότητα να εξουδετερώνουν τη βαρύτητα. Δεν πρόκειται φυσικά, ν' ανεβαίνει κανείς σε ύψος 100 μέτρων. Είναι αρκετά 200-300 μέτρα... Δυσκοιότητες, τύπου Ιταμένης βόμβας, θα του δίνουν την κίνηση προς τα εμπρός, όχι πολύ απότομη. Πομπή και ρουκέτες θα διευθύνονται με δυο χειροκίνητους μοχλούς. Ένα ειδικό εξάρτημα με γάντζους κρατεί τα πόδια αλύγιστα. Όσο για τα δυο κουτιά, χρησιμεύουν ως πηδάλια ύψους και διεύθυνσης.

«Στόχος ο κ. Ποριόν δεν είναι μηχανικός! Κι' έτσι έχει αφιέσει το μηχανήμα του μοιστελειόμενο. Το λείπουν αφ' ενός τα απαραίτητα οικονομικά μέσα κι' αφ' έτέρου τον βασανίζον διάφορα τεχνικά προβλήματα. Δεν έχει κανονίσει π. χ. τη λεπτομέρεια της προσγειώσεως. 'Η απλή λύσις της απότομης διακοπής της εκπομπής των ηλεκτρονίων είναι βέβαια ανεφάρμοστη, γιατί θάκανε τον καινούργιο αυτόν Ίκχαρο ν' αποκτήσει ξαφνικά βάρος, να πέση από ύψος 300 μέτρων και ν' αγκιστρωθή! Γι'

αφθονό αερισμό. Ένας φάρδος μεγάλης δύναμειας, εγκατεστημένος στην κορυφή του κτιρίου, θα εξασφαλίσει τη νύχτα το φωτισμό της πόλεως Ισχυρό σαν το φως της ημέρας. Τα στίγια θα βρίσκονται γύρω απ' αυτό το κέντρον και τα εργοστάσια μακρύτερα. Μεγάλοι αυτοκινητόδρομοι θα φεύγουν προς τα πρόστασια. Τα νεκροταφεία θα είναι ύψονια, καθώς και τ' αεροδρόμια.

«Όσο για τη γεωργία, χάρις στις μεθόδους της ηλεκτρικής καλλιέργειας θα μπορούν να παράγουνται γύρω απ' την πόλη τα λαχανικά και τα φρούτα που θα χρειάζονται για την επίσπιση της.

«Το μόνο που με λυπεί, είναι ότι είμαι 60 ετών κι' ότι δεν θα ζήσω αρκετά για να ιδώ τις ιδέαις αυτές πόλεις του μέλλοντος!

«'Ο Ποριόν είναι πρόθυμος να δοκιμάση ο ίδιος πρώτος τη συσκευή που έπνευσε... αλλά μόνον αφού... την τελειοποιήσουν οι τεχνικοί και την κάνουν ασφαλή!

♦♦

Μιά τούρτα 1 μέτρο

Το Πανεπιστήμιο της Λέυντ πρόσφερε στον Τσάρτσαλ, κατά το τελευταίο ταξίδι του στην Ολλανδία, μια τεραστίου τούρτα, ύψους ενός μέτρου, έργον ενός Ικανού ζαχαρολάστου κι' ενός αρχιτέκτονος! Το γλυκίσμα αυτό είχε το σχήμα του κτιρίου του Πανεπιστημίου. Στον εξωτερικό όμως τοίχο της δεξιάς πτέρυγας είχε προστεθή ένα ανάγλυφο, που παριστάνε τον Τσάρτσαλ, με το ποδρό στο στόμα, να κώνει το γνωστό σημείο V.

PERMANANT

Μόνον με 7.000 Δρ.

Δι' ηλεκτρισμού και άνευ ηλεκτρισμού.

Πειραιώς 25, αρ.τλ.55.517

Κτένισμα 1.500 Δρ.

Μανικιούρ 1.000 Δρ.

Δεκαετής πείρα μου είναι εγγυησις για τις χονδρές μπουλάς.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ ΠΑΥΛΙΔΟΥ

♦♦♦♦♦

♦♦♦♦♦

♦♦♦♦♦

♦♦♦♦♦

♦♦♦♦♦

♦♦♦♦♦

♦♦♦♦♦

♦♦♦♦♦

♦♦♦♦♦

♦♦♦♦♦

♦♦♦♦♦

♦♦♦♦♦

♦♦♦♦♦

♦♦♦♦♦

♦♦♦♦♦

♦♦♦♦♦

♦♦♦♦♦

♦♦♦♦♦

♦♦♦♦♦

♦♦♦♦♦

♦♦♦♦♦

♦♦♦♦♦

♦♦♦♦♦

♦♦♦♦♦

♦♦♦♦♦

♦♦♦♦♦

♦♦♦♦♦

♦♦♦♦♦

♦♦♦♦♦

♦♦♦♦♦

♦♦♦♦♦

♦♦♦♦♦

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ

Συλλαβικό σταυρόλεξο

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΠΕΡΙΚΟΠΗ - ΟΠΩΡΙΚΑ. 2) ΠΗΓΑΙ - ΛΙΜΑ. 3) ΤΙΜΗ - ΑΔΙΚΑ - ΜΕΣΤΑ. 4) ΚΑΔΕΝΑ - ΒΟΥΛΗΣΙΣ. 5) ΟΥΡΑ - ΑΝΤΙ. 6) ΜΕΛΙΣΣΑ - ΑΝΕΜΗ. 7) ΝΕΤΑ - ΔΟΛΟΜΑ - ΡΟΔΑ. 8) ΧΑΛΙ - ΘΗΛΥ. 9) ΟΥΡΑΝΙΟΝ - ΜΑΡΑΘΩΝΟΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΠΕΡΑΣΤΙΚΑ - ΜΕΝΕΛΑΟΥ. 2) ΜΗΔΕ - ΛΙΣΤΑ. 3) ΚΟΠΗ - ΝΑΟΥΣΑ - ΧΑΝΙ. 4) ΠΗΓΑΙΑ - ΔΟΛΙΟΝ. 5) ΔΙΚΗ - ΦΙΛΟΣ. 6) ΟΛΙΚΑ - ΜΑΘΗΜΑ. 7) ΠΩΜΑ - ΒΟΥΤΙΑ - ΛΥΡΑ. 8) ΜΕΛΗ - ΝΕΡΟ. 9) ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ - ΜΗΔΑΜΙΝΟΣ.

Μικρά αινίγματα

1) Όποιος είχε το μεγαλύτερο κεφάλι. 2) Γιατί δεν είχε μαχαίρι, για να το κόψη. 3) Το φέρετρο. 4) 'Η βούρτσα. 5) 'Ο νεκροθάφτης. 6) Γιατί μεσολαβεί μια νύχτα.

Το ραντεβού

Είπε περιττόν πιά να κάμω το τέταρτο και τελευταίο μέρος του ταξιδιού, γιατί, πριν ακόμη διατρέξω εντελώς τα 150 χιλιόμετρα, έχει καταναλώσει τη 1 1/2 ώρα που είχε διαθέσιμη για όλο το ταξίδι του.

Η σκοποβολή

Ο μόνος συνδυασμός είναι ο εξής: Δυο σφαίρες στον κύκλο 8 (8+8=16) κι' άλλες δυο στον κύκλο 17 (17+17=34). Έτσι έχει άθροισμα 50.

Τα όχημα

Ένα αυτοκίνητο (4 ρόδες), ένα ποδήλατο (2 ρόδες) και μία μοτοσυκλέτα (2 ρόδες).

Ο χωρισμός

♦♦♦♦♦

♦♦♦♦♦

♦♦♦♦♦

♦♦♦♦♦

♦♦♦♦♦

♦♦♦♦♦

♦♦♦♦♦

♦♦♦♦♦

♦♦♦♦♦

♦♦♦♦♦

♦♦♦♦♦

♦♦♦♦♦

♦♦♦♦♦

♦♦♦♦♦

♦♦♦♦♦

♦♦♦♦♦

♦♦♦♦♦

♦♦♦♦♦

♦♦♦♦♦

♦♦♦♦♦

♦♦♦♦♦

♦♦♦♦♦

♦♦♦♦♦

♦♦♦♦♦

♦♦♦♦♦

♦♦♦♦♦

♦♦♦♦♦

♦♦♦♦♦

♦♦♦♦♦

♦♦♦♦♦

♦♦♦♦♦

Η ΣΤΕΨΙΣ του 'Αδδουλλάχ

Μεγαλοπρεπείς γραφικές γιορτές

Ποτέ άλλοτε δεν είχε γνωρίσει τόση κίνηση η πόλις 'Αμμάν, η πρωτεύουσα του νέου βασιλείου της Ύπεριουδίας, όταν έλα Σάββατο του προηγούμενου μηνός. Οι στενοί και έλικοειδείς δρόμοι της ήταν γεμάτοι από ένα πολυμορφο και χαρούμενο πλήθος. Οι Άραβες τών πόλεων κι' οι νομάδες Βεδουίνοι, είχαν μαζευτεί εκεί, για να γιορτάσουν την άνακνωση του έμιοι 'Αδδουλλάχ 'Ιμπν 'Ελ Χουσεϊν, απόγονου του Προφήτου, ως βασιλέως της Ύπεριουδίας.

Περιμένοντας την επίσημη ώρα που άποκτούσε ένα νέο βασιλέα, το πλήθος γελούσε, τραγουδούσε, φώναζε και σπρωχνόταν στα δρομάκια που οδηγούσαν στην πλατεία του Παλατιού. Πλουσιοντυμένοι καθάλαραδες, με λόγχεις και με δαμασκηνά σπαθιά, άνοιγαν άγέρωχα πέρασμα ανάμεσα στο λαό, που παραμερίζει άδιαφορήστα έμπρός στα μικρά άλογα τους. Κάπου-κάπου έπλεθαν τουφεκίες, προς τιμήν του καινούργιου βασιλέως.

Έξω απ' τα τέλη της πόλεως, στην άπέραντη πεδιάδα, χιλιάδες σκηνές έστεγάζαν τών άνηκόους του 'Αδδουλλάχ, που είχαν έρθει με μεγάλα καραβάκια απ' τα άσπαρα της Ύπεριουδίας για να λάβουν μέρος στις γιορτές της στέψης. Άλλες απ' αυτές τις σκηνές, κανικές, προερχόντουσαν από τών άγγλικών στρατών, ενώ άλλες ήταν οι κλασσικές χαμηλές σκηνές από μαύρη τογά των Βεδουϊνών της έρημου, που τις φρουρούσαν λαγονικά σκυλιά με γκρίζιο τρίχωμα.

Οι στρατιώτες έστησαν στο ύπαιθρο ολόκληρα πρόβατα κι' έδρασαν ακουστικούς μέσα σε τεράστια χάλκινα καλάνα, για να τα μοιράσουν στο πλήθος.

Στις 10 ακριέως, 101 κανονικές ή φωνή των μουσικών απ' τους μινωαρέδες άνήγγειλαν σε όλους ότι είχε φθάσει η επίσημη στιγμή. Μέσα στις έπνευσιες του πλήθους, βγήκε απ' το μέγαρο του Συμβουλίου ο πρωθυπουργός 'Ιμπραήμ Χασέμ κι' έδειξε σε όλους το έπισημο έγγραφο της άνακνωσης του νέου βασιλέως, ύπογεγραμμένο απ' τα μέλη του Ύπουργικού Συμβουλίου. Έπειτα, τριγυρισμένος από μια φαντασμαγορική άκόλουθια καθάλαρων με τεράστια τουρμπάνια, με γραφικές στολές και με χρυσόβυστα άλογα, ο πρωθυπουργός διευθύνθηκε προς το βασιλικό παλάτι, όπου περίμενε ο έμίρης.

Ο τελευταίος φορούσε μαύρη στολή, με άσπρο μεταξωτό γιλέκο και μ' ένα άσπρο τουρμπάνι. Φαινόταν νευρικός. Στριφονύχτες διαρκώς το θαυμάσιο δαχτυλίδι που στολίζει το μικρό του δάχτυλο. Άπέναντί του καθόταν ο άνεμος του, ο πρίγκιπς 'Αδδουλλάχ, αντίβασιλέως του 'Ιράκ, με άσπρη στολή και με ένα άσπρο σιγκρέτ στο κεφάλι. Γύρω απ' τών έμιοι στεκόνοισαν άλλοι Άραβες πρίγκιπες και άνώτεροι άξιωματικοί με άγγλικές στολές. Οι μόνες γυναίκες, που μπορούσαν να παρευρεθούν στις γιορτές, ήταν οι δέκα σύζυγοι του έμιοι, ντυμένες με μαύρα ταγιέρ, με το πρόσωπο σκεπασμένο δ-

♦♦♦♦♦

♦♦♦♦♦

♦♦♦♦♦

♦♦♦♦♦

♦♦♦♦♦

♦♦♦♦♦

♦♦♦♦♦

♦♦♦♦♦

♦♦♦♦♦

♦♦♦♦♦

♦♦♦♦♦

♦♦♦♦♦

♦♦♦♦♦

♦♦♦♦♦

♦♦♦♦♦

♦♦♦♦♦

♦♦♦♦♦

♦♦♦♦♦

♦♦♦♦♦

♦♦♦♦♦

♦♦♦♦♦

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ 6 τοπίες

ο γυρισμός

Πρώι και βράδυ άνεβοκατέβαινε η Ρίτα τα έξι πατώματα της πολυκατοικίας, ανήμπορη, αδύνατη, χλωμή, μ' ένα παιδί στην κοιλιά. Δεν μπορούσε να κάνει κι' αλλιώς. Έπρεπε να δουλέψει, έπρεπε να ζήσει αυτή και το παιδί που θάφερνε στον κόσμο. Κι' έτσι κάθε βράδυ κλεισμένη στην άπομνη καμφορούλα της ταράτσας, μετρούσε και ζαναμετρούσε τα χρήματα που κερδίζει από τα μανταρίνια κι' άλλες δουλειές πουκανε και λογαριαζόταν τι θα έδωσε για φαί και τι θα φώνιζε από τα περισσότερα για το φτωχό της που θάρκοταν στον κόσμο δίχως πατέρα.

«Δίχως πατέρα! ψιθύριζαν τα χείλη της, κι' όμως ο πατέρας του παιδιού της δεν είχε πεθάνει. Και κάθε φορά που συλλογιόταν τη μικρή μα πονεμένη της ιστορία, δυο δάκρυα κυλούσαν ανάμεσα από τα ψάδια μεγάλα της μάτια.

Γιατί ήταν ένα άμορφο κορίτσι η Ρίτα, κι' αυτή η άμορφη της την κατέστρεψε, αλλοιμονό!... Πρωτογυναιρίστηκε με το θάνο ο' ένα φιλικό πάρτυ. Το πρώτο πράγμα που του έκανε έντυπος έκείνου και χόρεψε πολύ μαζί της αυτό το βράδυ ήταν τα μάτια της. Δεν χόρτανε να τα κοιτάζει, τα γλυκά φώτα αυτά μάτια που ρίχνανε άουγκράτη και τα φίλμους έσσαν. Άμέσως κατόπιν της έμοιολογήθηκε τών έρωτά του.

Ο θάνος δούλεψε επιπολέων ο' ένα μαγαζί της οδού Πατισίων. Αυτή ήταν νοικοκυροκόριτο από άουπρη οικογένεια. Έκαναν κι' οι δυο τους άμορφα όνειρα και μιλούσαν διαρκώς για την άγνη τους και για το μέλλον τους.

Μία μέρα πήγε η Ρίτα στην κάμαρα του. Ο θάνος ήταν άρρωστος. Δεν περπιώθηκε με στοργή. Και ζαναπήνε πάλι όταν ο άγαπημένος έγινε καλά. «Σε που μία μέρα η Ρίτα κατάλαβε πως είχε προχωρήσει πολύ στις σχέσεις τους και πως θα γινόταν υπέρτα. Το άπρόοπτο αυτό δεν δυσαρέστησε το θάνο. Μα ένα βράδυ συνέβη η μοιραία παρεξήγηση.

Κάποιος που δεν ήξερε τις σχέσεις της Ρίτας με το θάνο επέμενε να τη χορεύει κι' άνω στον ένθουσιασμό του τη φίλησε μπροστά σ' όλους.

Ο θάνος έγινε έξω φρενών. Χωρίς να πη λέει, χωρίς να ζητήσει εξήγησης απ' τη Ρίτα έφυγε κι' εξαφανίσθηκε.

Αδικά τών άνοστήσε την άλλη μέρα η Ρίτα στο μαγαζί που δούλεψε και στην κάμαρα του.

Της είπαν πως έφυγε για τη Θεσσαλονίκη. Κι' έτσι για να μην προδοθή και ρεζιλευθή ζε-πόρτους κι' αυτή η δύστυχη μία μέρα από το σπίτι της. Βρήκε μια καμφορούλα πάνω σε μία ταράτσα και γύρισε όλη μέρα στο σπίτι προσεφέροντας τις υπηρεσίες της για λίγα, πολύ λίγα χρήματα.

♦

Σε μία κλινική της οδού Ίπποκράτους βρίσκεται τώρα έσπλημένη η Ρίτα.

Μία μέρα καθώς πήγε να περάση απ' το ένα πεζοδρόμιο στο άλλο τη χτύπησε ένα αυτοκίνητο κι' έτσι αναίσθητη, τραυματισμένη τη μετέφεραν σ' αυτή την κλινική, που βρισκόταν δυο βήματα μακριά από το μέρος πουήνε με το συστήμα. Έκανε πολλές μέρες να συνέλθη η άμοιρη Ρίτα. Κι' όταν άνοιξε τέλος τα μάτια της δεν μπορούσε να καταλάβη ούτε γιατί βρισκόταν εκεί μέσα, ούτε τι της είχε συμβεί.

Μονάχα όταν την έπιασε φρόνη ο γιατρός το άπνευμα και της είπε από ποιά κίνηση οώθηκε κι' ότι κατά τις ημέρες αυτές είχε γεννήσει πρώρα το παιδί της νεκρό, τα μάτια της γέμισαν δάκρυα και τα χείλη της προφταν με παράπονο: «Έχασα εκείνον που άγαπούσα, τώρα έχασα και το παιδί του. Για ποίον θα ζώ και ποίον άνα αγαπώ πιά τώρα;

«Εμένα... άκούστικε δίπλα της μία βσιλή, αιγανή φωνή.

«'Η Ρίτα νόμισε ότι μιλούσε ο γιατρός. Δεν κατάλαβε πως ο γιατρός είχε φύγει και κάποιος άλλος είχε υπή τώρα στο δωμάτιο.

Την ίδια στιγμή ένα απαλό κλάδι στα μαλλιά της και μία λέξη την έκαναν ν' ανατριχιάσει: «Ρίτα!

«Δεν πίστευε σ' αυτή της. Ήταν ο θάνος, ο άγαπημένος της.

«'Η Ρίτα της ψιθύρισε συχωρεσέ με, θάνακε κά-κόσ, σκληρός, έλασινός. 'Η χίλεια μου μ' έφερε σ' αυτή την κατάσταση. Δεν είχα φύγει για τη Θεσσαλονίκη όπως σουπανε. Όχι. Είχα μείνει εδώ κι' έκανα εξωτερικές δουλειές. 'Η τύχη μ' είχε φέρει στην κλινική αυτή για να επιδιορθώσω μερικά έπιπλα όταν σ' έφεραν τραυματισμένη άναίσθητη. Πόσο πόνεσα, πόσο μετάνιωσα όταν σε είδα έτσι! Συχωρεσέ με, καλή μου Ρίτα. Σούκανα μεν άσκακό. Μα θα φροντίσω να τα έσχάσεις όλα - όλα. Θα γίνης γυναίκα μου και θ' άποκτήσουμε ποιά παι-δία...

«'Η Ρίτα δεν μπορούσε ν' άρθρώσει λέξη απ' τη συγκίνηση της. Πήρε το χέρι του και το έφωρε στα χείλη της ενώ δάκρυα χωρίς κυλούσαν από τα μάτια της.

«Είχε χάσει το παιδί της, αλλά ζαναβρήκε τόν άγαπημένο της.

ΜΙΡΑΝΤΑ

Ένας θρίαμβος της επιστήμης δια την καταπολέμηση της ΥΠΕΡΙΔΡΩΣΕΩΣ.

Σας άπαλλάσσει από την υπερβολικήν εφίδρυσιν και την κακοσμία ΤΕΛΕΙΩΣ ΑΒΛΑΒΗΣ μετά από 2 ή 3 έπαλείψεις.

Προϊόν της ΜΥΚΟ COSMETIC CO.

Πωλείται εις όλα τα φαρμακεία.

Πληροφορία τηλ. 33-505

♦♦♦♦♦

♦♦♦♦♦

♦♦♦♦♦

♦♦♦♦♦

♦♦♦♦♦

♦♦♦♦♦

♦♦♦♦♦

♦♦♦♦♦

♦♦♦♦♦

Το περίφημον μυθιστόρημα της

Daphne du Maurier

ΡΕΒΕΚΚΑ

κυκλοφόρησε σε όγκωδη πολυτελή τόμο από τους

ΦΙΛΟΥΣ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ

ΔΡΑΚΟΝΤΕΣ ΣΤΟ ΠΟΤΑΜΙ

Το «σαμπάν» γλυτρούσε στο ήσυχο νερό του ποταμού 'Ο 'Ερβέ Ζαντέν, απολάμβανε τη γλύκα του δειλινού. 'Ο ήλιος έγερνε προς τη δύση, προς το μέρος της μακρινής Ευρώπης — την οποία είχε αφήσει ο 'Ερβέ πριν 2 έτη, για να έλ- κατασταλάσει στην παραγμένη Κί- να. Ένα ελαφρό αεράκι φού- σκωνε το μοναδικό πανί του πλοίου. Οι κολλαμφούτες σχές ήταν έρημες.

Ένα άλλο «σαμπάν» φάνη- κε απ' τη στροφή του ποταμού, κατεβαίνοντας το ρεύμα. Πέρασε πολύ κοντά στο πρώτο. Κάποιος φώναζε απ' το κατάρ- στρωμά του μερικές κινεζικές λέξεις. 'Ο Ζαντέν δεν τις ά- κούσε καθαρά. Αλλά ο Βά- Ρανγκ, ο γέρος τιμονιέρης, ά- ναγκαστηκε παραγνώνοντάς- τον.

Τί είπε, Βά- Ρανγκ; τόν ρώτησε ο 'Ερβέ.

Τί αυτός τού ανθρώπου εί- νε πολύ ελαττωματικό, κύριε, απάντησε έκινος άόριστα.

Ήταν φανερό πως δεν θα μιλούσε. Κι' όμως είχε ακού- σει...

Ο Ζαντέν σκέφθηκε την έν- στικτη δυσπιστία, που θα χώ- ριζε πάντα τις δύο φυλές. Δυό χρόνια τώρα ζούσε στην Κίνα, κι' όμως δεν ήξερε την ψυχή των Ιθαγενών... Θά καθάρω- νε κάποτε ν' αποκτήσει την έμ- πιστοσύνη τους.

Κύτταξε τόν Μπά- Ντίνγκ και τόν Λά- Νόρ, τους δύο άλ- λους άντρες τού πληρώματος τού «σαμπάν», που τεμπέλα- ζαν, εσπλωμένοι στο κατάρ- στρωμα. 'Η Νταβί- Νόρ, η ά- δελφή τού Λά- Νόρ, βρισκόταν στην κουζίνα. Ακολουθούσε πάντα τόν αδελφό της, στα τα- ξείδια του στο ποτάμι.

Όταν την είχε πρωτοϊδή ο 'Ερβέ, τού είχε κάμει έντύπω- σι τού λεπτού προσώπιδι της, με- τά λαμπρά κι' άμυγδαλωτά μάτια. Πριν φύγει απ' τόν Τολν- Κιάνγκ, την είχε σώσει από μερικούς μεθυσμένους άλχητες, που την είχαν βρή μόνη στην έρημη όχθη και της είχαν έ- πιτεϊθί με κακούς σκοπούς. Τρέινοτας ακόμη απ' τόν κιν- δυνο που είχε διατρέξει, η χα- ριτωμένη Κινεζούλα τού είχε πη- με μιά φωνή μαλακή σαν χάδι.

Δέν θα τή ξεχάσει ποτέ αυτό κύριε, η Νταβί- Νόρ!

Κι' από τότε ο νέος ένοιωθε ότι έπαυρυνόσε πάνω του, σαν να τόν φύλαγε από τους χίλιους άγνωστους κινδύνους που τόν άπειλούσαν στην πα- ράξενη εκείνη χώρα...

Είχε άρχισει να νυχτώνη 'Ο Ζαντέν κύτταζε τούς τρεις Κι- νέζους και σκεπτόταν ότι τούς είχε έμπιστευθεί, χωρίς να τούς ξέρη. Είχε διαλέξει αυτό το «σαμπάν», μόνο και μόνο για- τί άνηκε στο πληρώμα τού ά- δελφός της Νταβί- Νόρ.

Τη στιγμή εκείνη, η κοπέ- λα ανέβηκε απ' τού έσωτερικό τού πλοίου. Δέν φάνηκε πως είχε ιβή, τού λευκό, γιατί δεν έπιτρέπει να μιά Κινέζα να κυττάζη τούς ξένους. Πλησίασε τού γέρο πιλότο. Ήταν έτοιμη να τού μιλήσει, όταν έξαφνα ένα δυνατό φύσημα ανέμου τράνταξε τού «σαμπάν».

Ήταν τόσο άπρόοπτο, τόσο παράξε- νο, ώστε ο Ζαντέν τινάχθηκε όρ- θιος, σαστισμένος. Μόνο τού έ- λαφρό αεράκι έξακολουθούσε να φουσκώνη τού πανί. 'Η ά-

τιμόσφαιρα ήταν έντελώς ήσυ- χη... Κι' όμως επανέληθη τού εαφνικό εκείνο και σύντομο φύ- σμα, που έκαμε να γύρη τού «σαμπάν» προς τού ένα πλευρό κι' απείλησε να σπάσει τού μο- ναδικό κατάρτι του!... 'Επει- τα άπλώθηκε και πάλι γαλή- νη.

Οι τρεις Κινέζοι είχαν χάσει τώρα τού χρώμα τους και τή σύνθησιμένη ήρεμία τους. Φαι- νούντοσαν γεμάτοι άγωνία. 'Ο Βά- Ρανγκ μουρμούρισε κάτι στους δυό άλλους, τόσο γρή- γορα ώστε δεν κατάλαβε τίπο- τε ο Ζαντέν. 'Εκείνοι έσκυφαν τού κεφάλι τους, σαν να συμ- φωνούσαν. Τά δόντια τους χτυ- πούσαν από φόβο.

«Τί θα πούν άλ' αυτά; — δι- ερωτήθηκε ο 'Ερβέ. Γιατί η Νταβί- Νόρ φαίνεται τόσο φο- βισμένη; Τί λέει στο γέρο; Γιατί τόν παρακαλεί; Μήπως... μήπως πρόκειται για μένα;»

Έβαλε τού χέρι στην τσέπη του κι' άγγιξε τού ρεβόλβερ του. 'Επειτα πλησίασε τούς Κινέζους. 'Εκείνοι σόσπασαν άμέσως. 'Η κοπέλλα κύτταξε τού λευκό. Δυό δάκρυα έλαμ- παν στα άμυγδαλωτά της μά-τια.

Τί τρέχει, Νταβί- Νόρ; τή ρώτησε ο 'Ερβέ, ήσυχα αλλά σταθερά. Θέλω να μάθώ! Μου είπες άλλοτε πως δεν θα έ- χασες ποτέ... 'Ηρθε η στιγ- μή να θυμηθείς την ύπόσχεσί σου!...

'Εκείνη έσκυψε τού κεφάλι της. Κι' η φωνή της πρόφερε, μέσα στή βαθιά σιωπή:

— Πέρασε ένας δράκοντας απ' τού ποτάμι!

Ο Ζαντέν κοπίασε για να συγκρατήσει τά γέλοια του. Αυτό ήταν λοιπόν; Οι κινέζι- κες βεσιδαμονίες, ριζωμένες βαθύτερα απ' τή λογική; Με- μιά προσπάθεια, μπόρεσε να έανασβρή τή σοφιστήρια τού.

Ήξερε ότι ήταν άδύνατον να κάμει τούς Κινέζους να λογι- κευθούν σε τέτοια ζητήματα...

— Πέρασε ένας δράκοντας απ' τού ποτάμι; είπε. Πιθανόν, άφού τόν είδατε έξω;... Τί μ' αυτό όμως;

— Ω, κύριε, πριν από λίγο, πέρασε από κοντά μας ένα άλ- λο «σαμπάν». Οι άνθρωποι του μάς είδοποιήσαν για τούς δρά- κοντας... Μας παρακολουθού- οι δυνάμεις τού κακού!

— Θά τις νικήσουμε, Νταβί- Νόρ...

— Σε λίγο, φτάνουμε στο στενό τού Σά- Μιν. όπου τού ποτάμι άρπινεί και μονγκρέ- ζει άπαισία. Είνε τρέλλα να περάσουμε από κεί νύχτα! Στα- μάτησε τού ταξείδι σου, κύριε!

Ο 'Ερβέ άναστήκωσε τούς ώμους του. 'Οχι, δεν θα τόν σταματούσε μιά ήλιθια δεισι- δαιμονία! Θά περνούσαν απ' τού στενό τού Σά- Μιν, παρ' ό- λους τούς δράκοντας... 'Εδω- σε τις διαταγές του, σύντομες και σταθερές. Οι Κινέζοι έ- σκουσαν τού κεφάλι τους, χωρίς ν' άπαντήσουν.

Όστόσο, σέ λίγο, καθώς έ- τοιμαζόταν να κατεβή τή σκά- λα, η Νταβί- Νόρ μουρμούρι- σε στόν 'Ερβέ, δίχως να τή άκούσει κανείς άλλος:

— Θά κρατήσει την ύπόσχε- σί της η Νταβί- Νόρ... 'Εσω- σε την τιμή μου... Οι δρά- κοντες φεύγουν, όταν χυθί τού αίμα ένός λευκού!

΄Επειτα χάθηκε στο έσωτερι- κό τού σκάφους. 'Ο Ζαντέν ά- ναστατωμένος, γύρισε στή θέ-

σι του, στην πλώρα. Ήξερε την παλιά κινεζική πρόληψη, που είχε κάνει να τρέξη τούσ αίμα: Είχαν γίνει επανειλημ- μένως σφαγές τών λευκών, για να χορτάσουν με τού αίμα τους οι δράκοντες, που πετούσαν πάνω άπ' τις κινεζικές πόλεις!

Τώρα τά λόγια της Νταβί- Νόρ έσήμαιναν καθαρά:

«Πληρώνω τού χρέος μου, κύριε! Σε προειδοποιώ ότι ό άδελφός μου κι' οι σύντροφοί του θα προσπαθήσουν να περά- σουν, σύμφωνα με τήν έπιθυμία σου, τού στενού τού Σά- Μιν... ό- χι όμως πριν έξιλειώσουν τούς δράκοντας, που μέσα παρακο- λυθούν, με τού αίμα ένός λευ- κού... με τού δικό σου αίμα, κύριε!»

Ο 'Ερβέ κάθισε πάνω σέ μιά κούλορα σκινί, με τά δόντια σφιγμένα. Εύτυχως, τού φεγγάρι έλαμπε στόν ουρανό και τού επέτρεπε να βλέπει τι γινόταν στο πίσω μέρος τού «σαμπάν». Κάπου- κάπου μιά εαφνική πνοή ανέμου τράνταξε τού ελαφρό σκάφος, κι' οι τρεις άντρες έκαναν άμέσως μαγικές χειρονομίες, για να εορκίσουν τούς δράκοντες, που περνού- σαν...

Ο 'Ερβέ πέρασε όρες άγω- νίας, περιμένοντας την επίθε- σί τους. Μάντενε ότι τόν πα- ραμόνεναν, με τά ζωωμένα μάτια τους καρφωμένα πά- νω του. Οι δυό δεύτεροι δοκί- μασαν τρεις φορές να γλυστρή- σουν κοντά του, πιστεύοντας πως θα τόν εύρισκαν κοιμισμέ- νον. 'Όταν όμως τούς έδειξε τού ρεβόλβερ του, έξανυρίσαν στή θέσι τους...

Όστόσο, παρ' όλη την ά- γωνία του, η κόρσσι κι' η μο- νοντία τού ταξείδιού τούφε- ραν λίγο- λίγο μιά νάρκη. Οι Κινέζοι φαίνοντοσαν από πολ- λή ώρα ότι είχαν παραιτηθή απ' τά σχέδιά τους. Κι' ο Ζαντέν άποκοιμήθηκε επί τέ- λους.

Ξαφνικά έύπνησε και τινάχ- τηκε πάνω. Είνε πιά έημερώ- σει. 'Ο γέρο Βά- Ρανγκ στε- κώνει έμπροσά του, άκίνητος κι' άπαθής. 'Ο 'Ερβέ τράβηξε τού πιστόλι του. Έτοιμος για όλα. Μιά γρήγορη ειρηνική λάμψη πέρασε απ' τά μάτια τού γέ- ρου πιλότου.

— Οτάρσμε στο στενό τού Σά- Μιν... είπε άπλά. Θά πε- ράσουμε εύκολα, γιατί έφυγαν πιά οι δράκοντες!

Τότε μόνο ο Ζαντέν πρόσεξε ότι, στο πίσω μέρος τού «σαμ- πάν», οι δυό άλλοι Κινέζοι στεκόνοτοσαν όρθιοι δίπλα σ' ένα αόμα εσπλωμένο στο κα- τάρστρωμα. Πήγνε κοντά... 'Η Νταβί- Νόρ χαμογέλασε θλιμ- μένα, βλέποντάς τον. Μιά λίγη αίματος είχε άπλωθή γύρω της.

Είχε άνοιξει η ίδια τις φλέβες της! 'Ο άδελφός της την είχε βρή σ' αυτή την κα- τάρσση, κάτω στην καμπίνα, και τήν είχε άνεβάσει στο κα- τάρστρωμα. Ήταν θαύμα πως άνέπνεε ακόμη...

— 'Η Νταβί- Νόρ σ' έσωσε, κύριε... μουρμούρισε αέσιμέ- να. Δέν είχε ξεχάσει...

Τού κεφάλι της έγυρε δίπλα κι' άφισε τήν τελευταία της πνοή.

— Μά γιατί;... γιατί αότο- κτόνησε; φώναζε ο Ζαντέν, πνιγμένος απ' τή συγκίνησι.

Ο Βά- Ρανγκ σταύρωσε τά χέρια του στο στήθος, χω- ρίς ν' άπαντήση. Κι' ο Λά- Νόρ... ο άδελφός — έξήγησε με ήσυχη φωνή, με τά μάτια χαμηλωμένα...

— Οι δράκοντες φεύγουν, ό- ταν χυθί τού αίμα ένός λευ- κού... ή μιάς άγήςης κοπέ- λας!... 'Η Νταβί- Νόρ πρόσ- φερε τού δικό της. Άς γνωρί- σεις τώρα η ψυχή της τήν αθά- νατη ευτυχία!... Τού «σαμπάν» θα περάσει τού στενού τού Σά- Μιν. Κρύμμε τού όπλο σου, ξένε. Δέν χρειάζεται πιά... Στόν τόπο μας, οι γυναίκες ξέρουν να πεθαίνουν, για να πληρώ- νουν τά χρέη της τιμής τους!

ΥΒ ΝΤΕΡΜΕΖ

Ο γελωτοποιός του σουλτάνου

Ένας Σουλτάνος της Ανατολής ή- θελε κάποτε ν' άποκτήση γελωτοποιό, έξυπνο και μοναδικό στο είδος του. Όλοι οι ύπνκοί του ζέραννε τήν έ- πιθυμία αούτ ή Σουλτάνου, μα δεν τολμούσαν να ουστήσουν κανένα γνω- στο τους, γιατί δεν ήξεραν αν θα τού άρεσε.

Τόν ίδιο αυτό καιρό ήταν βαρεία άρ- ρωστη η γριά μάνα τού Σουλτάνου, τήν οποία ο νυικός της άγαπούσε πολύ. Παρακολουθούσε λοιπόν με άγωνία τήν άρρώστειά της κι' επί πλέον δια- λάλησε στους ύπνκοούς του πως ό- ποιος τού άναγγείλη πρώτος τού θάνα- τού της μάννας τού θα τόν σάξην άλύ- πτητα.

Ένα πρωί τέλους η μάνα τού Σουλ- τάνου πέθανε, μα κανένας δεν τολ- μούσε να τού τού πη για να μην τού κόψη τού κεφάλι. Ένας όμως ύπνκοός τού, έξυπνος, τετραπάρτης, διαβολέ- μένος τόν πλησίαζε έξάφνα με τόλημ και τού λέει:

— Ζηή σέ λόγου σου, Πολυχρονεμέ- νε Σουλτάνε μου!

— Πώς; τού είπε ο Σουλτάνος, πέ- θανε η μάνα μου; Κι' τόλημνος να μού τού πης; Δυστυχία σου!... Θά δια- τάξω άμέσως να σ' άποκεφαλίσουν!...

— Μεγαλειότατε, απάντησε ο έξυπνος ύπνκοός τού, έγώ δεν σάς είπα τέ- τοιο πράγμα. Σεις τού είπατε κι' από σάς τού άκούσα για πρώτη φορά. Έγώ σάς είπα μόνον: Ζηή σέ λόγου σου.

Πρέπει λοιπόν να ήπτε στο δήμιο σας να σας κόψη τού κεφάλι, σύμφωνα με τή βασιλική διαταγή που βγάλατε.

Ο Σουλτάνος είδε τότε πως είχε να κόμη με πολύ έξυπνον άνθρωπο και άσέβησε να τόν πάει για γελω- ποιό στο παλάτι του. Μα ήθελε να δο- κίμαση ακόμα περισσότερο τήν έξυπνά- δα του. Τού λέει λοιπόν:

— Μιά απ' αυτές τ'ς ημέρες θέλω να κάνης ένα βαρύ σφάλμα και ύστερα να τού δικαιολογήσης. Μα ή δικαιολο- γία σου πρέπει νάναι πιο βαρεία από τού σφάλμα σου.

— Πολύ καλά, Σουλτάνε μου, άπάν- τησε εκείνος.

Μιά μέρα λοιπόν ένώ ο Σουλτάνος άνεβόανε τή σκάλα τού παλατιού τού, ο έξυπνος ύπνκοός τού έτρεξε και τούδωσε μιά τιμωρία στα ψικάλιά του!

Ο Σουλτάνος θυμώσε, άγρίεψε πολ- λή, έγινε θύριο.

— Άθλια, τού φώναζε, πως τόλημνος να κάνης μιά τέτοια πρόστυχη χειρο- νομία στο βασιλιά σου;

Ο ύπνκοός τού όμως χωρίς να τά χάση καθόλου, τού άπάντησε με άφέ- λεια:

— Με συγχωρείς, Πολυχρονεμέ- νε Σουλτάνε, νόμισα πως ήταν ή... βα- σίλισσα!...

Τότε ο Σουλτάνος τόν θαύμασε για τήν έξυπνάδα του και τού είπε:

— Χαλάλι σου, βασιλόπουλε! Είσαι πο- λύ πειό έξυπνος απ' ότι πίστευα. Σε κρώψ κοντά μου, στην ύπηρεσία μου για να με διασκεδάξης.

Και τόν διώρισε γελωτοποιό του.

ΧΙΟΥΜΟΡ

Δυό άντικρουνά άλλατοπωλεία της 'Αγοράς έχουν άρχισει άγριο συναγ- νισμό μετξύ τους. Τού ένα λοιπόν κρέ- μασε πάνω απ' τά σαλικάκια τού μιά μεγάλη έπιγραφή: «'Η όκιά όρχ. 12000.

Όποιος σάς πάρη πιο πολλά, θά σάς κλέψη!» 'Ο δεύτερος καταστρώσα- ρκας άπάντησε άμέσως με μιά άλλη πι- νυκίδα: «'Η όκιά όρχ. 14.000. Όποιος σάς πάρη πιο λίγα, θά σάς δηλητηριά- ση!».

★

Ένας παπας είναι τόσο άφρημέ- νος, ώστε σ' ένα γάμο τού άρχίζει...

— Ε, παπούλη! φωνάζει ο γαμπρός κατάπληκτος. 'Ηρθαμε να μās παντρέ- ψης, ό- χι να μās θάψης!

— Ο παπάς καταλαβαίνει τή γκάφα του, αλλά σαν έξυπνος άνθρωπος, τή διορ- θώνει με μιά χιουμουριστική άπάντησι:

— Καλά, λοιπόν, άφού έπιμένετε θά σάς παντρεύω... Άκούστε ώστόσο κι' έμένα, πούχω πείρα απ' τήν ζωή! Προ- τιμώτερο είναι να σάς θάψω!

Τό μάλλινο γάντι

Η είδησις της μυστηριώδους δολο- φονίας τού γέροου ένεχειροδανειστού Γκρεγκούαρ Γκασάρ και της εαφανί- σως τών πολυτιμωτέρων ένέχυρων που κρατούσε φυλαγμένα σ' ένα ντυλάπι, είχε άναστατώσει τή μικρή πόλη Μεν- τόν. Τού θύμα ήταν γνωστό για τή φιλορ- γία του, αλλά και για τήν τιμιότητα του. Στην παθέρια του «Κόκκινο Γά- του», ο Εύηνιος Μασάρ διηγήθηκε κάτι που έξέπληξε όλους τούς άκροατάς του:

— Άκουσα να λένε ότι ο γέρο - Γκα- σάρ, που ζούσε όλονάχος με τού σκύ- λο τού Μπισκό, δολοφονήθηκε πρό δυό ώρών τού λιγώτερο. Κι' όμως σάς όρκί- ζομαι ότι, πρό εύκοσι λεπτών άνοιξε ο ίδιος τή μικρή θυρίδα τού μυαζιζιού τού για να μού επιστρέψη αυτό έδω τού δαχτυλίδι που τού είχα ένεχυρίασει! Νομίζω πως έσανόλεψη τή γενειάδα τού να εαχρηγήη κάτω απ' τού σιδερέ- νο πορτάκι, που τού είχε άναγκώσει μόνον μιά σπιθαμή, όπως συνήθος...

... και τά χέρια του, με τά μάλλινα γάντια που φορεί πάντα για τούς ρευματισμούς του, να παίρνουν τά χρημάτια και τήν άπόδειξι και να μού παραδίδουν έπειτα τού κουτί με τού δαχτυλίδι... Πώς έ- ξηγείται αυτό τού μυστήριου;

— Μήπως έκαμε λάθος στην ώρα; — Όχι, είμαι άπόλυτως βέβαιος!

Τή στιγμή εκείνη, μπήκε ένας και- νούργιος πελάτης, ο Φελίς Ραμέλ. Ζή- τησε να πη.

— Είνε αλήθεια πως σκότωσαν και λήστεψαν τόν μπαμπά - Γκασάρ;... Έ- ται άκούσα, μάλιν γύρισα πρό όλίγου απ' τού κτήμα μου.

— Αλήθεια είναι, δυστυχώς!

Ο Ραμέλ άδειασε μονορούφι τού πο- τήρι τού τού γέμισε ο ταβερνιάδης. Έπειτα χτύπησε πάνω στο τραπέζι τού δειξί τού χέρι, που τού έλειπε τού μικρό τού δαχτύλου, γιατί τού είχε χάσει σέ κάποιο κυνηγετικό δυστύχημα, και πρόσ- θεσε θυμωμένα:

— Πρέπει ν' άνακαλύψουν τού δολοφό- νο και να τόν κρεμάσουν στο πρώτο δέν- τρο που θά βρεθί!... Όσο κι' αν μάς έγδυρνε ο άμείρος Γκασάρ, ήταν τί- μιος και μάς βοηθούσε πάντα στην ά- νάγκη μας. Έβινε για κάθε ένεχυρο περισσότερο από κάθε άλλο συ.άδελφό τού... Δέν είν' έτσι!

— Βέβαια! Βέβαια! Έχεις δίκιο!... παραδέχθηκαν όλοι.

Έξαφνα, εαγνάνοιζε η πόρτα της τα- βέρνας και μπήκε κάποιος που δεν τόν περίμενε κανείς: ο Μπισκό, ο σκύλος τού Γκασάρ. Κρατούσε στο στήμα τού κάτι που δεν μπορούσε κανείς στην άρ- χή να τού διακρίνη καλά. Πίσω τού ά- κολουθούσαν δυό άστυνομικοί.

Ο Μπισκό σταμάτησε μιά στιγμή με τού μουσούδι τού άνασηκωμένο, μμ- με τόν έλπειν προς τού Ραμέλ, πά- κε κατ' εύθειαν τόν ποδία στα- τησε με τά μπροστινά τού πόδια στα γόνατά τού κι' άφισε να πέση έμπρός γόνάτα τού κατ' έπίση, έκείνου που τού, πάνω στο τραπέζι, έκείνος έ- κρατούσε στα δόντια του. Έκείνος έ- βγάλε μιά βραχνή φωνή κι' έγινε κα- τάλημος.

— Ένα γάντι... τού... τού... Γκα- σάρ! τράβηξε.

Ο ένας απ' τούς άστυνομικούς πλη- σίασε και ήπρε τού γάντι.

— Μπάρ μπάρ! φώναξε. Αυτό τού μάλ- λιν γάντι, όμοιο μ' έκείνα που χρη- σιμοποιούσε ο δολοφονημένος, έχει πα- ραχρησμένο τού μικρό τού δαχτύλου...

Φόρεσε λοιπόν αυτό τού γάντι κάποιος που τού έλειπε ένα δαχτύλο και που ήθελε να κρύψη αούτ τήν άναπρία του!

Κι' αυτός ο κάποιος δεν μπορεί βέβαια να ήταν ο Γκασάρ, που είχε όλα τού τά δαχτύλα έν τάξει... Έού όμως, Ραμέλ...

Ο Ραμέλ έπεχείρησε να σηκωθή, να διαμαρτυρηθή. Άλλά ο άστυνομικός τόν άσπαξε απ' τόν ώμο και τόν άνάγκασε να εανακαθήση στή θέσι του.

— Ομολόγησε τήν αλήθεια! τού εί- πε έπιτακτικά. Έσύ δολοφόνησες τού γέ-

ρο, για να τόν ληστέψης... Θέλεις να σου πώ έγώ τού σχέδιο που κατέστρα- σες για να πετύχης τού σκοπό σου; Ά- κούσε: Ξερόντας καλά τις συνήθειες τού Γκασάρ, κατάφερες να εαχρησθής στο σπίτι του, έχοντας κουμμένα στην τσέπη σου μιά ψεύτικη γενειάδα κι' ένα ζευγάρι γάντια μάλλινα. Τά κυρίω- τερα δηλαδή χαρακτηριστικά γνωρίσμα- τα τού θύματος σου. Είχες άπορασίσει να τόν σκότωσης, να μαζέψης όλα τά χρημάτια και τά πολύτιμα ένέχυρα και, μόλις θά σκετινιάζε, να φορέσης τού ρούχα τού, τά γάντια και τή γενειάδα και να βγής απ' τού σπίτι του. Όποιος θά σέ συναντούσε στο δρόμο στα σκο- τεινά, θά σέ περνούσε γι' αυτόν. Κι' όλοι θά πίστευαν για λίγο καιρό ότι ο γέρος είχε φύγει απ' τού Μεντόν.

— Έκαμε όμως τού λογαριασμό σου χωρίς τόν ξενοδόχο... δηλαδή χωρίς αούτ τόν καλό σκύλο, που έχει άσφρη- σι έξαιρητική! Στο γάντι αυτό, που σουπέσε στο δρόμο από άπορεύσι σου, άταν τού έβγαλες σέ κάποια άπόστασι απ' τού σπίτι τού Γκασάρ, τού έξυπνο ζω- όν αεσάνθηκε τή μυρωδιά τού άφρη- τικού τού άλλα τή δική σου. 'Ηρθε λοιπόν να σέ βρή, να σέ άποκαλύψη!... Είνε μιά συντριπτική άπόδειξι έναντίον σου!

— Μά τότε λοιπόν, διέκοψε ο Μασ- σάρ, ο άνθρωπος που μού έπέστρεψε τού δαχτυλίδι, δεν ήταν ο Γκασάρ αλλά ο Ραμέλ... κι' είχε φορέσει τού μάλ- λιν γάντι, για να μη φαίνεται τού κομ- μένο τού δαχτύλου!

— Άκριβώς... Έχασες τού παιγνίδι, Ραμέλ! Πρέπει να τού πάρης άπόφασι... Θά μάς όμολογήσης άργότερα που έ- χεις κρύψει τή λέια σου. Έμπρός, έλα μαζί μας!

Ο δολοφόνος ύπάκουσε, νικημένος. άνίκανος πιά να παλέψη...

Τήν άλλη μέρα, διαδόθηκε στην πόλη μιά είδησις ακόμη καταπληκτικώτερη: 'Η μετάλλινη θυρίδα τού ένεχυροδανει- στηρίου είχε άνοιξει και πάλι, όπως πάντα, περιμένοντας τούς πελάτες. Καί, πίσω απ' αούτην, βρισκόταν ο Γκασάρ, όλονάχος!...

Ο κόσμος έτρεξε να τόν ίδη και να τόν ρωτήσει:

— Μά δεν σάς σκότωσαν λοιπόν, κύ- ριε Γκασάρ;

— Εύτυχώς ό- χι, καθώς βλέπετε! ά- παντούσε ο γέρος. Αούτος ο αλήτριος ο Ραμέλ άποπειράθηκε να με σκότωση, με μιά γερή πιστοσύνα στο κεφάλι. Ζαλιόστηκα τότε, έπεσα κάτω και προσ- ποιήθηκα τόν πεθαμένο, για να γλυτώ- σω τή ζωή μου. Τόν άφισα να πάρη ό- τι βρήκε. Δέν τόν είχα άναγνωρίσει.

Όταν ώστόσο έφυγε και μπόρεσα να σηκωθώ και να έλευθερώσω τού Μπισκό, που ήταν κλεισμένος στο διπλανό δω- μάτιο, ο καλός μου σκύλος παρακολού- θησε τά ίχνη τού δολοφόνου και μού έφερε αούτ τού γάντι. Συνεινώθηκα τότε με τήν άστυνομία, κι' όπως έρετε ο Μπισκό άνακαλύψε και παρέδωσε στή δικαιοσύνη τόν ένοχο!

T. MAPINO

Μιά φαγώσιμη σάβρα

Ένας Άμερικανός, που έμεινε κατά τόν πόλεμο ως ναύτης στη Γουιάνα, έφερε απ' εκεί στην πα- τρίδα τού τέσσερες παράξενες σαύ- ρες. Τά ζωα αυτά έχουν τήν όνο- μασία «σαλβατόρ». Τρέφονται ίδιως με μέλι, και για να τού πάρουν ά- κινδύνως, χτυπούν πρώτα με τήν ουρά τους τήν κυψέλη ως ότου διώ- ζουν τις μέλισσες. Όταν αντίλη- φθούν ένα κροτάλι ή κροκόδειλο, σφουρίζουν μ' έναν ιδιαίτερο τρόπο, για να προειδοποιήσουν τήν οικο- γένεια τους να φυλαχτεί απ' τόν εαχθρό. Οι Ιθαγενείς έστρελλώνον- ται για τού κρέας τού «σαλβατόρ». Άλλά κι' όσοι Ευρωπαίοι έτυχε να τού φάνε, τού βρήκαν περίφημο.

Ένα έξωφρενικό βιβλίο

Έχουν έκδοθη σε διάφορες έπο- χες περιγραφικά βιβλία. Κανένα όμως ίσως απ' αούτα δεν μπορεί να φτάση σε έξωφρενικότητα ένα βι- βλίο τού 18ου αιώνος για τόν τρό- πο... τής παραγωγής μιάς άπρε- πους ήπικτικής έκδηλώσεως σε μιά συννευσασμένη! Έχει τόν τίτλο «Θεωρητικόν και ηρ κτικόν δοκίμιον προς χράσιν των ηυκαίλων». Κι' είναι έκδοσις πολυτελείας τού 1776, με έκλεκτό χαρτί και θαυμάσιο μαροκινό δέσιμο!

Έλαττώματα τού στήθους

Στά περισσότερα γράμματα που παίρνω, έκτός τών άλλων σχετικών ερωτημάτων, για ζητήματα ύγεινης και καλλωπισμού, πολλές αναγνώστρες, μού ζητούν συμβουλές και για τήν θεραπεία περι- πτώσεων υπερτροφίας τών μαστών ή αντίθετως για τήν ατροφία τούτων.

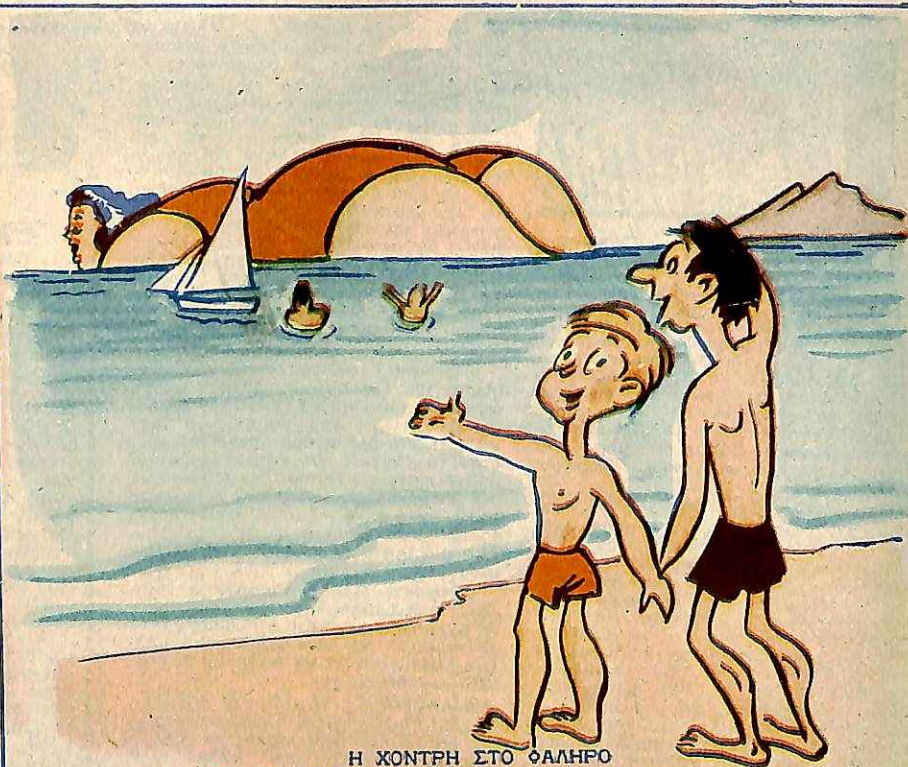
Γι' αούτο, άπεράσισα σήμερα να σάς γράψω έν συντομία δυό λόγια για τήν σ'ία που προκαλεί τά ελαττώματα αούτα καθώς και τά μέτρα για τήν θελήτισή των, διότι δυστυχώς δεν είναι δυνατόν ν' άπαντώ ιδιαιτέρως στην κάθε μιά αναγνώστριά, ό- πως οι περισσότερες μού ζητούν. Καί η απλή άν- γνώσι τών επιστολών καθιστάται προδημαστική, λό- γω της πληθώρας των, και για τούτο, ως και άλλως εαπειληγμένες έχω δηλώσει, κατ' άνάγκη άφώνη άναπάντητη πάσαν άποστελλομένην επιστολήν, ά- φορώσαν ζητήματα για τά οποία εαπειληγμένες και λεπτομερώς έχω μιλήσει στή στήλη αούτη.

Και τώρα, πρώτον άς μιλήσουμε για τήν υπερ- τροφία των μαστών.

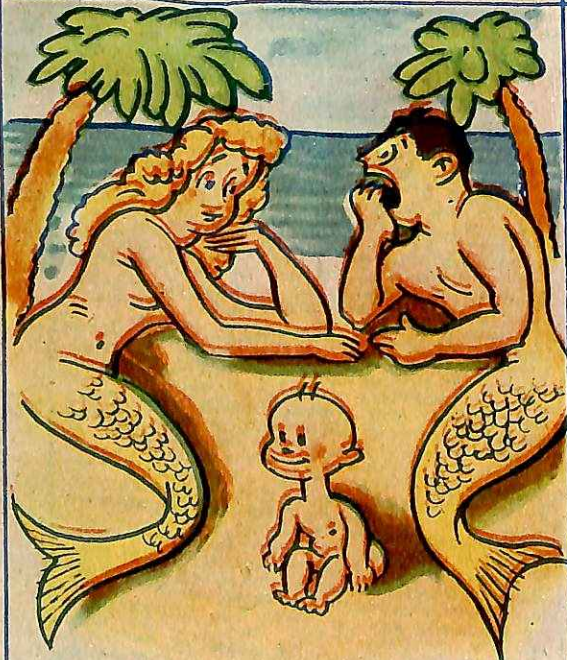
Η υπερτροφική αύξησις τών μ

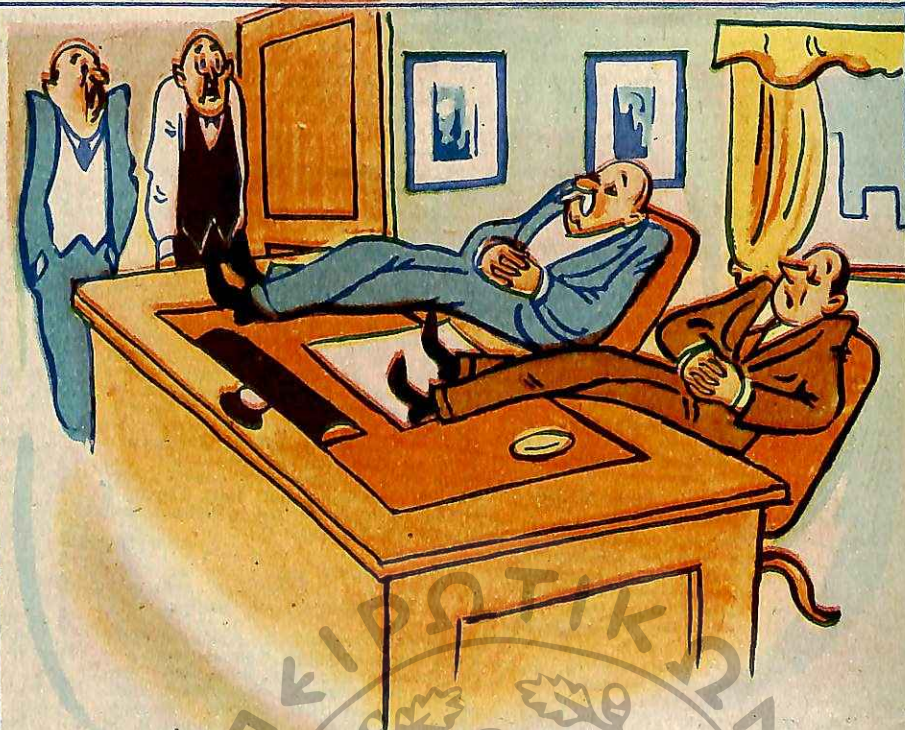
Ο ΜΙΚΡΟΣ ΦΑΡΣΕΡ
—Περάστε, κύριε Γιώργο! Έδώ σ'ας
περιμένει ο μπράβος...

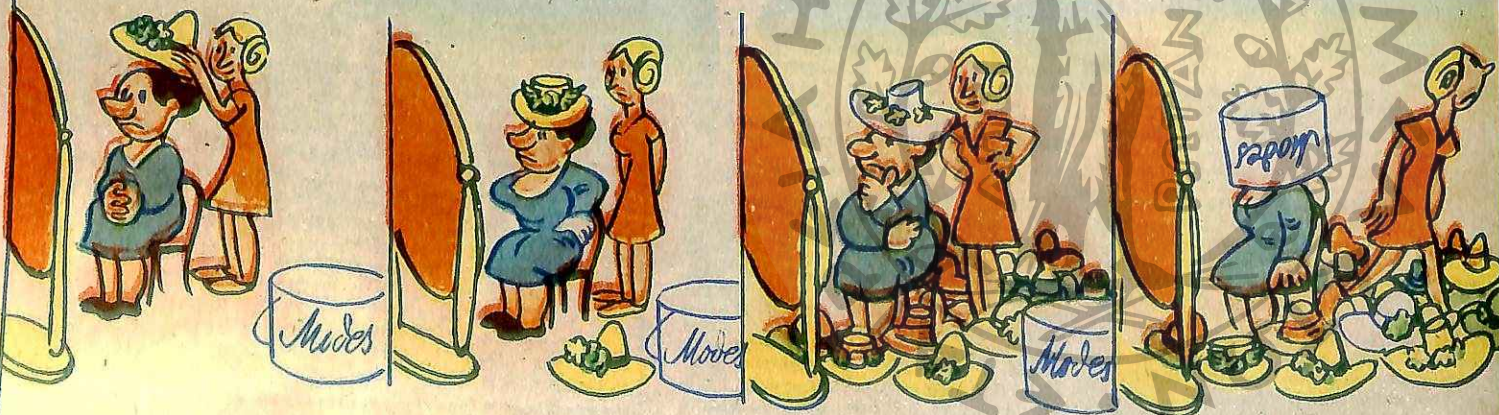
Η ΧΟΝΤΡΗ ΣΤΟ ΘΑΛΗΦΟ
Ο γαβριάς: Ρέ σού, γιά κύττα, ήρθε πάλι τ'ο «Μισσούρι»!...

ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΑΚΙ
— Άπιστη! Θα σέ σφάξω!...

Ο κ. Διευθυντής μεθαίνει τή δουλειά στο γυιό του...

ΙΣΤΟΡΙΑ ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ